

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie P · número 28

Ple del Parlament

Sessió 20, primera reunió, dimecres 21 de novembre de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre la protecció de la infància 310-00066/12	4
Pregunta al Govern sobre els assetjaments dels comandos separatistes als ciutadans i als càrrecs públics a l'espai públic i als domicilis particulars 310-00067/12	6
Pregunta al Govern sobre l'administració dels recursos econòmics de la Generalitat 310-00068/12	8
Pregunta al Govern sobre la inversió pública en educació 310-00063/12	10
Pregunta al Govern sobre el dispositiu Ubiq 310-00061/12	12
Pregunta al Govern sobre la implantació de noves empreses a Catalunya 310-00062/12	13
Pregunta al Govern sobre les retallades aplicades a diversos departaments pel que fa als recursos compromesos per al 2018 310-00060/12	14
Pregunta al Govern sobre el conveni pel traspàs del centre penitenciari de Figueres al Departament d'Ensenyament 310-00064/12	16
Pregunta al Govern sobre la participació de la comunitat educativa en els grans debats sobre l'ensenyament 310-00065/12	18
Pregunta al Govern sobre les polítiques públiques amb relació als drets sexuals i reproductius de les dones 310-00069/12	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa del mes d'octubre passat 317-00036/12	21
Pregunta al president de la Generalitat sobre la planificació de polítiques i mesures en matèria fiscal 317-00034/12	22
Pregunta al president de la Generalitat sobre les amenaces i els actes d'intimidació contra càrrecs públics 317-00033/12	25

Pregunta al president de la Generalitat sobre sobre la creació d'un front comú davant l'Estat amb relació a l'infrafinançament i la manca d'inversions a la xarxa ferroviària 317-00037/12	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que hi hagi un judici just per als polítics independentistes empresonats en l'actual context de crisi de confiança en el sistema judicial 317-00035/12	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la corrupció 317-00032/12	29
Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018 231-00001/12	31
Projecte de llei vitivinícola de Catalunya (debat de totalitat) 200-00002/12	31
Interpel·lació al Govern sobre la funció pública 300-00041/12	46
Interpel·lació al Govern sobre l'atenció primària i comunitària 300-00042/12	54
Proposició de llei sobre l'ús de símbols a les institucions i la neutralitat dels espais públics (debat de totalitat) 202-00018/12	61
Proposició de llei de garantiment de la neutralitat institucional en l'espai públic i en les institucions públiques catalanes (Debat de totalitat) 202-00020/12	64
Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat) 202-00025/12	79
Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2017 360-00001/12	96
Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat 300-00043/12	125
Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra les violències masclistes 300-00044/12	130

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 20.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies, d'Empresa i Coneixement, de Polítiques Digitals i Administració Pública i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2019 (tram. 230-00001/12). Mesa Ampliada. Debat i votació.
3. Projecte de pressupostos del Consell de Garanties Estatutàries, de la Sindicatura de Comptes i del Síndic de Greuges per al 2019 (tram. 230-00002/12). Mesa Ampliada. Debat i votació.
4. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018 (tram. 231-00001/12). Mesa Ampliada. Designació.
5. Projecte de Llei vitivinícola de Catalunya (tram. 200-00002/12). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 126, 14).
6. Proposició de Llei sobre l'ús de símbols a les institucions i la neutralitat dels espais públics (tram. 202-00018/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 106, 9; esmenes presentades: BOPC 143, 7).
7. Proposició de Llei de garantiment de la neutralitat institucional en l'espai públic i en les institucions públiques catalanes (tram. 202-00020/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 106, 16; esmenes presentades: BOPC 143, 8).
8. Proposició de Llei de memòria democràtica de Catalunya (tram. 202-00025/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 118, 37; esmenes presentades: BOPC 158, 10).
9. Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2017 (tram. 360-00001/12). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 16, 24).
10. Interpel·lació al Govern sobre la funció pública (tram. 300-00041/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'atenció primària i comunitària (tram. 300-00042/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 300-00043/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra les violències masclistes (tram. 300-00044/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre l'economia circular (tram. 300-00045/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre les beques universitàries (tram. 300-00046/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (tram. 300-00047/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre la necessitat de cuidar els professionals de la salut (tram. 300-00048/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre els drets civils i polítics dels membres de la sindicatura electoral del referèndum de l'1 d'octubre de 2017 (tram. 300-00049/12). Grup Parlamentari Republicà. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les condicions laborals dels treballadors del sector turístic (tram. 302-00026/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la desprotecció social (tram. 302-00030/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política fiscal (tram. 302-00027/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les conseqüències de les normes imposades pels mercats financers respecte a les polítiques públiques (tram. 302-00031/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el Pacte nacional per a la societat digital (tram. 302-00028/12). Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el tracte dispensat als interns dels centres penitenciaris catalans (tram. 302-00029/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el col·lapse dels jutjats especialitzats en clàusules sòl (tram. 302-00032/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la venda d'armes (tram. 302-00033/12). Grup Parlamentari Republicà. Debat i votació.

El president

Diputats i diputades, vagin seient als seus respectius escons.

Comencem la sessió.

La llista de preguntes per respondre oralment al Ple està inclosa en el dossier i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Abans de començar amb aquest ordre del dia, els recordo que, d'acord amb l'article 95 del Reglament, les diputades Raquel Sans i Adriana Delgado, per motius de maternitat, han delegat el seu vot en el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, i que el diputat Pol Gibert, per motius de paternitat, ha delegat el seu vot en la diputada Eva Granados, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Així mateix, els faig avinent que el diputat Antonio Espinosa ha delegat el seu vot, demà, dijous, a causa d'hospitalització, en el diputat Carlos Carrizosa, portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Els recordo també que els diputats Oriol Junqueras i Raül Romeva han designat el diputat Sergi Sabrià, president del Grup Parlamentari Republicà, perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes orals al Govern.

Pregunta al Govern sobre la protecció de la infància

310-00066/12

La primera pregunta la formula, a respondre oralment en el Ple..., és sobre la protecció de la infància, i la formula la diputada senyora Noemí de la Calle, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Bon dia a tothom. *Conseller*, recientemente a una pregunta de mi grupo parlamentario nos respondía que de enero de 2017 a junio de 2018 habían llegado 2.500 adolescentes extranjeros sin referentes familiares, y reconocía que a fecha de junio

de 2018, la DGAIA solo tenía acogidos a 1.521, de los cuales una parte habría llegado antes de 2017.

¿Nos puede decir dónde están los más de mil menores que no estaban en un recurso residencial?

El president

Per respondre, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, conseller de Treball, Afers Socials i Famílies.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Diputada, sí que vull, abans de començar, situar el condol i el suport als familiars i amics de la víctima de l'accident ferroviari que vam patir ahir en aquest país, i que mostra la necessitat de donar ara mateix tot el suport a la família, als amics i als ferits.

En segon lloc, respecte a la seva pregunta –ho hem explicat en més d'una ocasió–, tot menor que passa al sistema de protecció, a estar dintre del sistema de protecció..., el que vostè no compta és que, durant el mateix període, hi han menors que surten del sistema de protecció, per això es dona aquest encavalcament, no són dates tancades.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Quan vulgui.

Noemí de la Calle Sifré

Mire, *conseller*, son más de mil menores; reconozca que no sabe dónde están. ¿Se da cuenta del despropósito? ¿Se da cuenta de que ha perdido toda credibilidad, que han mentido tantas veces que ya nadie les cree? ¿Cuántas veces han negado que los menores seguían durmiendo en el suelo de las comisarias, cuando aún siguen durmiendo en ellas? ¿Cuántas veces han negado la situación de la DGAIA?

Ustedes tienen desprotegidos tanto a los trabajadores, que hacen lo que pueden con los pocos recursos que tienen, como a los menores, porque ya no es que lo diga nuestro grupo parlamentario, que lo venimos denunciando desde la pasada legislatura, es que los trabajadores han salido para protestar por la violencia que sufren y porque no tienen suficientes recursos para atender a los menores.

Y, mire, no solo lo decimos nosotros, los Mossos califican de irresponsable la actitud de la DGAIA con los MENAs.

Trabajadores de la DGAIA denuncian que no se está protegiendo a los menores. Ustedes gastan más energías en tratar de esconder la realidad que en gestionar como es debido. Y destinan de una vez ya los recursos suficientes para que los profesionales puedan llevar a cabo una acción educativa y terapéutica y para que los menores no huyan.

Recuerde que esos menores son su responsabilidad y usted es el último responsable de su tutela. Y es tal el descontrol que no les salen ni las cuentas. Hay mil menores que han desaparecido, que ustedes han perdido. ¿Sabe, *conseller*, dónde están parte de esos mil menores? ¿Sabe dónde están? Están en la calle. Dejen de acusar al mensajero, dejen de acusar a la oposición por evidenciar lo que ocurre, dejen de acusar a los trabajadores por denunciar el maltrato institucional de su *conselleria*, y tómese esto en serio. No nos mientan más y localicen, localicen a esos menores.

Y si usted está para dar grandes titulares y luego no hacer nada, si está para tapar y no para solucionar, deje paso a alguien que sí tenga ganas de gestionar esta situación y no de esconderla.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.
Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Mirin, el que els demano, i el que demano a tots els grups parlamentaris i, en general, a tota la societat, és que entorn d'aquest repte que tenim com a país remem conjuntament i trobem solucions de forma conjunta.

Vostè situa unes dades que no són reals, perquè en el tancament de dades ara mateix, a u d'octubre, han arribat tres mil i escaig menors no acompanyats al llarg d'aquests mesos, i en tenim en el sistema tres mil. En el sistema entren i surten, perquè també tenim menors que estan en el sistema de posttutelats, i treballem entorn d'una lògica que és, primer, l'acollida d'emergència; segon, inclusió i acollida; tercer, emancipació i integració sociolaboral.

Dilluns vam presentar un projecte, que és un exemple, i que tindrem nou-centes places en centres de noves oportunitats per a aquest perfil de menors, i hi continuarem treballant.

A partir d'aquí, del que s'ha de ser conscient és que la DGAIA no té centres tancats; la DGAIA no limita la llibertat als joves, i tenim, en alguns casos, problemes entorn de conductes de carrer, que hi treballem i que hi treballem en profunditat, perquè no es podran solucionar d'un dia per un altre.

A partir d'aquí, jo crec que el que cal en aquest àmbit és, una, ser conscients que no som una illa, és una realitat que es viu a França, que es viu a Suècia, que es viu a l'Estat espanyol.

Dos, ser conscients que els joves han passat per diversos sistemes de protecció abans d'arribar al sistema de protecció català, bàsicament per una qüestió geogràfica, i, a partir d'aquí, el nostre treball és acollir, el nostre treball és apoderar i el nostre treball és aconseguir que quan surtin del sistema...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...de protecció no siguin vulnerables. I en això estem.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre els assetjaments dels comandos separatistes als ciutadans i als càrrecs públics a l'espai públic i als domicilis particulars

310-00067/12

La següent pregunta és sobre els assetjaments dels comandos separatistes als ciutadans i als càrrecs públics a l'espai públic i els domicilis particulars. Formula la pregunta el senyor José María Cano del Grup Parlamentari de Ciutadans.

(*Remor de veus.*) Silenci, si us plau.

José María Cano Navarro

Gràcies, president. Señor *conseller*, en los últimos tiempos sufrimos una preocupante e intolerable campaña de acoso y linchamiento a ciudadanos, a jueces y a cargos públicos por parte de grupos radicales del separatismo. Y ante esta grave situación, le preguntamos, señor *conseller*, ¿qué está haciendo su Govern y, en concreto, la *conselleria* de Interior para garantizar la seguridad, los derechos y las libertades de los ciudadanos?

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Gràcies, president. Sumar-me també a les mostres de condol a la víctima d'ahir de l'accident de tren de Vacarisses.

Miri, senyor diputat, la policia de Catalunya és una policia democràtica que investiga els fets delictius sigui via denúncia, sigui d'ofici, independentment de l'adscripció ideològica. I com que són servidors públics serveixen a tots els catalans i catalanes i, per tant, la responsabilitat és de representar tots els catalans i catalanes i vetllar per la seva seguretat.

Jo el que els demano a vostès i si vostès també mostren la mateixa energia a l'hora de recriminar segons quines actituds per part d'un costat o per part de l'altre. Jo li demano també si es retreu, per exemple, dels insults que ha sofert la consellera, la companya consellera de Cultura, a l'hora de dir-li «supremacista», o al mateix president, dir-li «supremacista», si actuen de la mateixa manera per a uns o per a altres, o només actuen per als d'un costat.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per repreguntar, té la paraula el diputat.

José María Cano Navarro

Mire, señor *conseller*, usted ya lleva casi medio año en su cargo y las cosas siguen igual, y por desgracia. Y no solamente siguen igual, sino que van a peor. Con que nos encontramos con pintadas en el edificio del juez Llarena, con señalamientos a los vecinos, con escraches a los actos de partidos políticos constitucionalistas, con ataques a los domicilios y vehículos de cargos públicos. Yo mismo, en su ciudad, que también es la mía, en Premià de Mar, he sufrido las acciones de los intolerantes en un intento de callar a los que piensan diferente. La última, este sábado pasado en un acto que teníamos en la Gran Vía.

Una conocida suya, la misma ANC, en una publicación en Facebook agradece la ayuda de los comandos separatistas para callar y acabar con las libertades públicas y políticas de los ciudadanos. Pero es que tampoco me extraña porque usted forma parte de esa trama.

Yo le tengo que recordar que cuando usted era alcalde de Premià de Mar se reunía con esta gente y otros grupos separatistas en la alcaldía para organizar un referéndum ilegal y para intentar retorcer las sentencias y así evitar acatarlas. Mire, si eso pasa en su propia ciudad, qué no pasará en otras ciudades de nuestra comunidad autónoma.

Señor Buch, con usted al frente de la *conselleria* de Interior no se vive en libertad en Cataluña. No se vive en libertad porque usted se ha convertido en el guardián y es el guardián del *procés*. Es el guardián del nacionalismo provocando que el ambiente sea irrespirable en muchos pueblos y ciudades de Cataluña. Por eso gran parte de la ciudadanía no lo considera legitimado para defender su seguridad, su libertad y sus derechos.

Y no le consideran porque a usted no le han puesto ahí para eso, no le han colocado para garantizar la seguridad. A usted lo han colocado para que las cosas sigan igual incluso vayan a peor. A usted lo han colocado para gestionar el «apreteu». Y los que lo han puesto a dedo ya se han asegurado de escoger a una persona que, dentro de su pequeño y excluyente universo, solo estén los que piensen como él.

Mire, señor Buch, usted no está capacitado para garantizar la seguridad, los derechos y las libertades de todos los catalanes.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre de nou té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Començo recordant-li que l'únic que està privat de llibertat en aquest país són els presos polítics, els únics. (*Aplaudiments.*) Els únics que estan privats de llibertat són els presos polítics.

Jo ja entenc que vostè forma part de la seva, diguem-ne,... I la setmana passada vam presentar un diccionari de paraules policials, jo crec que aviat podrem presentar un diccionari de les paraules que utilitza Ciutadans com «xiringuito», etcètera. I els arguments que fan servir, que són arguments pèssims amb la voluntat de dividir aquest país i de dividir la seva gent.

Miri, l'única voluntat que té aquesta gent que diu «*con gente que se reúne*», l'única voluntat que tenen és que tots els catalans, tots i cadascun dels catalans i catalanes d'aquest país puguem votar, per un igual. A diferència de vostès que només miren per un costat.

Mirin, jo no els vaig veure defensant enèrgicament el succés de les clavegueres de l'Estat feta per policies de l'Estat espanyol, en el qual es recriminava polítics catalans i buscava la mentida en polítics catalans. Tampoc els vaig trobar defensant el president de la Generalitat quan l'omplen, la setmana passada, tot un poble com és el de Verges, de xiulades, insultant el president de la Generalitat i el president Puigdemont. No els he trobat en aquí. Per tant, només defensen un costat.

Tampoc els trobo a l'hora de... Bé, sí que els trobem a l'hora de passejar un autobús en el qual vostès ja han condemnat uns presos polítics que fins ara no han tingut cap judici, estan en presó preventiva i vostès ja els han condemnat, i fins i tot ja parlen de l'indult. Per tant, ja donen per segur que seran condemnats a presó.

Per tant, jo els demano, si us plau, facin un bé per a aquest país i mirin tot el país d'una forma unitària, a tots els catalans i catalanes d'una forma conjunta, no només mirin a un costat i reprovïn el que fan uns i els altres els aplaudeixin.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'administració dels recursos econòmics de la Generalitat

310-00068/12

La següent pregunta és sobre l'administració dels recursos econòmics de la Generalitat i la formula el senyor Carlos Carrizosa, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Sí; gracias, presidente. Nosotros nos sumamos también a las condolencias del accidente ferroviario sucedido ayer en Vacarisses.

Señor *conseller*, buenos días, hace una semana el Tribunal de Cuentas condenó al señor Mas, al señor Homs, a la señora Rigau y Ortega a pagar los 5 millones de euros que se gastaron en el 9 de noviembre. Ese dinero era dinero público, salió de las arcas de la Generalitat y ustedes, como primera medida estrella de su Gobierno, renunciaron a reclamarlo. ¿Está satisfecho ahora de poder contar con esos 5 millones adicionales por la resolución del Tribunal de Cuentas para gastos sociales o por el contrario le parece mal, señor *conseller*?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, president. La sentència del Tribunal de Comptes no és ferma i, per tant, esperarem que sigui ferma per prendre les decisions oportunes.

(Aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat. Quan vulgui.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, no me ha respondido usted a la pregunta, señor Aragonès. Con 5 millones de euros ustedes saben muy bien lo que se puede hacer. Se puede pagar a más de 140 profesores de educación secundaria al año, 208 educadores de educación infantil, 926 plazas de guardería, 2.500 matrículas universitarias, 500 plazas residenciales de todo el día, 1.416 de atención diurna al año. Todo eso es lo que se puede hacer con 5 millones de euros que la gente pagó de sus impuestos para esos fines, no para fines ilegales.

Y a nosotros nos extraña muchísimo que el *conseller* que tiene que velar porque todos los catalanes cumplan con sus obligaciones tributarias, precisamente a los amiguets, los mire con otros ojos y les perdone las deudas, y no las reclame. Mientras que al resto de catalanes se les aprieta, se les ponen recargos, se les ponen multas, ¿cómo se llama eso de perdonar a los amiguets las deudas que tienen con la Generalitat? ¿Es amiguismo? ¿Es favoritismo? ¿Es prevaricación? ¿Qué es? ¿Cómo lo llamamos? Yo lo llamaría impunidad, la impunidad que ustedes ya previeron en su ley bodrio de transitoriedad, esa en la que aplicaban la cláusula *procés*: todo lo que hagan amparado bajo la marca *procés* es gratis, es impune.

Pues no, señor *conseller*, no funcionan así los estados de derecho. En el estado de derecho todo el mundo es igual y no hay impunidad específica para los políticos. Por lo tanto, le exigimos que ustedes recuperen el dinero, no solamente el que se gastó el señor Mas y todos los que se mencionaron en el 9-N, sino también los del señor Puigdemont, que bien que ustedes dicen que reclamarán los perjuicios del 155, que, por cierto, fueron responsabilidad de ustedes.

El president

Diputat, se li ha acabat el temps. *(Aplaudiments.)* Té la paraula de nou el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller

Gràcies, president. En primer lloc, la sentència del Tribunal de Comptes no és ferma. En segon lloc, vostè pregunta on són bona part d'aquests 5 milions d'euros que diu el Tribunal de Comptes? Doncs, estan a les escoles del nostre país, en forma d'ordinadors, d'ordinadors que existeixen a les escoles del nostre país. Però, clar, d'un Tribunal de Comptes on la ponent d'aquesta decisió és una exministra del PP, què en podem esperar? Què en podem esperar? Aquesta és la gran divisió de poders que vostès defensen d'aquest gran estat democràtic que és l'Estat espanyol.

I, si vol parlar de deutes, parlem de deutes. Parlem del deutes que estan a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, de la disposició addicional tercera, que vostès no han reclamat mai; mai l'han reclamat quan parlen amb el Govern de l'Estat espanyol. Parlem de deutes? O què podríem fer, per exemple, amb algunes de les despeses que l'Estat espanyol va fer el passat octubre amb el desplegament de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil: 87 milions d'euros, reconeguts pel Ministeri de l'Interior que

es van gastar aquí. *(Aplaudiments.)* Quantes escoles podríem obrir? Quantes places concertades podríem establir? Quantes línies d'ajudes podríem fer?

Per tant, vostè, senyor Carrizosa, pensi també, a l'hora de reclamar deutes, perquè encara..., vostè va anar a cobrar i l'enganxaran per deutes, senyor Carrizosa, a vostè i la visió de l'Estat espanyol que vostè defensa. Perquè vostè no ha estat fent costat al Govern de Catalunya reclamant a l'Estat, per exemple, els deutes en l'àmbit de la Llei de dependència –el 50 per cent de finançament correspon a l'Estat. En aquests moments estan pagant per la Llei de dependència més per copagament que per aportació de l'Estat. Quan l'hem sentit a vostè, senyor Carrizosa, reclamar aquest deute amb l'Estat? –quan l'hem sentit? És que a vostès hi han alguns deutes que els interessin i alguns deutes que no. I, l'hi recordo, a vostè que li agraden tant els tribunals, que ja m'ha acusat de prevaricar, directament, ja ho ha fet aquí –vostès, acostumats a l'amenaça a aquest Govern, intentant convertir aquest Parlament en una sala d'un tribunal i no en un lloc on es debat parlamentàriament–, vostè, que ja m'acusa de prevaricar, amb una sentència del Tribunal de Comptes que no és ferma, doncs, vostè hauria de saber, senyor Carrizosa, que a l'hora de reclamar els deutes de Catalunya, nosaltres som sempre els primers –els primers–, i sobretot davant d'un Estat que incompleix reiteradament, i vostès callen, quan l'Estat deu diners a la ciutadania de Catalunya.

Per tant, els demanem que ens facin costat també en la reclamació de deutes davant de l'Estat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la inversió pública en educació

310-00063/12

La següent pregunta és sobre la inversió pública en educació i la formula la senyora Esther Niubó, del Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar.

Ester Niubó Cidoncha

Gràcies, president. Bon dia, honorable conseller Bargalló. Aquest passat dissabte, a Barcelona va haver-hi una manifestació convocada pel MUCE, el Marc Unitari de la Comunitat Educativa, que el que plantejava és..., li exigia un major compromís inversor en matèria educativa. Com vostè sap, tenim una educació pública infrafinançada, a uns nivells de poc més del 2 per cent i, per tant, invertim menys que el conjunt d'Espanya i estem molt lluny del que inverteixen països europeus del nostre entorn i, evidentment, també del 6 per cent que marca la pròpia Llei d'educació de Catalunya. Estem a poques setmanes de conèixer, en principi, el pressupost que vostès potser –ja ho veurem– poden presentar a aquest Parlament, i voldríem saber quin és el compromís del seu Govern pel que fa al necessari increment d'inversió en matèria educativa.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula el conseller d'Ensenyament, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Diputada, ja he dit més d'un cop que el càlcul de les inversions respecte al producte interior brut en els casos de les comunitats autònomes és complex, complicat, i no tothom hi està d'acord, i les xifres que es donen des de di-

versos àmbits, en el cas de la inversió a Catalunya van des del 2,4 per cent, que són les inferiors, fins a gairebé el 4 per cent, que són les més altes.

Però no discutirem de xifres, sinó que coincideixo amb vostè en que els propers pressupostos de la Generalitat han de contenir un augment significatiu de la inversió educativa, i estic convençut que quan vostè els conegui veurà que això és així.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Ester Niubó Cidoncha

Gràcies, conseller. Valorem positivament que vostè assumeixi aquest compromís, però permeti'm també que plantegi dubtes sobre que aquest increment que vostès ens plantegin ens sembli suficient per afrontar els molts reptes que tenim.

En primer lloc, la recuperació per part del Govern de la corresponsabilitat en matèria de l'etapa educativa zero-tres. Vostè ho ha anunciat públicament, que es recuperarà aquesta corresponsabilitat, però està per veure quina part del cost total de la plaça pública acaba assumint el seu departament, i evidentment també el calendari de retorn que acabin proposant i acordant amb els ajuntaments.

En segon lloc, l'escola inclusiva de debò. Ahir li deia que vostès en aquests moments no l'estan garantint. L'escola inclusiva és molt més que tenir unes hores de vetlladora a la setmana, i ara com ara el Govern no està proporcionant una atenció suficient a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Cal que es doni compliment a la lletra del mateix decret.

Ràtios adequades. Necessitem garantir una millor atenció educativa en totes les etapes, però especialment a la secundària, i un major impuls de la formació professional; passos decidits per combatre la segregació escolar i evidentment també la recuperació dels drets i de les condicions dels docents anteriors a les retallades.

En aquests moments, conseller, no només som de les poques comunitats autònomes que encara no han revertit les retallades, sinó que estem pitjor que el 2010. El 2010 teníem una despesa pública no universitària de gairebé 5.300 milions d'euros i en aquests moments la despesa no arriba als 5.000 milions d'euros, quan tenim 67.000 alumnes més, més necessitats educatives i una major complexitat a les aules.

Conseller, no li estem demanant que passi del 2 al 6 per cent en un únic exercici pressupostari, però sí que doni senyals clars que l'educació pública serà una veritable prioritat per al seu Govern, que creuen en l'educació com una veritable estructura d'estat, aquesta sí. Ho veurem, conseller?

Gràcies.

El president

Per respondre, té de nou la paraula el conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Diputada, el president de la Generalitat i el vicepresident ja han dit diverses vegades que en els pressupostos de la Generalitat es veurà de manera clara l'aposta d'aquest Govern per l'educació. Jo no li puc desvelar quin serà el pressupost del Departament d'Ensenyament, perquè el Govern encara no l'ha aprovat, però sí que li puc dir que dels temes que vostè ha fet ja s'ha fet públic que hi seran: hi serà el finançament del zero-tres, d'acord amb els ens locals i d'acord amb la voluntat d'arribar, en una primera etapa, ja ho hem dit, als 1.200 euros per plaça, conjuntament amb la participació de les diputacions; hi haurà mesures d'escola inclusiva, evidentment que hi haurà mesures d'escola inclusiva, perquè hem d'aplicar el decret, i hi haurà mesures d'ampliació de plantilla de professorat i de millores de condicions laborals, evidentment.

Com que estem d'acord vostè i jo en aquestes peticions, veig que serà molt fàcil que el seu grup ens doni suport a aquests pressupostos.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és...

Pregunta al Govern sobre el dispositiu Ubiq

310-00061/12

...sobre el dispositiu Ubiq i la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Ferran Roquer.

Ferran Roquer i Padrosa

Moltes gràcies, president. Conseller Buch, del mes de gener al mes d'agost de l'any 2018, els fets delictius a Barcelona s'han incrementat un 18 per cent respecte al mateix període de l'any passat, i tot i que hi ha hagut una disminució en les denúncies per infraccions en les ordenances de convivència i civisme a la ciutat, la percepció de la ciutadania és que la venda ambulant i el consum i venda de begudes alcohòliques al carrer, conjuntament amb delictes contra el patrimoni, dels quals parlàvem anteriorment, han provocat una sensació d'inseguretat, i mobilitzacions a diferents barris, que han transcendit en els mitjans de comunicació.

Sabem que s'ha incrementat la presència i l'activitat policial, s'han fet diferents tasques preventives que inclouen consells en mitjans de comunicació, en associacions de veïns, en associacions de comerciants, fins i tot en operadors del metro o la mateixa Renfe. Amb tot i això, hi ha algunes zones de Barcelona en les quals aquesta sensació d'inseguretat i aquest increment de fets delictius és superior que en altres zones. En totes aquestes zones es donen unes quantes conductes i situacions que són comunes en aquests llocs en els quals hi ha més actes delictius, que són: la presència de persones identificades com a presumptes responsables de diferents tipus de fets delictius i que són objecte de requeriment policial o judicial; també es dona la venda, tinença i consum de substàncies estupefaents a la via pública, com en habitatges o en locals oberts al públic; la tinença, exhibició i ús a la via pública d'armes i altres objectes i instruments perillosos per a la integritat de les persones; la realització d'actes incívics a la via pública relacionats amb la venda ambulant i la venda i consum de begudes alcohòliques, realitzada tant per autors com per víctimes dels fets delictius; la ubicació a la zona de diferents establiments on, entre altres activitats, es comercia amb objectes o efectes presumiblement sostrets.

Atenent totes aquestes característiques i atenent totes aquestes dades, quines actuacions ha dut a terme el seu departament i quines actuacions durà a terme d'ara en endavant?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, l'operació Ubiq bàsicament es centre a partir de l'1 de novembre, perquè el dia 29 d'octubre es va fer aquella operació que vostès deuen recordar, fruit d'una investigació judicial, que va suposar quaranta entrades a Ciutat Vella, amb la qual cosa es van recuperar quinze pisos, quinze pisos ocupats, hi va haver cinquanta-vuit detinguts i divuit van entrar a presó, d'aquests cinquanta-vuit detinguts, d'acord? Un cop feta aquesta macrooperació, a partir d'aquí, doncs, es va tirar endavant el dispositiu Ubiq, que bàsicament és una implantació d'un sistema de patrullatge preventiu i reactiu de saturació, principalment, d'uniformats, per tant, treballant a peu de carrer d'una forma, diguem-ne, de saturació.

Hi participen recursos de l'Àrea Regional de Recursos Operatius, del Grup Regional de Motos, de la Regió Policial Metropolitana de Barcelona, que reforçaran els

recursos assignats ja a l'Àrea Bàsica Policial. Per tant, diguem-ne que els que tenim més d'altres recursos regionals.

Evidentment, tot aquest dispositiu s'adapta a cada punt i moment, a cada realitat i, per tant, diguem-ne, no és un dispositiu estricte ni puntual per a una zona en concret, sinó que s'adapta a cada realitat que tenim. Té tres eixos, que són el d'alta visibilitat, el dinamisme i la flexibilitat. I els objectius bàsicament són: la identificació de presumptes autors; la identificació i comprovació per impedir les substàncies estupefaents, armes i altres objectes perillosos; denunciar per la Llei de protecció de seguretat ciutadana o de salut pública; col·laborar amb la Guàrdia Urbana a fer complir l'ordenança de civisme i convivència; la identificació i derivació corresponent a la fiscalia –o a qui correspongui– dels presumptes delinqüents; la realització d'inspeccions administratives, i la realització de contactes amb veïns, també per estar permanentment en contacte amb els veïns.

I les principals àrees d'actuació són els barris del Raval, del Gòtic, de Sant Pere, de la Barceloneta i del Front Marítim, tenint clar que Barcelona té deu districtes i, per tant, doncs, que ara ens hem concentrat en aquesta zona que li he dit concretament, però que no es descarta poder treballar en el cas que el fenomen tingui una mobilitat.

Vull remarcar l'esforç dels agents, perquè vostès saben que fa sis anys que no tenim cap promoció de Mossos i, per tant, tot això s'ha fet amb els mateixos mossos que teníem fa sis anys i amb un reforç..., personal d'ells.

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller d'Interior

Gràcies.

El president

La següent pregunta és...

Pregunta al Govern sobre la implantació de noves empreses a Catalunya

310-00062/12

...sobre la implantació de noves empreses a Catalunya. La formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Anna Erra.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Últimament els mitjans de comunicació es fan ressò de l'increment de noves implantacions d'empreses internacionals al nostre territori; notícies com que la Catalunya central, al Camp de Tarragona i l'àrea metropolitana de Barcelona van liderar el creixement de l'economia catalana aquest 2017 i part del 2018, com diu l'Anuari econòmic comarcal del BBVA. Notícies com aquestes estan sortint de forma reiterada aquest últim mes. Amb aquestes dades es demostra que part de l'economia catalana ha fet els deures i ha superat en part una situació complexa. I demostra també que aquest creixement està motivat sobretot per la fortalesa de les exportacions i per una reconversió de l'estructura productiva, especialment en els sectors industrials i de serveis, i que ha comportat una important millora de la productivitat. I també constata la capacitat d'implementació d'empreses estrangeres que estan escollint el nostre territori com a seu.

Davant d'aquestes dades i aquestes proves positives, trobem molt irresponsable el relat catastrofista d'alguns partits dels del bloc del 155, que encara, i de forma reiterada i poc contrastada amb els indicadors econòmics que actualment tenim, continuen explicant una realitat que no es dona al nostre país.

Per tot això, consellera, quin és el capteniment del Govern sobre les implantacions de noves empreses a Catalunya?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la senyora Maria Àngels Chacón, consellera d'Empresa i Coneixement.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Gràcies, diputada. Des del Departament d'Empresa i Coneixement treballem per fomentar una economia productiva, innovadora, sostenible, inclusiva i oberta al món, perquè entenem que, a més de generar llocs de treball de qualitat, és aquest l'ecosistema que estan buscant precisament els inversors estrangers, inversors que nosaltres volem captar, d'alt valor afegit. Volem inversions que fomentin la internacionalització de l'economia catalana, enriqueixin la cadena de valor i generin més talent, llocs de treball de qualitat.

Miri, als anys vuitanta-noranta s'escollia Catalunya com a destí d'inversió pels seus baixos costos de producció, també per la situació logística i per abastir el mercat local; però avui en dia ens trobem que les inversions que ens arriben estan buscant sobretot talent, innovació i excel·lència, i això ho conjuguem a partir de tres vectors. El primer d'ells és l'agència Trade & Investment, d'Acció; el segon, estar presents i fomentar també esdeveniments referents a nivell mundial, i el tercer, el Barcelona & Catalonia Startup Hub.

Respecte al primer, a Acció, a Catalonia Trade & Investment i les més de quaranta oficines exteriors que té el departament d'Acció a tot el món per tal de promocionar Catalunya –ara han celebrat els trenta anys–, preparar les candidatures i assessorar els inversors... I és que l'any 2017 es va captar un projecte cada cinc dies; per cada euro públic en despesa d'inversió es van aconseguir noranta-cinc euros d'inversió, i els principals països han estat Estats Units, Japó, França... Avui en dia li puc dir que estem gestionant molt més que l'any passat, més de 390 projectes d'inversió.

El tercer dels elements que li esmentava..., ahir celebràvem l'esdeveniment de Startup Hub. Som la primera *start-up hub* de tot el sud d'Europa, la cinquena en posició en el rànquing europeu i la quarta per inversions. Avui en dia aquestes noves *start-ups* tecnològiques, també moltes d'elles estrangeres, ocupen 13.280 persones.

Per tant, doncs, prioritzarem els principals països emissors d'inversió, les empreses rellevants i líders, els projectes estratègics d'alt valor afegit i les inversions d'empreses tecnològiques, perquè volem aquesta economia oberta al món, innovadora, sostenible i integradora.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les retallades aplicades a diversos departaments pel que fa als recursos compromesos per al 2018

310-00060/12

La següent pregunta és sobre les retallades aplicades a diversos departaments pel que fa a recursos compromesos per al 2018. I la formula el diputat senyor David Cid, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

David Cid Colomer

Bon dia, vicepresident. Vostè, el passat mes d'octubre, va ordenar als departaments de la Generalitat retallar, en aquest cas, les despeses de diferents departaments.

Mentre Catalunya en Comú Podem tancava un acord per augmentar el 38 per cent els recursos destinats a habitatge a nivell de l'Estat, vostès retallen un 30 per cent les ajudes al lloguer a l'Ajuntament de Barcelona.

Conseller, està vostè aplicant retallades al pressupost de l'any 2018?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el senyor Pere Aragonès, vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyor president. No.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat. Quan vulgui.

David Cid Colomer

Miri, conseller, jo estic convençut que vostès rectificaran, i rectificaran perquè els hem enganxat, perquè..., *los hemos pillado con las manos en la masa*, com es diu en castellà, i rectificaran sobretot perquè la retallada en habitatge no és la millor carta de presentació per al seu candidat a l'alcaldia, el senyor Ernest Maragall. Per això vostè rectificarà la retallada en polítiques d'habitatge, en aquest cas de l'Ajuntament de Barcelona. I, miri, jo els hi dic: no serà l'últim conflicte que tindrem en habitatge; si no, pregunti-l'hi al senyor Damià Calvet, que està fent la feina en aquest cas als promotors urbanístics de Barcelona. Ja l'hi dic: tindrem més conflictes, en aquest cas en habitatge.

Perquè l'hi dic sincerament, conseller: quan nosaltres no hi som, vostès retallen, perquè el seu gir social, el gir social suposadament d'esquerra, ni hi és ni se l'espera. Vostès ni deixen governar ni governen. Vostès gestionen de manera desastrosa la situació dels menors no acompanyats; no paguen, en aquest cas, als centres tutelats que gestionen menors; tenen vaga de metges, tenen vaga de funcionaris, tenen vaga de mestres, tenen vaga d'estudiants, i els Mossos no els fan vaga perquè no poden fer vaga, però si no també els farien vaga.

Miri, vostè probablement, potser –i així ho desitjo–, farà una excepció en la retallada en habitatge, però, com li va dir la senyora Artadi ahir, quan va dir públicament, en aquest cas, la consellera de Presidència, la senyora Artadi..., vostès faran probablement una excepció, però de retallades n'hi ha i n'hi haurà. Perquè vostès segueixen enganxats a les retallades, i, hi insisteixo, si no hi som nosaltres, vostès retallen.

I, per tant, l'hi torno a preguntar, perquè pot negar la realitat, però és el que estan fent: vostè està aplicant retallades a diferents departaments de la Generalitat? Em pot negar que no hi han centres de recerca de la Generalitat als quals vostès els estan limitant la despesa i els estan aplicant retallades fins i tot en despesa ja compromesa? Si és que ens ho diuen els treballadors d'aquests centres! Per tant, no negui la realitat. I li pregunto: aplicarà retallades en el pressupost de l'any 2018? Aplicarà retallades en el pressupost de l'any 2019 respecte al pressupost executat –respecte a l'executat, no sobre el pressupost del 2017. I, hi insisteixo, no és la millor manera de començar a negociar els pressupostos. Per cert, estem a 21 de novembre i encara no ens ha trucat.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula de nou el vicepresident del Govern.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Comencem pel principi. Vostè diu: «Els hem enganxat.» Miri, escolti'm, aquí el que hi ha és el *Diari Oficial de la Generalitat*, 5 d'octubre, en què es fa un tancament comptable avançat a la Generalitat per, evidentment, un risc de desviació del dèficit.

Per cert, aquest gran govern de l'Estat, que vostès són els seus grans defensors, ens envia el 18 de setembre una carta amenaçant-nos, precisament, d'una possible desviació pressupostària i d'aplicar la Llei d'estabilitat pressupostària, per tant, el primer pas cap al que podria ser una nova intervenció financera de la Generalitat, si no prenem mesures.

Per tant, evidentment, nosaltres, que tenim com a objectiu, en primer lloc, evitar noves mesures d'intervenció del Ministeri d'Hisenda; evidentment, també poder assolir l'estabilitat pressupostària per finançar adequadament moltes de les reivindicacions que es fan en aquesta cambra i que fem nostres, doncs, nosaltres prenem les mesures adequades per, en un exercici en el que s'ha augmentat l'execució de despesa en l'àmbit de salut o en què hem fet continuades aportacions al fons de contingència per atendre la situació dels menors no acompanyats, en què hi ha hagut un increment de la despesa sanitària per la reducció de les llistes d'espera o pel finançament, també, dels nous docents que s'han incorporat en aquest curs en el sistema d'ensenyament públic del nostre país..., nosaltres, amb tot això, evidentment, el que hem fet és aplicar mesures d'administració, com les que fan totes les administracions; també l'Ajuntament de Barcelona, quan retarda les aportacions al Consorci d'Educació de Barcelona. Per tant, crec que també haurien de mirar de cara a l'ajuntament.

Evidentment, aquestes mesures és tota aquella despesa no compromesa..., doncs, hi ha una reserva cautelar. Aquesta reserva cautelar es pot gestionar mitjançant excepcions. I en aquest cas que vostè mencionava, del Consorci de l'Habitatge, el conseller Calvet va sol·licitar una excepció i hem arribat a un acord al voltant d'això.

Per tant, aquest és un govern que administra i aquest és un govern que té per objectiu que el màxim de recursos es destinin als àmbits en què la nostra societat ho necessita.

I no pateixi, que tindrem l'oportunitat de parlar de pressupostos. Sap el meu compromís i el del Govern per arribar a un ampli acord, i esperarem la seva actitud ben positiva per poder arribar a aquest acord.

Gràcies.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el conveni pel traspàs del centre penitenciari de Figueres al Departament d'Ensenyament

310-00064/12

La següent pregunta és sobre el conveni pel traspàs del centre penitenciari de Figueres al Departament d'Ensenyament. I la formula la diputada senyora Mònica Palacín, en nom del Grup Parlamentari Republicà.

Mònica Palacín París

Gràcies, president. Conseller Bargalló, bon dia. El passat 15 de novembre el vicepresident Aragonès, juntament amb la consellera de Justícia, la senyora Capella, i vostè mateix, van presidir la signatura del conveni pel traspàs del centre penitenciari de Figueres al Departament d'Ensenyament, perquè construeixi la nova escola Carme Guasch. L'acte va tenir lloc a l'antiga presó de Figueres, lloc on el president va insistir en l'aposta clara del Govern per l'ensenyament públic, com una eina, una garantia per crear una societat on les presons siguin menys necessàries. En aquest sentit va assegurar que l'ensenyament serà una de les prioritats dels pressupostos de la Generalitat del 2019, va fer referència als set mil mestres més respecte al 2015 i la voluntat de consolidar com a treballadors fixos els mestres que estaven en situació d'interinitat.

L'antic centre penitenciar de Figueres es va tancar el 2010, i posteriorment l'espai va passar a mans de la Direcció General de Patrimoni, i el Departament d'Ensenyament va sol·licitar poder disposar del centre amb finalitats educatives. Ha anat passant el temps i no acabava d'arribar l'acord, però avui, vuit anys després, la situació sembla que finalment s'ha desencallat i s'ha pogut formalitzar aquest traspàs que farà que l'antiga presó passi a mans d'Ensenyament, que convertirà l'edifici en la futura escola Carme Guasch. Amb aquest canvi de titularitat es farà possible que una escola que porta des del 2006 en mòduls prefabricats es pugui traslladar a les antigues dependències del centre penitenciar. Per tant, aquest centre passarà de tenir un caràcter punitiu a ser un centre d'esperança i de futur.

El vicepresident Aragonès va reproduir la frase que Clara Campoamor va utilitzar en un seu discurs com a diputada al Congrés dels Diputats; va dir: «Tanquem presons i obrim escoles», una frase d'alt contingut social que ja al segle XIX l'escriptora gallega Concepción Arenal, precursora del moviment feminista a Espanya, pionera en reivindicar la igualtat en tots els àmbits socials, ja va dir; va dir: «*Abried escuelas y se cerrarán cárceles.*»

Conseller, quin és el capteniment del Govern sobre el conveni pel traspàs del centre penitenciar de Figueres al Departament d'Ensenyament?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller d'Ensenyament, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Diputada, com vostè diu, dijous passat es va signar aquest conveni a partir del qual l'antiga presó de Figueres, que és patrimoni de la Generalitat, esdevé d'ús educatiu. Això respon, per un cantó, a una petició històrica de la ciutat, i també a la voluntat de solucionar dèficits d'infraestructures que hi ha.

Jo voldria deixar, primer, ben clar que l'escola Carme Guasch, que en aquests moments es troba en mòduls prefabricats i que és la que passarà a ser construïda en el recinte de l'antiga presó de Figueres, serà construïda en l'espai verd que hi ha al voltant de la presó –no en l'edifici de la presó, eh?, en l'espai verd que hi ha a la presó–, per motius evidents: primer, d'eficiència pressupostària, i després, de millor possibilitat de donar a l'alumnat una infraestructura nova.

A l'edifici de l'antiga presó, aquell que és considerat bé d'interès local, eh?, la part que és qualificada bé d'interès local, passarà a tenir diversos usos educatius que hem de..., o que farem i que parlarem amb l'ajuntament i que, de fet, l'acte de signatura a què vostè feia referència va ser el primer acte públic a què va assistir el nou alcalde de Figueres. I en aquell transcurs ja vam parlar amb l'alcalde de començar a treballar per veure què fem amb l'edifici, però sempre amb aquesta voluntat d'aportar a la ciutat una infraestructura educativa potent, en un edifici, diguem-ne, històric, i a més a més revertir la memòria: d'un edifici que era el símbol de la repressió a un edifici que sigui el símbol de la formació i del futur.

Treballarem ja inicialment en la construcció de l'escola Carme Guasch, i posteriorment en la readequació de l'edifici per a aquest divers ús educatiu, amb aquesta voluntat de recordar aquestes màximes republicanes que vostè esmentava, que cada cop que formem bé un alumne estem formant un ciutadà inserit en la societat i, per tant, estem, simbòlicament, tancant la cella d'una presó.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre la participació de la comunitat educativa en els grans debats sobre l'ensenyament

310-00065/12

La següent pregunta és sobre la participació de la comunitat educativa en els grans debats sobre l'ensenyament. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Bernat Solé.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, president. Honorable conseller, la història de l'educació ha estat sempre vinculada a la constant renovació del seu propi sistema, amb l'objectiu d'anticipar-se a les societats futures de cada moment.

Els canvis constants i cada cop més ràpids del món que ens envolta ens demanen, dia rere dia, l'exercici de repensar el model o, si més no, d'adequar tot allò que el fa possible.

L'avenç frenètic de les noves tecnologies, la realitat social cada cop més diversa, els nous models de família o de treball, o els valors adquirits que han de permetre el desenvolupament personal de l'infant són exemples d'aquest sistema que camina indeturablement.

Al mateix temps, la determinació que ha de tenir qualsevol govern per construir una societat transparent, justa i democràtica requereix que la presa de decisions en els grans temes de país compti amb la participació de tots els agents implicats, tant de forma individual com col·lectiva.

Durant aquests darrers dies, hem vist com el Departament d'Ensenyament ha habilitat un espai de participació ciutadana, a través del qual tothom pot aportar el que consideri oportú en temes tan transcendents com el tipus d'edificis que necessiten les nostres escoles i instituts, el model lingüístic del nostre sistema educatiu o el servei de menjadors que volem per als nostres alumnes.

Precisament, ha estat aquest replantejament de l'espai de menjadors el que ha generat certs dubtes a la comunitat educativa del nostre país.

Des del grup parlamentari que represento, som conscients que cal dotar-nos d'aquelles eines legislatives que, des de la seguretat jurídica, converteixin aquest espai en un espai plenament educatiu, inclús i de qualitat.

Per tots aquests motius, conseller, quins són els objectius que s'ha fixat el Departament d'Ensenyament en aquest procés de participació ciutadana? I, en el cas concret de la nova proposta de decret de menjadors, que ha de substituir l'actual, de l'any 1996, quin serà el procés a seguir, per tal que aquest doni resposta als objectius abans esmentats des del consens i des de la participació de tots els agents implicats?

El president

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el conseller d'Ensenyament, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, president. Senyor diputat, com ja vaig dir en el passat Ple a la resposta d'una pregunta del Grup Popular, el Departament d'Ensenyament té l'obligació de generar debat, de generar debat al voltant de molts dels temes que conformen el dia a dia del nostre sistema educatiu, perquè és a partir del debat que podem prendre decisions, perquè el debat ens permet escoltar, ens permet confrontar.

Com vostè ha dit, en la nostra pàgina web hem situat, en aquests moments, tres temes a debat, en situarem més. Quan aquests temes a debat esdevinguin matèria normativa, passarem a les formulacions de participació ciutadana que té la mateixa Generalitat, que és un pas posterior, i després ja ho portarem, evidentment, al debat de Govern. Per tant, és aquesta voluntat d'escoltar, de generar debat, de generar tensions intel·lectuals i tensions teòriques, a partir de les quals es poden prendre decisions.

Pel que fa al menjador escolar, cal una nova regulació de menjadors escolars. Tenim la regulació de 1996, prèvia a la Llei d'educació, prèvia a la Llei de contractes, quan no s'entenia l'espai de menjador com un espai educatiu, quan no es parlava de la nutrició dels infants i els adolescents, quan no es parlava del menjar de proximitat; per tant, diguem-ne, hem de fer tot això.

I tot això és una nova regulació, que aquesta nova regulació, bàsicament, ha de garantir dues coses: que les AMPA, els ajuntaments i les escoles que ho gestionen directament ho puguin continuar fent i que aquells altres sistemes de gestió que no són correctes passin a ser correctes. És el nostre compromís i això farem.

El president

Pregunta al Govern sobre les polítiques públiques amb relació als drets sexuals i reproductius de les dones

310-00069/12

La següent pregunta és sobre les polítiques públiques amb relació als drets sexuals i reproductius de les dones. La formula, en nom del Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, al diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bon dia. En la setmana del Dia internacional per a l'eliminació de la violència contra les dones, volem posar de manifest el que entenem que és una forma de violència masclista institucional, que ha estat sempre la menys visible i la més silenciada. I ho fem arran de les informacions que ha fet públiques l'Observatori de drets sexuals i reproductius, a les quals agraïm, avui, la seva presència en el Ple, i en les que denuncien que més del 80 per cent de les usuàries de Pro Vida Catalunya són derivades a serveis socials públics, un 25 per cent de l'Ajuntament de Barcelona, un 50 per cent d'altres ajuntaments i més d'un 5 per cent per part d'equips del sistema públic de salut, responsable del Departament de Salut de la Generalitat.

És evident que aquesta pregunta ens agradaria dirigir-la a la consellera de Salut, però, bé, com que tot plegat toca a diferents conselleries, també creiem que és oportú adreçar-la al conseller.

Els serveis públics d'atenció i planificació familiar dels ajuntaments i del sistema de salut públic han d'assegurar la informació i l'assessorament legal, mèdic i psicològic a totes les dones, per tal de garantir l'exercici del dret a l'avortament.

La vulneració dels drets sexuals i reproductius suposa una vulneració dels drets humans. Adoptar un enfocament de drets sexuals i reproductius significa que aquests drets no només garanteixen l'accés a l'atenció en salut sexual i reproductiva, sinó que també garanteixen l'autonomia de les dones sense cap discriminació.

No podem entendre com, des dels serveis públics, es deriva dones embarassades a entitats com Pro Vida Catalunya, que pretenen impedir el lliure accés a una salut reproductiva, sexual, integral per a dones i altres persones amb capacitat de gestar.

Conseller, troba normal que, des dels serveis d'atenció a les persones, que depenen de diferents departaments, es derivin dones a organitzacions que neguen el dret a les dones? I és més, troba normal que organitzacions que ataquen els drets de les dones rebin subvencions públiques, per exemple, des del seu departament?

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Gràcies, diputada. En primer lloc, l'autonomia de les dones sobre el propi cos és un dret humà fonamental, vostè ho ha situat i li puc assegurar que des del Govern no tolerarem cap pas enrere en aquest sentit, i aquest és el primer element de resposta.

En segon aspecte, des dels departaments no es finança cap actuació que atempta contra el dret a decidir de les dones, i això ho dic amb absoluta seguretat. Soc conscient que han sortit casos a Tarragona, com el de Natalis, que situen que s'ha finançat; jo li puc assegurar que tant en el contracte programa de serveis socials no es financen aquestes actuacions com per part del departament no s'ha finançat cap actuació que atempti contra el dret a decidir que tenen les dones en aquest país.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula, de nou, la diputada. Quan vulgui.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, conseller, doncs, haurà de parlar amb Pro Vida, perquè a les memòries del 2017, en les seves memòries anuals a Pro Vida Catalunya hi consta que rep 30.000 euros de subvencions públiques de la Diputació de Barcelona i del seu departament de Treball, del seu departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Per tant, algú, aquí, menteix i per tant, caldria fer rectificar Pro Vida, en tot cas, si vostè nega que el seu departament doni subvencions públiques a una entitat que nega el dret a les dones a un avortament lliure i gratuït.

I, com que nosaltres sabem que també que no és un cas aïllat i la CUP, de fet, ho denunciava no fa gaire a Tarragona, el que tenim és que hi ha institucions públiques que col·laboren amb entitats fonamentalistes ultracatòliques que neguen el dret a la vida.

I, en aquest cas, fer un agraïment també a totes les feministes que han lluitat en condicions molt pitjors que les nostres per garantir aquest dret. Si us plau, no reculem en dret i...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps. S'ha passat quatre segons, sí.

(Aplaudiments.)

Per respondre de nou, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Les línies de subvenció són línies de lliure concurrència, jo el que li asseguro és que, en cap moment, es financen programes que atemptin contra el dret a decidir de les dones. I, aquí, el tema de Tarragona, per exemple, amb Llar Natalis, el que es va presentar va ser un servei residencial que no tenia res a veure, que ara mateix s'està fiscalitzant, que en una segona part, fins i tot, des del departament, hem demanat el retorn de la bestreta perquè no ho han justificat de forma adequada i que, el 2017-2018, ni tan sols han pogut entrar en la subvenció perquè no ho han fet bé i no ho han presentat bé.

En les línies de concurrència, el que li asseguro és que cap projecte que atempti contra la llibertat de les dones es finança, perquè no es fan projectes en aquestes línies. A partir d'aquí, la lliure concurrència fa que qualsevol entitat es pugui presentar en aquestes línies i, si el projecte està el marc del que demanen els objectius de la línia, se li podrà atorgar o no una subvenció, perquè a això se li diu «igualtat de condicions» a l'hora d'accés a les línies de subvencions que té el departament.

A partir d'aquí, qualsevol aspecte que sigui conegut, que representi... nosaltres obrirem inspecció i farem inspecció. Ho estem fent en el cas de Tarragona i qualsevol àmbit que se situï l'obrirem. Ara, el que sí que puc assegurar és que no hi ha cap línia de finançament a elements que atemptin entorn al dret a decidir de les dones.

I estic responnent en nom de la consellera Vergés, perquè està de permís de maternitat, faltaria menys.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Passem, ara, a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració que fa del mes d'octubre passat

317-00036/12

La primera pregunta, la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Señor Torra, ¿podría evaluar el desarrollo del mes de octubre, que usted predijo caliente?

Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

President, diputat, doncs, el mes d'octubre ens deixa uns escrits d'acusació de la fiscalia de 214 anys de presó per als nostres companys. Em sembla que aquest és el més..., si m'ho permet, doncs, el més lamentable resum d'aquest mes d'octubre.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Bien, usted predijo un mes de octubre caliente y pidió a la sociedad catalana, cito textualmente: «Un nuevo momento de desobediencia colectiva que ponga en jaque al Estado» y que se tenía que desarrollar en ese mes. Pues, bien, el objetivo de mandato que usted se había planteado ha sido un rotundo fracaso. Eso, evidentemente, no resta gravedad a los hechos que antes se han descrito y que hemos vivido, incluso, en primera persona y, sobre todo, uno, por su valor simbólico, que fue el intento de asalto al Parlament de Catalunya. Valor simbólico, porque todos sabemos, en términos históricos, que este tipo de cosas son siempre preludio de los episodios más negros de nuestra historia colectiva. Pero, incluso, ese asalto se les quedó corto, fracasó.

La sociedad catalana, señor Torra, le ha dado una auténtica lección. Me atrevería decir que, incluso, una inmensa mayoría de independentistas, que lo continuarán siendo, le han dado una lección: ya no se creen sus proclamas y sus mentidas. Hoy saben, perfectamente, que los actos de desobediencia e insurrección colectiva no acercan a la independencia, sino que lo único que provocan son graves altercados de orden público que deben ser resueltos por las Fuerzas y Cuerpos de la Seguridad del Estado, Mossos incluidos –hoy saben también que Mossos incluidos.

Ha fracasado estrepitosamente en su gran objetivo de mandato, que era reventar las calles catalanas en octubre.

Debe usted dimitir, señor Torra; dimita, señor Torra. Y hágalo, incluso, por usted mismo. A usted, esto de la política no le va, y se le nota: renuncia a las réplicas parlamentarias, cierra el Parlamento en verano, se le percibe melancólico y taciturno por los despachos y pasillos gubernamentales. Vuelva usted a las pancartas, al acti-

vismo, a sus actividades de divulgación literaria, en eso es usted muy bueno, nadie se lo discute, pero, como gobernante es una calamidad, una auténtica catástrofe. Dímita, señor Torra; dímita.

Sin lugar a dudas, usted volverá a ser feliz y el resto de catalanes ya, ¡ni le cuento! Muchísimas gracias.

El president

Té la paraula, de nou, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor Fernández. No, això de «melancólico y taciturno» m'ha agradat, eh?, li ho he de dir. Trobo que està bé i dona un punt novellesc a tot plegat. Vostè sempre troba uns adjectius, realment, encertadíssims.

Miri, jo, en canvi, estic orgullósíssim de la societat catalana, orgullósíssim. I li explicaré per què; li explicaré per què, durant tots aquests mesos, ha mantingut una capacitat de mobilització extraordinària. És possible que vostè no se n'assabenti, però, cada dimarts, cada dilluns, cada dimecres, cada dijous, cada divendres, cada cap de setmana, milers de catalans surten a expressar la seva indignació per un fet absolutament intolerable, com que és que tinguem encara els companys a la presó i a l'exili.

Hem posat en marxa les quatre vies d'acció republicanes que ens preteníem posar en marxa, sí, des de l'espai lliure exterior: el Consell per la República, internacionalitzant la causa dels catalans i li asseguro que està més internacionalitzada que mai i jo em dedicaré els propers mesos, també, a anar pel món a explicar què està passant en el país, què està passant en aquest sistema judicial del país, què està passant, què està passant amb el nostre dret d'autodeterminació. Aquesta serà una de les meves prioritats.

Dos. Des de les presons –des de les presons– està sortint un discurs polític valent, coratjós, que ens ajuda, que ens ajuda a tots, eh?, amb aquella divisa de que jo no..., ni ells no han d'anar a defensar-se de res, absolutament de res, i més, vist l'espectacle del poder judicial aquestes últimes setmanes. Aniran, efectivament, a acusar l'Estat espanyol de tot el que està passant i de tot aquest judici absolutament injust.

Tres. Des de les institucions, des del Govern, del Parlament a l'últim dels ajuntaments de Catalunya, hi són, i són una altra vegada l'avantguarda del procés de la independència.

I quart. Tenim una ciutadania organitzada, tenim unes associacions fortes –i ho seran molt més–, que estan sortint cada dia, que estan mobilitzades cada dia. Jo tinc plena confiança en el poble de Catalunya; sé que arribarà el moment, sé que guanyarem la república.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre la planificació de polítiques i mesures en matèria fiscal

317-00034/12

...la formula la senyora Jéssica Albiach, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; bon dia, president. Ens agradaria saber què pensa fer el seu Govern, el Govern Torra-Aragonès, en matèria fiscal. Quina és la reforma fiscal que proposen per a Catalunya?

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Miri, com el Govern Torra-Aragonès i com qualsevol govern que es plantegi uns nous pressupostos, doncs, nosaltres ens plantegem cada any quines poden ser aquelles novetats en tot el tema de la matèria fiscal, i, per tant, doncs, esperant poder-los debatre amb vostès, al més aviat possible, efectivament.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. No m'ha contestat vostè res, senyor Torra. Mire, jo ja l'hi dic, nosaltres volem aprovar uns pressupostos que siguin socials i que siguin expansius per a Catalunya.

Durant aquestes últimes setmanes em para la gent pel carrer per preguntar-me si li donarem suport i si aprovarem els pressupostos de la Generalitat, gent que està preocupada perquè veu i està patint la degradació dels serveis públics de Catalunya.

Senyor Torra, jo no sé si vostè parla amb gent que està en situacions difícils; jo m'imagino que sí, però, si no, ja l'hi dic jo. La gent no pot esperar més, perquè la desigualtat és la fractura més profunda que travessa la societat catalana, i després d'una dècada fosca, d'austeritat i de retallades, tenim l'obligació, com a dirigents polítics, de curar les ferides.

Ja és hora de que paguen els que demanen sempre esforços a la majoria; ja és hora també de que paguen aquells que s'estan repartint i que acumulen la riquesa en unes poques mans. I per això hem de ser valentes –i ací és on espere la seua resposta– per reequilibrar la societat, per redistribuir els esforços i la riquesa, i també per fer justícia.

Perquè una Catalunya republicana –una Catalunya republicana– també és aquella que sap que ningú és més que ningú, i on tothom sap que ha de contribuir al bé comú d'acord amb les seues possibilitats.

President, calen recursos, uns recursos que poden vindre, d'una banda, dels pressupostos generals de l'Estat, i, de l'altra –i no són excloents, sinó que són complementàries–, d'una reforma fiscal que ha de ser valenta i progressiva per a Catalunya. Que, d'una banda, ha d'eliminar els privilegis fiscals dels rics en els impostos de successions i de donacions; que ha de reformar l'IRPF per fer que els poquets –i dic «poquets»– que més guanyen paguen més, i també una fiscalitat que ha de ser verda. Hi insisteixo, sempre protegint les classes baixes i les classes mitjanes, i acabant amb els privilegis dels rics.

President, sap que aquestes setmanes sortiran al carrer diverses mobilitzacions. Tindrem mobilitzacions, pararan, també faran vaga, 250.000 treballadors i treballadores públics de la Generalitat, més de 5.700 metges d'atenció primària, la comunitat educativa, els Bombers de Catalunya. President, jo crec que el seu Govern, el Govern Torra-Aragonès, com ja l'hi he dit, ha d'escoltar; facin el favor d'escoltar. Vostès estan bloquejant els pressupostos de l'Estat, vostès encara no han presentat els pressupostos a Catalunya; anem tard. I a més ara vostès també estan bloquejant l'avanç social a Barcelona. Primer van notificar una retallada del 30 per cent al Consorci d'Habitatge, que han hagut de rectificar.

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Jéssica Albiach Satorres

I, segon, estan bloquejant que es destine el 30 per cent de les noves construccions d'habitatge social a Barcelona... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Diputada...

(Aplaudiments.)

Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, senyora diputada. Al vostre grup i al nostre ens passa una cosa bastant curiosa –sí–, que estem d'acord en els grans principis generals. És a dir, amb el que acaba de dir vostè de com s'han d'enfocar aquests pressupostos hi estic completament d'acord, i jo quan també li dic: «Miri quins són els tres grans consensos que hi ha a la ciutadania catalana, que són republicanisme, que són antirrepressió i són autodeterminació», també hi estem d'acord, oi que sí? Després ens costa abaixar-ho; efectivament, ens costa abaixar-ho, i aquí és on hem de negociar, aquí és on hem de parlar.

Jo..., em sembla que tant el conseller Bargalló, que avui ha tingut la possibilitat d'explicar quins són també els seus objectius; penso que també els vicepresident, que ja ha anat també desgranant cap a on enfoquem els pressupostos; també des del Departament d'Empresa, des del Departament de Treball o des del Departament de Territori..., penso que anem en aquesta línia, i volem anar en aquesta línia.

Per tant, jo, el que li suggereixo, i tenint en compte el pla de govern que vam aprovar, tenint en compte els discursos d'investidura i aquestes grans línies generals en les quals em sembla que estem completament d'acord, és que ens asseiem amb la proposta que el vicepresident, doncs, us presentarà, i comencem a negociar. I us convocarà ben aviat –us convocarà ben aviat–, sense cap mena de dubte.

Respecte a les vagues. Doncs, efectivament, estic preocupadíssim –estic preocupadíssim–, perquè jo..., si vostè es pensa que nosaltres assistim a aquestes reclamacions dels treballadors i treballadores de Catalunya amb impassibilitat, doncs s'equivoca de govern. Nosaltres vam dir des del primer moment que posàvem les persones en el centre de les nostres polítiques; que enteníem que justament les polítiques socials són el motor de canvi republicà, i, per tant, estem absolutament centrats aquí.

I jo li dic: ahir, per exemple, amb els funcionaris, amb els representants sindicals dels funcionaris, doncs, escolti'm, s'hi van reunir tant el conseller Puigneró com el meu cap de Gabinet. Avui, amb els representants mèdics que volen fer vaga per tot el tema de l'atenció primària, doncs, s'hi reunirà el vicepresident i membres també de l'Institut Català de la Salut.

Estem treballant, estem negociant, estem intentant que això no passi, estem fent tot el possible, amb totes les nostres disponibilitats pressupostàries, doncs, perquè aquestes vagues no arribin. Perquè, efectivament, nosaltres estem tan compromesos com vostès en que tothom en aquest país tingui les mateixes oportunitats i se'n pugui sortir.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta al president de la Generalitat sobre les amenaces i els actes d'intimidació contra càrrecs públics

317-00033/12

...la formula el senyor Miquel Iceta en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Permeti'm que en primer lloc expressi en nom del meu grup la solidaritat amb les víctimes de l'accident ferroviari d'ahir a Vacarisses i el nostre condol als familiars i amics de la víctima mortal que hi va haver.

I, president, avui no li formulem una pregunta concreta; volem compartir una reflexió i, en tot cas, conèixer quina és la seva opinió al respecte –ja ho vam fer divendres amb motiu de la celebració de la primera reunió de l'«Espai de diàleg»–, i aquesta és la nostra preocupació per agressions, actes de violència i d'intimidació que creiem que poden amenaçar la nostra convivència. Dissabte mateix –i li prego disculpes per endavant per utilitzar el seu exemple–, el líder del Partit Popular de Catalunya, Alejandro Fernández, president d'un subgrup parlamentari d'aquesta cambra, va veure com el seu vehicle era objecte d'un atac vandàlic. Em serviria probablement qualsevol altre exemple, qualsevol altra persona, qualsevol acte d'intimidació, però agafo l'exemple perquè és recent i perquè ens ajuda potser a situar de què estem parlant.

Què ens diu aquest incident? Ens diu que hi ha intolerància, que hi ha gent que no respecta les idees que no comparteix. I què ens estan dient els que han fet aquesta malifeta? Li estan dient al senyor Fernández, però ens ho diuen a tots: «Sabem qui sou, sabem com penseu, on viviu, quins són els vostres béns i, des de l'anonimat, volem amenaçar-te i volem dir-te que no deixarem que t'expressis lliurement». Això és el que ens estan dient.

Ningú no nega que estem vivint una situació excepcional però el que realment faria aquesta situació excepcional és que ens resignéssim a que els intolerants ens marquessin el pas, que ens resignéssim a que la nostra convivència es veiés alterada per aquells que són incapaços d'acceptar que hi ha persones que no pensen com ells i elles.

I per això nosaltres creiem, i ho hem dit des del primer moment, que actuacions com aquesta, incidents com aquests, requeririen per part de tots una resposta el més àmplia, contundent, unitària i ràpida. I aquest incident va succeir dissabte i encara no hem estat capaços de produir-la. Mostrem la nostra preocupació sobre aquest tema i la volfem compartir amb vostè, molt honorable president, en aquesta sessió de control.

El president

Gràcies. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

President. Diputat, gràcies per aquestes paraules i per compartir aquest estat d'ànim, que penso que és un estat d'ànim que compartim de manera generalitzada en aquesta cambra. No hi ha cap mena de dubte. Com també, si em permet, jo almenys comparteixo també les paraules que va dir el senyor Alejandro Fernández, en una entrevista recent, de que no hi ha un problema de violència a Catalunya. Penso que també és important que situem les coses en els seus correctes termes. O com va dir, també recordarà, el ministre Grande-Marlaska sobre, bé, que no exagerem, que la situació és la que és i sobretot que no banalitzem, ni juguem amb les paraules quan, per exemple, certes accions s'atribueixen..., doncs, comparacions amb la Nit dels Vidres Trencats nazis.

Jo, vostè hi feia referència, evidentment, a aquests fets que diputats del grup i jo mateix, doncs, hem condemnat, però condemnem-los tots, eh? Condemnem-los tots.

Jo penso que això és molt important. Condemnen tots els fets que passin arreu. Com sap tant el president Puigdemont com jo mateix portem unes quantes amenaces de mort al nostre damunt. L'altre dia a Verges, el poble apareix amb unes pintades, amb unes esvàstiques amb el meu nom a dins. Encara ara veiem com paraules que no entenc ben bé ni d'on surten, ni com és possible que ningú s'atreveixi a dir, en la campanya electoral andalusa, surten amb aquella alegria.

Jo penso que efectivament aquest to correcte, aquest to de compromís, eh?, de cohesió, això ens fa poble –això ens fa poble–, aquest gran consens que hi ha d'haver en la societat catalana de que avançarem pacíficament i democràticament o no avançarem. Estic segur que ho compartirem. Penso que també va ser un dels punts importants de la reunió que vam tenir a la taula del diàleg de divendres, on, d'acord, no ens vam posar massa..., diguem-ne, d'acord –i perdó per la redundància– en moltes altres qüestions, però en aquesta sí. En aquesta i en el fet que un problema polític l'hem de resoldre sempre políticament. I jo afegiria que democràticament i pacíficament.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre sobre la creació d'un front comú davant l'Estat amb relació a l'infrafinançament i la manca d'inversions a la xarxa ferroviària

317-00037/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la senyora Anna Caula.

Anna Caula i Paretas

Bon dia, president. Malauradament ahir vam tenir un accident ferroviari que es podria haver evitat amb un bon manteniment de la infraestructura, tal com ja reclamaven els alcaldes de la zona. I no és l'únic incident que es pateix a la xarxa ferroviària catalana per no haver-hi invertit suficient.

Aquest ha estat tràgic, però, dia rere dia la ciutadania d'aquest país ha de patir retards injustificats, mal servei i nombroses mancances per no tenir la xarxa al dia. I no és aspecte menor perquè té un impacte directe en la seva qualitat de vida diària. Som davant d'un d'aquests dèficits històrics que anem repetint, d'un dels maltractaments recurrents, que és la manca d'inversió en les infraestructures a Catalunya. I especialment aquesta que fonamentalment és un servei per a les persones i que impacta directament en altres aspectes claus per a nosaltres: la sostenibilitat, el medi ambient, la mobilitat.

Som al segle XXI i tenim una xarxa de rodalies que ha quedat encallada molts anys enrere. La ciutadania catalana mereixem una xarxa ferroviària del segle XXI, perquè volem ser un estat modern, eficaç i capdavanter. L'infrafinançament és històric, la presa de pèl també i les promeses incomplertes el pa de cada dia. Ja no recordem quantes vegades ens han promès una pluja de milions, és la carta habitual que juguen quan la ciutadania expressem el cansament per una situació que no es resol. Però sempre acaba plasmat en unes quantes portades de diaris i poca cosa més.

És urgent. És urgent que es paguin totes les inversions promeses, ni volem ni podem esperar més. Volem un sistema d'infraestructures al nivell del nostre país. De fet, aquest és un altre dels motius pels quals es posa de manifest que necessitem ser un estat, amb totes les competències per poder tenir una xarxa ferroviària i de transport públic al nivell dels principals països europeus. Volem ser una república independent també per qüestions com aquesta. Volem ser un estat modern, eficaç i capdavanter.

Mentrestant, senyors de Madrid, deixin de fer xantatge amb els pressupostos i posin-se les piles en pagar endarreriments. És urgent que paguin totes les inversions promeses, o és que els ciutadans catalans no es mereixen com a mínim el mateix tracte i infraestructures que la resta de l'Estat?

En aquest sentit, senyor president, m'agradaria preguntar-li com veuria fer un front comú des de Catalunya, també en aquesta qüestió, per obligar l'Estat a començar a complir les promeses incomplertes. Exigim allò que ens pertoca i volem solucions ràpides i definitives. Volem gestionar nosaltres el cent per cent de la xarxa.

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Anna Caula i Paretas

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, president. Gràcies, diputada, i li agraeixo la pregunta, que la faci avui, perquè sap què passa? Que ahir era un dia d'un cert recolliment, ahir era un dia per estar al costat de la família de la víctima, de la gent que havia patit aquell accident; el vicepresident, doncs, va anar als hospitals a veure els ferits, jo mateix em vaig desplaçar al lloc on havien ocorregut els fets. També era un dia d'agrair, a tots els serveis públics que tenim en aquest país la seva acció. Jo, sincerament, que començo a conèixer com actuem en aquest país en aquestes situacions d'emergència clau, li asseguro que veure el desplegament de Mossos, de Bombers, dels serveis d'emergències, de les policies locals dels ajuntaments involucrats, era un motiu d'orgull; era un motiu d'orgull de país, que som capaços d'actuar com actuem quan hem de ser-hi tots. I penso que ahir era aquest dia.

Ahir no era el dia perquè el ministre Ábalos sortís a reclamar-nos que votéssim els pressupostos perquè tindríem més inversions. És que jo, quan al vespre vaig escoltar aquelles declaracions, vaig pensar: «Però, de debò, en quin país viuen? –en quin país viuen, no?»

I, per tant, jo penso que avui sí –avui sí– que ja toca començar a analitzar què ha passat –què ha passat. I, per tant, estic completament d'acord amb vostè que la causa darrera, finalment, és a dir: «Escolti'm, però què està passant amb les inversions de l'Estat a Catalunya?» I jo tinc algunes dades, miri: el traspàs de Rodalies –el mític traspàs de Rodalies– ha estat incomplet perquè l'Estat no ens ha transferit els 130 milions d'euros anuals per cobrir el dèficit de servei tarifari, sinó que el segueix pagant directament a Renfe. Del Pla de Rodalies de Barcelona 2008-2015, amb 4.000 milions d'euros d'inversió prevista, només se n'ha executat un 13,5 per cent –un 13,5 per cent. No s'ha executat cap nova línia, ni desdoblament, ni la majoria de les noves estacions previstes al pla. Només s'ha construït l'estació de la Sagrera-Meridiana. Amb aquest ritme inversor, el pla requeriria gairebé seixanta anys per desplegar-se. Els ciutadans de Catalunya es mereixen aquestes inversions, seixanta anys per desplegar-se?

El pla d'actuacions, una altra dada: el pla d'actuació prioritària a què es va comprometre el ministeri per al període 2014-2016...

El president

President, se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

...amb 300 milions d'euros d'inversió, només s'ha executat el 12 per cent. I així seguiríem –i així seguiríem.

El president

La següent pregunta la formula el senyor Albert Batet, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la possibilitat que hi hagi un judici just per als polítics independentistes empresonats en l'actual context de crisi de confiança en el sistema judicial

317-00035/12

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. President Torra, afegir-nos a les mostres de solidaritat envers les víctimes –el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya–, de suport a la víctima i als ferits dels fets d'ahir de l'accident de Rodalies.

És evident i és pública i notòria –ho diuen fins i tot els editorials de la premsa de Madrid– la greu crisi d'estat de l'Estat espanyol i de confiança en el sistema judicial, una crisi del sistema judicial que emmarca que a l'Estat espanyol no hi ha separació de poders i que no hi ha independència judicial. Com ahir el conseller Turull ens deia en un tuit, «de l'*atado y bien atado*, al *cosido y bien cosido*».

És una evidència que, a més a més, ahir, va sumar-se als fets que van succeir, penosos i lamentables, de la crisi del sistema judicial espanyol i de la greu confiança, s'hi suma que ahir hi va haver una notícia, per part del tribunal dels drets humans d'Estrasburg, per unanimitat –per unanimitat–, per la qual el tribunal d'Estrasburg dels drets humans exigia la llibertat d'un diputat kurd empresonat sense judici, des de fa més d'un any i mig que és a la presó.

Estem satisfets que a Europa hi hagi un espai de llibertat on es vegi la llum –on es vegi la llum– davant d'una situació de presos polítics injustos, que vivim a Catalunya, i d'exiliats.

Lamentem i veiem que Espanya actua com Turquia, i ho diem amb tristor. I ara el que ens preocupa, davant d'aquest judici injust pel qual li demanarem el seu posicionament, senyor president, és que Espanya, de comportar-se com Turquia, no es comporti, amb el tracte pel que fa als presos durant el judici, com Guantánamo. Perquè s'hauran de traslladar a presons a prop de Madrid, que no sabem a quina hora s'hauran d'aixecar al dematí, perquè no tindran despertador ni rellotge; que hauran d'anar en furgons en la forma violenta en què van ser transportats, com ens van poder explicar; que aniran sense esmorzar, que els donen un entrepà fred, que no podran dinar, que dinaran també fred, que arribaran tard a la presó i en unes condicions totalment penoses i injustes. Creu, president, que en aquestes condicions hi pot haver un judici just?

El president

Gràcies, diputat. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, president. Gràcies, diputat. Sabeu que compartim tota aquesta anàlisi d'un poder judicial que quan pensem que ja no es pot desprestigar més, no, ens equivoquem, perquè hi ha una altra passa més endavant cap a una deriva que ja no sabem on pot acabar –o potser sí que sabem on pot acabar, que serà justament en el judici dels nostres presos polítics.

Mireu, recordàveu la sentència del Tribunal Europeu dels Drets Humans sobre el cas d'Arnaldo Otegi, en la qual es condemna l'Estat espanyol per la manca d'imparcialitat dels tribunals. Penso que és una sentència molt important i que hem de tenir present. Recordo el xat dels jutges en què obertament declaraven la seva animadversió contra el Govern Puigdemont i es comparava l'independentisme amb el nazisme

—també amb aquella alegria amb què es compara sempre l'independentisme amb el nazisme en aquest país—, i demanaven no negociar ni dialogar amb els colpistes.

L'astorament va continuar amb les famoses aquelles dues setmanes de «discussió» —diguem-ho així, entre cometes— de l'impost de les hipoteques, també una cosa absolutament esparverant i dubto que hagi passat en cap país del món. I quan ja pensaves: «No passarà una altra cosa pitjor.» Sí! Va arribar el nomenament frustrat del magistrat Marchena, i també, en aquell moment, el WhatsApp del senyor Ignacio Cosidó, que sincerament —sincerament—, benvolguts companys del Partit Popular, penso que podríeu enviar-li una certa reflexió, eh?, sobre aquest WhatsApp. Vosaltres sabeu què ha de fer el senyor Cosidó amb la seva vida...

I penses: «Bé, què més passarà?» Doncs ha tornat a passar, efectivament: ens asabentem que hi ha..., de nou, el Tribunal Europeu dels Drets Humans ha condemnat també l'Estat espanyol per la violació del dret a la lliure expressió d'un activista que va acusar dos policies de tortura.

Per tant, efectivament: ens trobem davant d'un sistema judicial espanyol amb un desprestigi absolut. Avui s'ha utilitzat la paraula «devastació»; jo penso que efectivament el poder judicial espanyol, la cúpula del poder judicial espanyol està devastada, i per tant és absolutament impossible pensar que els nostres presos polítics puguin tenir un judici just —és absolutament impossible. I això hem de denunciar-ho, i hem de denunciar-ho cada dia, i això ho denunciarem internacionalment a partir d'ara cada dia.

El president

President, se li ha acabat el temps.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures de lluita contra la corrupció

317-00032/12

La següent i darrera pregunta la formula la senyora Inés Arrimadas, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señor presidente. Nos sumamos, por supuesto, a las condolencias por la víctima y los heridos del accidente de ayer.

Señor Torra, ¿puede explicar a los catalanes una medida que haya puesto en marcha su gobierno para luchar contra la corrupción en estos meses?

El president

Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Arrimadas, president. Benvinguda —benvinguda a Catalunya—, gràcies per haver fet un forat en la campanya electoral andalusa. (*Remor de veus.*)

Jo, amb molt de gust ara li explicaré les mesures que està prenent aquest Govern des de molts punts de vista, i sobre la corrupció, també.

El president

Té la paraula de nou per repreguntar la diputada. Quan vulgui.

Inés Arrimadas García

Usted se va a Euskadi a abrazarse con Otegi y yo voy a la tierra de mis padres, de mis hermanos y mis sobrinos a defender sus derechos laborales. (*Aplaudiments.*)

Mire, señor Torra, usted no puede decir nada porque su Gobierno no ha hecho nada. Porque a usted solo le importa una cosa. Si le llevo a preguntar sobre el *procés* está usted una hora y media hablando, pero de corrupción... Hombre, de eso usted

no sabe absolutamente nada. Y así tenemos en Cataluña, como segundo problema de los ciudadanos, la corrupción.

Mire, cada día tenemos nuevos registros, imputaciones y detenciones. Ayer mismo –ayer mismo–: registros en la empresa pública de infraestructuras y la Autoridad Catalana de la Competencia por el caso del 3 por ciento. Por cierto, por eso no pide usted una comparecencia, ¿verdad, señor Torra? Para hablar del 3 por ciento no, solo hablar de Otegi, como el otro día. ¿Por qué? Porque en el 3 por ciento está imputado el partido que compartió con usted lista electoral. No sé si me está escuchando o tiene que apuntarle el señor vicepresidente también lo que tiene que contestar, pero estoy hablando de usted.

Ustedes han sido expulsados de ALDE por corrupción, en Europa los han echado a la calle por corruptos. Y no lo decimos nosotros, lo dice su propio expartido. Y esta corrupción no solo ha afectado a un partido, es cierto, ha afectado a varios: hay muchos casos de corrupción en Cataluña, y los catalanes esperan del presidente que sea contundente. Pero ¿usted qué ha hecho? Usted solo ha seguido los pasos de Mas y de Puigdemont.

En el debate de política general, en la presentación, usted no nombró ni una sola vez este tema; ustedes no se personan como acusación en los casos de corrupción para recuperar el dinero público robado a la Generalitat de Catalunya por políticos corruptos, porque de esos millones a ustedes no les interesa hablar.

Ya sabemos que usted tiene desatendidos todos los problemas: la huelga de servidores públicos, que usted no sabe ni qué decir, indicadores sociales que son los peores de toda España, ataques a servidores públicos que usted, lo único que sabe decir, es que los comandos separatistas tienen que apretar...

Pero, mire, si a usted le importara luchar contra la corrupción, aprovecharía esos dos minutos que tiene para explicarnos qué va a hacer para luchar contra la corrupción. Pero no lo hará, ¿sabe por qué? Porque a ustedes lo que les interesa es tapar y callar, porque el día que se hable de todo lo que se ha robado en Cataluña, el día que se hable de todo lo que han robado los políticos corruptos, su discurso del «España nos roba» se caerá, se deshará, como un azucarillo. ¿Por qué? Porque a los catalanes nos han robado muchos corruptos...

El president

Diputada, se li ha acabat el temps.

Inés Arrimadas García

...del resto de España sí, y de Cataluña, también.

(Aplaudiments.)

El president

Respon de nou el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, m'alegro –m'alegro molt– que torni a ser la líder de l'oposició, perquè per uns moments pensàvem que vostè era la candidata a la presidència d'Andalusia, i llavors celebrego que hàgim tornat als problemes reals dels catalans, perquè mai se sap on són, no?

Escolteu... *(Veus de fons.)* Sí, la corrupció. Miri, tres mesures. Volien mesures? Tres mesures. Sí, li sembla? Tres mesures.

Primer: si no li sembla prou, nosaltres –nosaltres– vam fer fora el Govern més corrupte d'Europa, el Govern de Mariano Rajoy. *(Aplaudiments.)* Li sembla?

Segona –segona–... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci!

El president de la Generalitat

Efectivament, vostès saben que ahir va haver-hi un registre, eh?, a l'Autoritat Catalana de la Competència, doncs, precisament aquest registre també es produeix perquè s'estaven investigant les irregularitats. Perquè aquest Govern, i ho vaig dir en el discurs d'investidura, va dir que amb la corrupció tolerància zero –tolerància zero. I estem veient ja les conseqüències d'aquells fets. Per tant, aquesta és una de les segones mesures que nosaltres hem pres.

Tercera mesura, i en l'àmbit del departament territorial, de fer tota la traçabilitat de totes les contractacions perquè puguin perfectament, els ciutadans, conèixer, en qualsevol moment, tots els seguiments que s'han fet sobre el tema de la contractació.

Vull dir que, senyora Arrimadas, vostè és especialista a buscar temes i problemes allà on no són i fins al punt d'anar-se'n a Andalusia, doncs, a seguir fent la seva campanya sobre Catalunya allà, eh? Des d'aquest punt de vista, celebro que vostè hagi tornat... No sé què m'està ensenyant, eh?, de l'Agència Catalana... *(Veus de fons.)* No, no, si em sembla molt bé. Jo li he dit que des del primer minut aquest Govern ha situat la corrupció, la lluita contra la corrupció, com una de les seves prioritats. Ho vaig dir en el discurs d'investidura –ho vaig dir. I precisament, avui, em va molt bé que m'hagi fet aquesta pregunta perquè aquestes mesures es comencen a notar.

Si també vol que parlem d'altres temes, jo li podré dir, doncs... *(Veus de fons.)* Per exemple, doncs, que nosaltres seguim avançant... Bé, se m'ha acabat el temps. *(Crits de «Ooooh!»)*

El president

President, se li ha acabat el temps. Fins aquí les preguntes al president de la Generalitat. Passem al següent punt de l'ordre del dia. Atès, com saben els grups, que no s'han sotmès a la consideració de la Mesa Ampliada, els punts 2 i 3 resten exclosos –insisteixo que ja ho saben els grups parlamentaris– de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018

231-00001/12

Per tant, passem directament al quart punt de l'ordre del dia, que és la designació dels diputats interventors per al període pressupostari del 2018. La Mesa Ampliada, tal com estableix l'article 37.5 del Reglament, ha acordat proposar al Ple la designació del diputat Marc Sanglas, del Grup Parlamentari Republicà, com a diputat interventor per al període pressupostari del 2018, a conseqüència de la renúncia a la condició de diputat al Parlament de Catalunya del senyor David Rodríguez.

Es pot considerar aprovada, aquesta proposta, per assentiment? *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)*

Per tant, queda nomenat com a diputat interventor el diputat Marc Sanglas.

Projecte de llei vitivinícola de Catalunya (debat de totalitat)

200-00002/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el cinquè, que és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei vitivinícola de Catalunya.

D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presenta la iniciativa la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la senyora Teresa Jordà. Quan vulgui, consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants del sector i membres del departament, que avui ens acompanyeu, molt bon dia a totes i a tots. Comparec per presentar, en nom del Govern, el Projecte de llei vitivinícola de Catalunya.

L'objectiu d'aquest projecte de llei no és altre que el de seguir aprofundint les garanties de qualitat que caracteritzen els vins catalans; en definitiva, els vins del nostre país.

In vino veritas. Sí, en el vi diuen que hi ha la veritat. Això ja ho apuntava Plini el Vell, en una expressió que ens ve del fons del temps. Veritat, eh?, justament un concepte del que avui, malauradament, no anem massa sobrats. I és que ja a l'any 4100 abans de Crist ja apareix el primer celler del qual tenim coneixement, en aquest cas, a l'antiga Armènia.

Nosaltres, els catalans i catalanes, en aquest sentit, també venim de lluny, de molt lluny. I és que el nostre país, històricament, ja ha estat un país amb tradició de conreu de la vinya i de l'elaboració del vi; conreu introduït pels grecs a l'Empordà, i on més tard, de la mà dels romans, es comença a desenvolupar el comerç dels vins a les àrees de Tàrraco i de Barcino.

A finals del segle XIX, i a causa de la plaga de la fil·loxera, es destrueix tota la vinya a Catalunya, fet que obliga a una replantació amb peus americans.

A principis del XX sorgeixen, ja, les primeres cooperatives vinícoles, on aquí veiem ja que la unió fa la força, eh?, i avancem amb la recuperació del sector a partir dels anys seixanta, amb la revolució dels magnífics del Priorat, una terra des d'on el salt qualitatiu es va estendre per tot el país com una taca d'oli –bé, avui potser toca dir més «com una taca de vi», eh?–, l'aparició de la tecnificació i de l'enologia, etcètera.

Però avui també és just i és necessari destacar el paper d'aquelles dones, moltes dones, que van cuidar la vinya quan tot –quan tot– anava en contra. Que van cuidar aquelles vinyes velles que ara tants bons vins ens regalen. I és –i permetin-me que ho digui– que, sense les dones, òbviament no hi ha món rural i òbviament tampoc hi ha relleu generacional. A totes elles, gràcies de tot cor. (*Aplaudiments.*)

Catalunya és, doncs, un gran país de vins, un tresor de l'arc mediterrani, amb una diversitat tant geogràfica com meteorològica, que, a partir dels seus múltiples climes i sòls, influeixen directament sobre la diversificació dels vins que trobem arreu del territori, i que, en conseqüència, ens converteixen en un paratge únic en el panorama vitivinícola mundial.

Podríem fixar-nos en molts altres indrets. De fet, podríem fixar-nos en Napa Valley o en les plantacions de Nova Zelanda, o inclús podríem sorprendre'ns perquè a Blue Mountain s'impregna d'aromes mentolats els vins australians. Però permetin-me que els digui que no tenim res a envejar-los, perquè els vins de Catalunya tenen la frescor de les muntanyes i la brisa de la mar. De fet, tenen la riquesa de l'interior i la mineralitat dels grans terrers. Però sobretot –sobretot, sobretot– tenen, els vins del nostre país, un segell personal propi. Els vins de Catalunya no són només vins, són únics en tot el planeta. Quan tastes un vi català saps que s'ha hagut de lluitar molt per cada ampolla. Pots notar que prové d'aquella part única del món. I això, diputades i diputats, senyores i senyors, és una autèntica meravella, és, permetin-me que ho digui, un tresor descomunal.

Recentment coneixíem una dada facilitada per l'Incavi, i que es desprèn de l'informe Nielsen, on es constata que per primera vegada el conjunt dels vins catalans són els més consumits a Catalunya, per sobre inclús del vi procedent de la primera DO de l'Estat espanyol. S'ho imaginin? Al mateix temps que avui tenim una prova més que el sector vitivinícola català és un dels més dinàmics, motor d'explotació agroalimentària, on més del 45 per cent dels vins catalans i més del 65 per cent del cava s'exporten. Feina i més feina, feina ingent.

Des d'aquí, vull agrair profundament tota la tasca que fan les DOs, i també els seus consells reguladors, perquè si som aquí, si som en aquest punt és gràcies al sector; un sector que hi creu, però no només un sector que hi creu, sinó també un sector que es reinventa, i un sector que decididament hi aposta. Un sector que no té por. Un sector que estima cada pam d'aquesta terra i la sap llegir i interpretar per treure'n i per extreure'n el millor d'ella mateixa. Però encara ens queda molt a fer.

Per això és molt important que avui presentem aquesta llei, i sobretot que la presentem per avançar. Tenim grans reptes al davant i estem al costat del sector per acompanyar-lo –per acompanyar-lo– i no només acompanyar-lo, sinó també per reforçar-lo en aquest camí cap a la competitivitat, però també cap a l'excel·lència. Tenim, doncs, totes i tots, la responsabilitat de preservar la identitat del territori i saber-ho transmetre a les generacions que vindran. Ja que només tenim referents, en garantirem la continuïtat.

Per què presentem avui aquest projecte de llei? Doncs mirin, perquè es tracta d'un projecte de llei que es va engegar ja en l'anterior legislatura, òbviament de la mà de la consellera Meritxell Serret, avui, per cert, patint a l'exili i a qui vull enviar una fortíssima abraçada. Meritxell, et volem a casa, us volem a totes i tots a casa! (*Aplaudiments.*)

Malauradament, deia, una tramitació que va quedar estroncada per l'aplicació del ja conegudíssim article 155 de la Constitució espanyola, després d'haver-se debatut amb el sector en diverses i múltiples reunions, amb les organitzacions representatives i empresarials, també, a la Taula Sectorial de la Vinya i del Vi, i després d'haver tingut el vistiplau del Consell de Treball, Econòmic i Social. Doncs, és voluntat, sàpiguen, d'aquest Govern que quedi aprovat en aquest mandat.

El sector de la vinya i el vi té una importància cabdal a Catalunya, tant en la producció del vi com en la seva elaboració, i és un dels motors de l'economia catalana. Com ja he dit, la vinya a Catalunya està molt –molt– influenciada per la diversitat geogràfica i pel clima mediterrani. Aquesta diversitat geogràfica ha fet possible el desenvolupament de les dotze denominacions d'origen, que actualment ocupen unes 52.000 hectàrees. L'aposta pels vins de qualitat ha estat, des de fa dècades, una constant en el vi català, que es remunta a la dècada, ja, dels anys trenta del segle passat. El sector del vi a Catalunya representa gairebé el 3 per cent del valor de la producció final agrària, i la indústria vinícola participa sobre el total de la indústria agroalimentària en el 5,6 per cent del total de Catalunya.

Dit això, l'objecte principal d'aquesta llei, que substituirà l'actual llei 15/2002, és la posada al dia de la normativa vitivinícola catalana, d'acord amb la legislació europea. Som, i vull remarcar-ho, plenament conscients que ens trobem davant d'un sector hiperregulat, hiperregulat a nivell europeu, eh?, i, fins i tot, internacionalment. Però és també responsabilitat del Govern afrontar-ho, i no només afrontar-ho, sinó també adaptar el marc normatiu català als canvis que ens arriben, cosa que governs anteriors no van arribar a fer. Aquesta nova regulació europea ens ofereix una oportunitat; una nova oportunitat per renovar la legislació catalana del sector vitivinícola, augmentant la seguretat jurídica dels productors i elaboradors de vins al nostre país.

Catalunya necessita una llei més adaptada a la realitat actual del sector; una llei que reforci, i ho repeteixo, no només que reforci, sinó també que acompanyi millor la viticultura catalana, de cara als reptes –que són molts, els reptes– de futur. El gran desenvolupament del sector, i el fet que més del 90 per cent dels vins catalans s'emparen en les dotze DOs que hi ha a Catalunya, fan que sigui necessari perfeccionar els sistemes de garantia i també els sistemes de control per part dels diferents estaments que en tenen aquesta responsabilitat. Per això la futura llei això ens ho ha de permetre.

La llei també té els següents objectius principals, de manera ràpida: l'increment de la competitivitat i de la rendibilitat del sector vitícol, la modernització, el desen-

volupament i la innovació de les explotacions vitícoles, l'establiment d'un potencial vitícola sostenible a Catalunya i la seva producció màxima, en el marc de la qualitat, i la col·laboració en la formació i la qualificació professional dels viticultors.

Quins són els punts clau, clau, d'aquesta llei? Com he dit, la nova llei busca, principalment, adaptar-se a la llei europea i donar cobertura d'àmbits regulats per normes comunitàries o estatals a una norma amb rang de llei. L'adaptació, també, de la nova llei a la normativa comunitària ens permetrà, per tant, donar més seguretat jurídica als productors i elaboradors de vins a Catalunya.

Alguns aspectes importants que s'actualitzen: la regulació del potencial vitivinícola català –aquesta és una–; la regulació de les autoritzacions de vinya, especialment tenint en compte les situacions que planteja la normativa europea a partir de l'any 2016; la regulació del Registre vitivinícola i la regulació, també, de les varietats de vinya de vinificació que es podran plantar, que es podran replantar o empeltar a Catalunya.

En definitiva, podem dir amb total certesa que es tracta d'un text més adaptat a la realitat actual d'aquest sector, el sector que avui ens ocupa, per aquesta adaptació europea i perquè durant els quinze anys de vigència de la llei catalana s'han posat de manifest –i això és una evidència–, doncs, diferents aspectes que calia regular millor, i que aquest Govern, òbviament, no en pot defugir de cap de les maneres.

A grans trets, la llei s'estructura en diferents títols i en diferents articles. El títol primer es dedica, únicament i exclusivament, a la viticultura –viticultura: vinya i raïm–, on s'estableixen les grans línies d'actuació en aquesta matèria, com són les autoritzacions de plantacions, eh? També es regulen les plantacions no autoritzades i, alhora, l'obligació de la seva arrencada quan així es consideri. També s'estableix una regulació de les varietats amb l'establiment d'un catàleg de varietats, i es dona rang legal al Registre vitivinícola de Catalunya com a eina principal, juntament amb la targeta vitícola, del control en aquesta matèria. En definitiva, grans eines que ens permeten garantir la traçabilitat.

El títol segon es dedica a la vinicultura, en aquest cas, a l'elaboració del vi, i s'hi estableixen els objectius de les polítiques, en aquest apartat, amb l'objectiu de millorar la competitivitat dels vins catalans com a motor de les exportacions i fomentant, òbviament, la diversitat i també, alhora, la seva qualitat. Es fa una menció especial al foment de les activitats complementàries de la vinicultura, com poden ser –i importants, evidentment també a destacar– l'enoturisme i les rutes vinícoles, com a complement del turisme.

El títol tercer regula el sistema de protecció de l'origen dels vins de qualitat, adaptant-ne la regulació a la normativa europea. Pel que fa als vins de finca, eh?, que són el vèrtex de la piràmide de qualitat del vi català amb denominació d'origen, doncs, en aquest cas, s'incorpora la terminologia «qualificada», a efectes de visualitzar la seva rellevància.

El títol quart es dedica als productes sense denominació d'origen ni identificació geogràfica protegida.

El títol cinquè determina l'Incavi com a autoritat competent per a la verificació del compliment del plec de condicions de les denominacions d'origen i de les indicacions geogràfiques protegides, i les direccions generals d'agricultura i ramaderia i d'alimentació com a autoritats competents en la inspecció i el control en matèria de viticultura i vinicultura respectivament.

El títol sisè es dedica al règim sancionador. Es regula i s'actualitza el quadre d'infraccions i de sancions, incorporant-hi les que ho són en matèria de viticultura que no estaven previstes en la normativa actual en la seva totalitat.

I, per acabar –ja per acabar–, la llei recull el foment de la cultura del vi i el foment de la transferència tecnològica. La voluntat de tenir un capítol propi a la llei és conseqüència de la cabdal importància que per al sector vitivinícola té el foment de la cultura del vi. Aquesta activitat de foment s'expressa tant com una obligació

com també una voluntat d'enteniment entre els actors i, alhora, els sectors, i que ha d'aconseguir fomentar el consum del vi, sempre amb moderació, amb una prèvia transferència de coneixement que ultrapassa el mateix producte.

Aquests aspectes que antecedeixen la vinya i el vi són el mateix fonament de l'activitat econòmica i cultural, i en definitiva són, si em permeten, la columna vertebral i la raó de ser de les denominacions d'origen en què es basa tota –tota– l'estructura vitivinícola de Catalunya.

I, ja per acabar, tot això ens permet concloure que garantint l'origen, però no només l'origen, sinó també garantint la qualitat...

El president

Consellera...

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...–acabo, acabo, president–, garantint la traçabilitat, doncs, ens enfortim també a nivell internacional. I si tenim un sector fort és evident que podem encarar millor els reptes de desenvolupament sostenible i el canvi global, no només climàtic, sinó també econòmic.

I res, acabo, perquè he d'acabar.

El president

Sí, consellera...

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Sí, sí, sí...

El president

...efectivament.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

...però permeti'm dir que la viticultura és cultura, que és territori, que òbviament també és paisatge i és, en definitiva, patrimoni de tots.

Moltes gràcies a totes i a tots per la vostra atenció, conselleres i consellers, i vice-president –que abans m'he oblidat de saludar-vos, deu ser que us veig molt...–, moltes gràcies a tots...

El president

Consellera...

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Visca Catalunya!, un gran país de vins.

(Aplaudiments.)

El president

A continuació, i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, procedirem a obrir un torn d'intervencions per fixar el posicionament dels grups, per un temps màxim de deu minuts per a cada un i cinc en el cas dels subgrups. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Francisco Javier Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gràcies, president. Membres del Govern, consellera..., antes de hablar de la Ley vitivinícola, que hoy vamos a debatir, quería hablar de que el sector vitivinícola está dentro del sector agroalimentario y estamos hablando, en definitiva, del mundo rural. Y el mundo rural tiene un gravísimo problema; ya hemos hablado aquí muchísimas veces, pero lo tenemos que repetir y repetir y repetir las veces que haga falta y siempre que podamos, para que vaya calando en el resto de la sociedad, y es el gran problema del envejecimiento y la despoblación.

No hay relevo generacional. Los jóvenes no ven atractivo quedarse en un sitio donde faltan servicios, donde no pueden trabajar *online* porque no ha llegado la banda ancha, porque puede cerrar el colegio de los niños porque no hay suficientes alumnos, porque puede ser que no encuentren suficientes oportunidades de futuro. Pero esto no es un problema de los pueblos o de la montaña; es un problema que nos afecta a toda la sociedad. Y en este contexto está el sector vitivinícola.

Es evidente que la viña y el vino son una parte destacada de la economía agroalimentaria, pero va un poquito más allá: es un activo que destaca dentro de la economía catalana, en su conjunto, y a nivel de mundo rural aporta más de lo que parece. Y esto que voy a explicar ahora es una evidencia, pero no por evidencia hay que olvidarlo.

El sector vitivinícola está formado por tres patas: el viticultor, con la viña; el vinicultor, la bodega, y la parte del enoturismo, que está relacionada. El payés tiene una casa, un tractor, unas instalaciones, unos almacenes; usa fitosanitarios, abonos; necesita un mecánico, servicios; contrata podadores, vendimiadores... El vinicultor también tiene unas instalaciones en forma de bodega, maquinaria; necesita un enólogo, operadores, comerciales; tiene que diseñar etiquetas, tiene que imprimirlas, usar tapones de corcho, que aquí entrona con el mundo del corcho, que está un poco también abandonado... Y luego está la pata del enoturismo, que necesita alojamiento, restaurantes, y también quiere hacer algo más: quiere hacer rutas, alquiler de bicicletas, etcétera.

Pero con esto ¿qué quiero decir? Lo que quiero es dar la importancia que se merece a que un sector esté bien regulado y que funcione, porque ayuda a la diversificación de la economía en un entorno rural para que haya más oportunidades para trabajar y para ganarse la vida dignamente, y ayuda en la buena dirección para solucionar el tema del despoblamiento. Y eso lo digo sin mirar estadísticas, porque cuando yo empecé a trabajar tenía un compañero de menos de treinta años que decidió dejar su trabajo fijo en Reus por apostar por volver a su pueblo y dedicarse al mundo de la viña; era el único agricultor con dedicación cien por cien. Y por suerte lo vi hace poco y se está ganando bien la vida, y lo que espero es que desde aquí podamos ayudar a que sus hijos puedan seguir manteniéndose en el territorio. Y nosotros, naturalmente, apoyaremos cualquier regulación que facilite y mejore el sector y aportaremos todo lo que podamos para que sea para bien.

Y antes de hablar de la ley quiero acabar diciendo que tanto los vinos del Priorat, como los del Montsant, como los de cualquiera de las denominaciones de origen catalanas, y el cava, son vinos de primera calidad, con un reconocimiento en toda España y a nivel internacional. Por eso tenemos que ser muy cautos cuando desde algunos sectores se hacen llamamientos al consumo; y no me refiero a llamamientos al consumo de nuestros vinos para darles valor como vinos y cavas de calidad: me refiero a hacer listas negras o listas blancas, me refiero a campañas a favor de marcas que se alineen con el *procés* o con cualquier otra ideología. Es una intromisión intolerable que perjudica a todo el sector. Por eso quiero mostrar mi postura totalmente contraria a cualquier tipo de boicot, de listas negras o de listas blancas. (*Applaudiments.*)

Esta ley tiene unos objetivos que son positivos. He resumido cuatro, que son, en primer lugar: no hay una norma única que regule la materia vitivinícola, hay una dispersión considerable –ley, decretos, órdenes...–, y uno de los objetivos sería la codificación en una única norma de todos los aspectos relacionados con la ordenación de la actividad vitivinícola. Otro objetivo es, como ya se ha nombrado, la adaptación de la ley del 2002 a la normativa europea, el reglamento de 2013. Después hay otro objetivo que es dar cobertura legal con rango de ley a cuestiones no reguladas por la ley del 2002, como por ejemplo toda la parte vitícola, que, a pesar de que la ley del 2002 se llamaba «de ordenación vitivinícola», se había saltado totalmente la regulación vitícola. En este tema estarían las autorizaciones de plantación, de replanta-

ción, regular el registro vitícola o regular las variedades. Y, por último, otro objetivo positivo sería mejorar los aspectos en que ya se ha visto que la ley 2002 se quedaba un poco corta, como garantizar el régimen jurídico de las DOPs e IGP o el régimen sancionador en relación con incumplimientos.

Pero, naturalmente, yo también voy a decir aspectos no tan positivos de la ley. Desde el 2013, que es la fecha del reglamento de la Unión Europea, han pasado cinco años, y se está trabajando en esto más o menos desde el 2014. Y no pasaría nada, porque en este tiempo ha dado tiempo suficiente para sacar una ley completa, una ley con un amplio consenso, pero no llegamos con un amplio consenso; A la vista de las alegaciones del 2017, no parece esto. También hay un detalle de cortesía: en plena campaña, las alegaciones..., se daba unos quince días para presentarse en pleno verano, justo antes de la vendimia, cuando todo el sector está a tope, a máxima dedicación. Eso es simplemente cortesía, creo yo.

Y el propio dictamen del CTESC dice, textual: «Aquesta norma hauria d'haver estat més ambiciosa en el seu contingut. El CTESC considera que s'hauria d'haver cercat un consens més ampli de tots els operadors implicats. També considera que s'haurien d'haver tingut en compte els principis de simplificació administrativa i reducció de tràmits.» O sea que queda algún tema pendiente de pulir.

Tampoco se ha hecho caso a una recomendación de incluir un plazo máximo para elaborar y aprobar el decreto de desarrollo de la ley, por lo que supongo que tampoco debe haber mucha prisa para aplicar esta ley.

Pero, en general, las recomendaciones del CTESC han sido tenidas en cuenta, y las que no, ya las iremos trabajando en ponencia. Pero me llama mucho la atención una de ellas que se ha obviado, una recomendación, y lo leo literal: «Per al cas de les denominacions d'origen de caràcter supraautonòmic, s'establiran els convenis automàtics d'intercanvi de dades adients amb els registres d'altres comunitats autònomes. A tal efecte, es vetllarà per la compatibilitat dels sistemes i criteris adoptats.» ¿Alguien me puede explicar por qué se ha rechazado esta recomendación? ¿Hay algún tipo de alergia a que las bases de datos de otras comunidades autónomas sean compatibles con nuestra base de datos? ¿Tiene algo que ver con el modelo de trabajo republicano? Porque es que, sencillamente, no lo entiendo. Así que, si hay alguna razón técnica para que los registros no sean compatibles entre comunidades autónomas, me gustaría saberlo.

Antes he mencionado tres patas: el viticultor, el vinicultor y el enoturismo, y también aquí se ha nombrado el enoturismo, pero realmente en la ley no se encuentra un articulado que desarrolle y plasme unos artículos que hablen de enoturismo. Es una lástima, pero realmente se han caído de la ley.

Y ahora llega la parte un poco controvertida. En esta ley, propuesta por el Incavi, se determina que la autoridad competente para verificar y certificar el cumplimiento del pliego de condiciones de las DOPs es el Incavi. Se está despojando a los consejos reguladores, que es quien tiene la función actualmente de verificación y certificación..., pero no a favor del *departament*, sino a favor del Incavi. Sobre esto también querría oír una explicación técnica convincente, y supongo que los consejos reguladores también, sobre todo ellos.

En el resto de productos alimentarios esto no pasa. En el caso del aceite, estas funciones las tienen los propios consejos reguladores, y no veo justificado que se tenga que hacer diferente en el aceite que en el vino. Pero si hay una razón, repito, me gustaría conocerla.

Realmente espero que esta ley sea beneficiosa para todo el sector de la viña, del vino y del cava, pero quiero acabar lanzando tres preguntas.

Con esta ley el Incavi es autoridad competente en algunas funciones, más que antes. ¿Todo el sector está de acuerdo con este mayor protagonismo del Incavi?

Segunda pregunta. ¿Cómo queda el departamento en este asunto? ¿Hasta qué punto va a ir creciendo el Incavi, en detrimento de las competencias del propio *departament*?

Y respecto a los consejos reguladores, ¿están de acuerdo en perder estas competencias de verificación y certificación?

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Consellera, consellers, membres del Departament d'Agricultura que ens acompanyen, organitzacions agràries i vinícoles del país, diputades, diputats, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, evidentment, donem suport a la tramitació del Projecte de Llei vitivinícola que impulsa el Govern –setanta-tres articles i diferents disposicions addicionals i transitòries–, per això ningú ha presentat esmena a la totalitat, i, per tant, comencem tramitació parlamentària en la qual tots podrem fer les nostres aportacions.

Un incís que lliga amb el que ha comentat el company que m'ha precedit: molt important, fer una bona llei; també igual d'important, el suport al sector agroalimentari, el suport al desenvolupament rural, el suport a un sistema econòmic que funcioni i que doni recolzament a les iniciatives econòmiques del territori.

Tot i això..., nosaltres estem a favor de la tramitació parlamentària, però farem algunes propostes de millora que creiem que caldrà incloure durant la tramitació parlamentària i les anirem detallant.

En primer lloc, fer un agraïment a la gran tasca i la professionalitat de totes les persones, entitats i organitzacions públiques i privades que han fet possible que Catalunya sigui un referent nacional i un referent internacional en la producció, elaboració i comercialització de vi. També un agraïment als diferents consellers, a la consellera Jordà, a la consellera Serret, però també als que havien vingut abans, perquè ha sigut un continu el suport, amb una estructura, amb una organització que ha donat bons fruits els darrers anys, del suport al sector. Per tant, també un reconeixement a la feina ben feta, però alhora tampoc no voldríem fer un excés de conformisme, un excés de cofoisme, perquè no n'hi ha prou, tenim assignatures pendents que amb aquesta llei i amb d'altres que també afecten el sector s'haurien de tirar endavant. S'ha fet feina, s'ha de veure aquella que ha funcionat i potenciar-la amb aquesta llei.

En segon lloc, voldríem posar en valor les diferents alegacions, les nombroses alegacions que s'han presentat des del sector, indicador de que és una llei important per al sector, una llei important per al territori, i, sobretot, que hi ha una *gran* competència a nivell internacional en el sector del vi i del cava i, per tant, que el sector se'n preocupa: des de l'IRTA als sindicats JARC, Unió de Pagesos, l'Institut Sant Isidre, la Federació de Cooperatives, l'Institut del Cava, l'Associació Vinícola, el Col·legi d'Enòlegs o l'informe final del CTESC, que també fa algunes recomanacions interessants. Per la nostra banda, creiem que algunes esmenes que aportaven qualitat al redactat s'havien d'haver acceptat; tindrem temps de discutir-les.

Des del nostre grup parlamentari, com hem dit, constatem la gran importància, tradició i impacte econòmic que té el sector vinícola total de Catalunya, com ja s'ha dit, amb 500 milions d'euros en exportacions, creixement d'un 7 per cent només el darrer any, tercer subsector agrari de Catalunya, 23 per cent de les vendes de tot l'Estat es fan a Catalunya, un creixement exponencial de les produccions sobretot des dels anys seixanta i, per no repetir algunes coses, amb un impacte molt i molt important, impacte directe però també impacte indirecte, en molts subsectors

de desenvolupament rural a les comarques productores, sector turístic, sector gastronòmic, entre d'altres, i que aquesta llei també potser no potencia prou aquesta incidència.

Llarga expertesa, coneixement i implantació territorial, que ve de lluny. Jo no repetiré tots els referents històrics que ha fet la consellera, m'havia quedat als grecs i als romans; vostè ha anat quatre mil anys abans de Crist. Per tant, ho donem per bo, sobretot la influència de les cooperatives; sobretot la influència i el bon model de les denominacions d'origen, des de fa molts i molts anys, un model que Europa ha agafat com a referent, que evidentment nosaltres despleguem aquí, que s'ha basat en la qualitat, en la qualitat i amb un lligam amb el territori, per tant, amb els nostres productors.

Jo crec que des dels anys seixanta que hi ha hagut un creixement exponencial de les produccions, de la qualitat en les produccions de vi de cava, aquest model és el que ha funcionat: cooperatives, denominacions d'origen, de qualitat. I, per tant, Incavi també és un model que nosaltres creiem que cal potenciar, l'Incavi és l'Administració, però segurament ho han fet d'una manera més àgil, ha funcionat, cal veure aquells elements que potser haurien de ser més àgils, però, en tot cas, nosaltres creiem que cal continuar reforçant el paper de l'INCAVI, cal continuar reforçant el paper de les denominacions, però cadascú ha de fer la seva feina, un supervisa, els altres fan la feina més al terreny.

Reptes i oportunitats per al futur. On creiem que la llei pot millorar en la seva tramitació parlamentària? Creiem que cal una orientació de la llei i el sector, en general, al mercat, una orientació al producte, als consumidors potencials. Com hem dit, hi ha molta competència a nivell nacional, i molta competència a nivell internacional i, per tant, cal orientar-nos als nous consumidors, als nous mercats emergents i a les noves pautes de consum, nous models de distribució, de comercialització, nous punts de venda, nous consumidors especialitzats que abans no hi eren, nous canals *online* que abans no hi eren, venda directa de proximitat, que estem potenciant en els darrers anys, nous envasos, etiquetatge, el *packaging*, que en diuen ara, o produccions ecològiques, entre d'altres, que es detallen a la llei, però d'una manera molt concisa.

Consum intern. Hi ha recorregut en el consum intern, ja que molts dels vins consumits –hem augmentat, però no suficient– encara són de fora de Catalunya. Per tant, reconeixement i reforç de la tasca de l'Incavi, totalment d'acord, aposta per la qualitat, amb les denominacions d'origen protegides i les indicacions geogràfiques protegides, més protagonisme i recursos, no de supervisió –que algú els ha de supervisar–, però sí que, evidentment, hem d'aprofundir en aquesta tasca, en aquest lideratge que han tingut les denominacions d'origen, que ho han fet bé.

Hem trobat a faltar també un major paper de l'IRTA. S'anomena en alguns llocs, IRTA, universitats, però sobretot l'IRTA com un organisme oficial que és excel·lent en la recerca tecnològica dels aliments, com també per potenciar la internacionalització, les exportacions, el paper de Prodeca. També trobem a faltar que es faci un aprofundiment en aquest sentit. Hi ha cinc països que concentren el 50 per cent del consum mundial de vi. Per tant, Prodeca ens pot ajudar a millorar aquestes exportacions.

Evidentment, un model sostenible, de canvi climàtic, millorar la professionalització de la gestió dels cellers familiars, potenciar l'enoturisme, la col·laboració amb la marca Barcelona, molt reconeguda, establir espais de debat i reflexió –que en tenim alguns, però podríem tenir-ne més–, coordinar, sobretot, la normativa europea, estatal i autonòmica –no ens fem la competència, ens hem de complementar– amb una regulació coherent, simplificació administrativa.

El canvi climàtic ens portarà a una deslocalització de determinades vinyes. Cal potenciar i dotar de més recursos i accions específics o programes específics el cultiu de la vinya a les zones de muntanya. Se'n parla també d'una manera molt concisa a

la llei, però nosaltres creiem que aquí també es podria aprofundir molt més. Cal desenvolupar, posar termini per desenvolupar el decret de desenvolupament de la llei i podríem també fer un repàs de les sis comunitats autònomes que també tenen llei vitivinícola per veure quins elements poden ser, han funcionat bé i es poden imitar, sobretot nosaltres potser aniríem a Castella i Lleó i a la Rioja, que tenen algunes inquietuds similars.

Per tant, altres elements que es contemplen a la llei i que hi estem d'acord, evidentment: de definir el règim sancionador, les plantacions, el règim jurídic de les denominacions, totalment d'acord.

En definitiva, per no allargar-me molt més, evidentment, sempre hem estat amb el sector agroalimentari. És molt important no només per al territori, sinó per a l'economia catalana i per a l'autoabastiment d'aliments de qualitat i en quantitat. Estem dintre del sector agroalimentari. És estratègic i molt important el sector vitivinícola i, evidentment, el suport a la tramitació d'una llei moderna, per part del nostre grup, el nostre suport a una llei avançada, orientada, com he dit, al mercat i als nous consumidors i que millori la competitivitat i la qualitat dels vins catalans. Molt important, perquè siguin consumits a Catalunya, perquè siguin consumits arreu de l'Estat i que siguin un referent, encara més, a nivell internacional.

Moltes gràcies, diputades i diputats.

El president

Gràcies, diputat. (*Alguns aplaudiments.*) Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn de la senyora Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gràcies, president. Seré breve para no repetirme en lo que han dicho los compañeros, y para que no me pase como la otra vez.

Bueno, en primer lugar, destacamos positivamente que esta ley pueda compactar y clarificar toda la legislación del sector vinícola, pudiendo superar las contradicciones que existían actualmente respecto a la normativa europea.

En segundo lugar, destacamos también que este proyecto de ley pueda mejorar los niveles de transparencia del sector vinícola, especialmente sobre las denominaciones de origen y las indicaciones geográficas protegidas.

Por otro lado, también resulta interesante que esta ley se apoye sobre el principio de confianza y buen hacer del sector, permitiendo más autocontrol por parte de las entidades de certificación y control. Sin embargo, esperamos que los nuevos permisos y controles que aborden esta ley no contribuyan a la burocratización del sector. También esperamos que el *Institut Catalán de la Viña* cuente con la suficiente financiación, valorando su papel de autoridad y departamento competente en materia de agricultura y calidad agroalimentaria y, por ende, competente en inspección y control vitivinícola y vinícola.

Por último –ya he dicho que iba a ser breve–, también esperamos que esta nueva reglamentación sea utilizada para favorecer la ocupación, fortalecer el sector, los territorios, y no para defender los intereses de operadores ya consolidados. Señora *consellera*, se lo comenté ya cuando trajimos aquí a pleno la Ley de espacios agrarios, es importante que usted trabaje para que esta ley cuente con una reglamentación y dotarla de una partida presupuestaria necesaria, porque si no este proyecto de ley, pues, será puro papel mojado.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn de la diputada senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, pel que fa a la llei que ens presenten avui des del Govern, seré extraordinàriament breu, perquè la situació excepcional que s'està vivint avui a Barcelona fa que no vulguem dedicar gaire temps a aquesta qüestió. Bàsicament dir una cosa fonamental, a banda d'altres que ja han dit altres grups: que en un sector tocat de mort pels efectes del canvi climàtic, que fan que hi hagi un vi més ensucrat, amb major alcohol i que obliguen els cellers, a dia d'avui ja, a preveure conreu de vinya al Pirineu, per exemple, bé, nosaltres creiem que, per garantir a nivell de paisatge, a nivell cultural i a nivell també d'identitat, el que caldria treballar amb més profunditat també és com afrontem les conseqüències del canvi climàtic.

Dit això, el Grup Parlamentari de la CUP avui no vol dedicar ni un minut més a estar en aquest Ple mentre a la ciutat de Barcelona hi ha un desplegament brutal de policia, de Brimo i ARRO per garantir la propietat privada, i no es pensin pas que hi ha una amenaça contra la seguretat pública, el que hi ha són famílies que no arriben a final de mes, i aquest Govern el que ha fet és fer un desplegament brutal de policia a Ciutat Vella i al Poble-sec. Per tant, nosaltres ens n'anem al costat de la gent que està avui defensant el dret a un sostre i a una vida digna, amb veïns que a dia d'avui tenen a davant de casa seva tres furgonetes dels cossos de seguretat de Catalunya, de Mossos d'Esquadra, i veïns, per exemple, que es troben amb greus afectacions de salut, com per exemple un veí a qui li acaben de fer un trasplantament i que, malgrat això, el volen desnonar.

Les quatre diputades de la CUP marxem, perquè entenem que la prioritat no és acatar el que marqui el sistema judicial, que l'únic que vol és defensar la propietat privada i les grans corporacions que treballen contra la vida. Nosaltres marxem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Seguidament, i en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn del senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, la veritat és que sempre havia pensat que era perfectament compatible defensar els teus principis sense menystenir tot un sector i les seves preocupacions, però, bé, hem vist que hi han determinades formacions polítiques que pensen que la vida és un joc de suma zero.

Bé, com que només dispo de cinc minuts, m'estalviaré la reflexió del tipus històric, gairebé filosòfic, sobre la rellevància que té en la nostra cultura, en la nostra tradició i en la nostra productivitat econòmica el vi, que ha fet la consellera, i que pràcticament en la seva totalitat comparteixo.

Per tant, aniré per feina. Estem davant d'una actualització de la Llei 15/2002, i una adaptació dels reglaments europeus que successivament s'han anat aprovant: 2007, 2008, 2013. Doncs bé, una primera visió del redactat que es presenta té algunes mancances que ens preocupen. Efectivament, durant la tramitació s'haurà d'aprofitar per parlar més amb el sector, per millorar el projecte de llei que avui es presenta. Perquè, té raó la senyora consellera quan diu que estem davant d'un sector hiperregulat, efectivament, però com ho compensen vostès? Doncs, amb més regulació, i amb un problema més intervencionista, perquè passar de l'autoregulació a una supervisió absoluta de l'Institut Català del Vi té matisos que al nostre entendre són rellevants i preocupants.

Per exemple, cal definir millor el paper de l'Incavi i del consell regulador, ara ambigü als articles 42.1 i 45.3, amb relació a la delegació de competències. M'explico: el que nosaltres reclamem és que la delegació de funcions per part de l'Incavi hauria de requerir un informe favorable del consell regulador de cada denominació d'origen afectada. Per què? Perquè estem davant d'un risc, i és que un únic consell regulador, que seria el de Denominació d'Origen Catalunya, podria acabar contro-

lant absolutament la resta. I això és una cosa que nosaltres no acceptarem, perquè recolzar el sector, com ha dit vostè, senyora consellera, no només s'ha de fer de paraula, s'ha de demostrar amb fets concrets.

D'altra banda, considerem que el redactat actual traspua –i no vull ser injust–, traspua una certa desconfiança envers els productors quan es parla d'inspeccions, també amb una excessiva hiperregulació i intervencionisme. Una desconfiança que acaba esdevenint gairebé càstig, càstig, quan es parla de la definició de la parcel·la vitivinícola. Tots sabem que per als viticultors és molt important incloure allò que s'anomenen les «antares», necessàries per fer la feina mecanitzable. És una reclamació justa i que s'hauria de contemplar, i que no suposa per a les arques públiques cap tipus de problema.

En definitiva, anirem treballant en aquest projecte, que entenem que en el seu primer redactat presenta un excés d'intervencionisme, i plantejarem mesures de millora des de la humilitat de l'aportació en nombre de diputats, però sí a disposició del Govern i sobretot del sector per millorar el redactat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la diputada senyora Lluïsa Llop.

Lluïsa Llop i Fernàndez

Gràcies, president. Consellers, consellera, representants del sector agrícola, en especial director de l'Incavi, gràcies per acompanyar-nos avui. Molt bon dia a tothom.

En primer lloc, i abans de començar pròpiament amb el tema, voldria sumar-me a les mostres de condol per la víctima mortal de l'accident d'ahir a Vacarisses, de la mateixa manera que vull tenir un record especial i entranyable per a l'Ernest Lluch, avui que fa divuit anys del seu assassinat a mans del terrorisme. Evidentment... (*Aplaudiments.*) Evidentment, la violència entenem que no és mai la resposta.

Un cop dit això, com bé recordava la consellera Jordà, el 9 de maig del 2017, per tant, la passada legislatura, es va aprovar per acord de govern la memòria preliminar de l'Avantprojecte de llei vitivinícola de Catalunya que donava el tret de sortida a la seva tramitació, tramitació que, malauradament, com tantes altres coses, va quedar interrompuda per l'aplicació de l'article 155 per part de l'Estat espanyol, que de forma il·legal va cessar el nostre Govern i el nostre Parlament i va deixar un munt de projectes de llei i de moltes altres coses, de moment, en el camí.

Aquell projecte de llei, engegat en el seu dia per la consellera Meritxell Serret, avui, com es recordava, injustament a l'exili, i per a qui vull tenir un record molt especial i reconèixer-li la gran tasca que va fer el capdavant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca: avui, com tots els dies, consellera Serret, et volem lliure, a tu i a la resta de persones empresonades i exiliades. (*Aplaudiments.*)

Per contextualitzar aquesta llei vitivinícola permetin-me fer un apunt molt personal. Què els ha de dir del sector vitivinícola una persona penedesenca; una persona que no surt caminant cinc minuts de casa seva sense trobar-se un cep; una persona que cada matí, quan agafa el cotxe i surt del seu poble, travessa un mar de vinyes cada matí. Doncs, és evident que, per nosaltres, la viticultura, la vinicultura, els ceps, les vinyes, els cellers, les caves són part intrínseca del nostre territori, un cultiu que ens remunta a ibers, a grecs a romans, i que dona caràcter a molt bona part del nostre país. Més enllà d'aquestes percepcions més personals, és evident que el sector vitivinícola, que la vinya, que el vi, la seva producció i elaboració són cabdals a casa nostra.

El vi i el cava representen el tercer sector més important de la indústria agroalimentària a Catalunya, amb uns ingressos d'explotació que superen els 1.100 milions d'euros, i unes vendes netes anuals de més de 1.000 milions d'euros. Catalunya exporta més de 490 milions d'ampolles de vi i de cava a més de cent quaranta països

de tot el món. El vi és un dels ambaixadors més importants de la nostra terra, de casa nostra i de les nostres produccions.

El 2017, perquè es facin una idea del volum del que estem parlant, vam exportar vi –i quan parlo ara de vi parlo d'escumosos i de vi tranquil– per valor de més 610 milions d'euros, suposant una balança comercial positiva de més de 500 milions d'euros. Com deia abans, exportant a bona part del món, a països encapçalant el rànquing com Alemanya, com els Estats Units, Bèlgica, el Regne Unit o Japó.

En la campanya 2016-2017 vam produir en el conjunt de DOs catalanes i de la DO Cava, comercialitzar més de 2.700.000 hectolitres de vi, dels quals més d'un 57 per cent el vam exportar.

Per tant, el sector del vi, el sector del cava a Catalunya té una estructura molt sòlida i competitiva, amb més de set-cents cellers embotelladors, i per al qual treballen més de 25.000 persones; de fet, gairebé 26.000, entre persones ja sigui a la vinya, als cellers o en el sector serveis.

Podem presumir, malgrat que se'ns diu que som un país petit, de dotze denominacions d'origen de moltíssima qualitat, i que porten el nostre vi i el nostre cava a ser uns vins i caves de moltíssima qualitat, gràcies a les regulacions que s'hi estableixen. Amb una producció de més de 180 milions d'ampolles de vi i més de 200 milions d'ampolles de cava, setze mil dels viticultors catalans pertanyen a una denominació d'origen.

Totes aquestes xifres que els acabo de resumir en aquests darrers dos minuts el que fan és reflectir, certament, un sector potentíssim a casa nostra, un sector que fa les coses bé i que necessita seguir creixent en qualitat, que, de fet, aquesta qualitat serà la garantia que permeti al sector continuar creixent i impulsant l'economia catalana.

I és precisament per això que des d'Esquerra estem convençuts que Catalunya necessita una llei més adaptada a l'actual context del sector vitivinícola, que l'ajudi a encarar millor els reptes que ens planteja el futur, a incrementar la competitivitat i la rendibilitat del sector, la seva modernització i la innovació de les explotacions, a garantir la seva qualitat mitjançant aspectes com la traçabilitat del producte així com la formació i la qualificació professionals dels viticultors i dels vinicultors.

I avui, per nosaltres una bona notícia, engegarem la tramitació parlamentària, com els deia, amb aquest debat a la totalitat d'una llei que, al nostre parer, dona resposta a aquestes necessitats que els hi exposàvem. Una llei vitivinícola que ve a actualitzar i millorar la Llei 15/2012 i ho fa en diferents aspectes. L'actualitza perquè s'adapta a les noves normatives europees que, des d'aquell 2002, han anat sorgint a nivell especialment europeu i encapçalada, doncs, des de l'organització comú del mercat del vi fins al Reglament 1308/2013; normatives que, evidentment, són d'obligat compliment i que calia incorporar en el nostre ordenament jurídic.

Entenem que aquesta llei també actualitza i millora la llei del 2002 perquè incorpora temes que ja teníem regulats o bé per decret o bé per ordre, etcètera, però els traspassa, els dona rang de llei, i, a més a més, fa que es consolidin en un únic cos que fa que evidentment la seguretat jurídica i la certesa de les normes sigui molt més fàcil dintre d'un únic text.

I entenem també que aquesta llei el que fa és aprofitar l'experiència del desenvolupament que havíem anat tenint per trobar aquells buits legals que hi havia o aquells punts on era millorable, i cobrir-los, i, per tant, amb tot plegat donar-nos una proposta, un projecte de llei d'un text molt més adequat per al sector en aquests moments i els reptes que ara ha d'encarar.

Aquest projecte de llei –no ho faré molt extensiu, perquè ja ho han fet la consellera i els ponents que m'han precedit–, però, incorpora aspectes o novetats diverses que em semblen significatius, i parlem des de temes de plantació i replantació a creació d'un catàleg de varietats, a posar el Departament d'Agricultura com òrgan

competent per inspeccionar aspectes com el foment de la cultura del vi i el foment de la transferència tecnològica, entre d'altres.

I aquí sí que voldria fer un comentari, que és que també es posa l'Incavi com a autoritat competent, certament. Per cert, que nosaltres sapiguem, els consells reguladors no tenen un problema amb el fet que l'Incavi sigui una autoritat competent; de fet, en altres àmbits, com l'oli, el departament ja ho és, d'autoritat competent. I, per cert, l'Incavi no és un ens estrany, és un ens que forma part del mateix departament, i que, per tant, no el podem citar com si fos un organisme que no hi tingués res a veure.

Com els deia, avui iniciem la tramitació d'aquest projecte de llei vitivinícola al Parlament, amb la bona notícia, entenem nosaltres, de que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, fet que fa que considerem que, com a mínim, hi ha un cert consens amb una base de text en aquest projecte de llei, que se'ns presenta des del departament, que podem compartir tots i totes. De la mateixa manera que segur que compartim tots i totes que, a partir d'ara, ens ve una feina que és la de millorar aquest text i fer-ho no només entre els grups polítics, sinó també escoltant a tota la gent del sector, que són els grans experts i que, a més, han de ser els grans beneficiaris d'aquesta llei.

En el Grup Republicà, com no pot ser d'altra manera, trobaran la mà estesa per fer aquesta feina plegats, de millorar entre tots aquest projecte de llei perquè esdevingui la llei que ens cal al sector i al país. Que ens cal per seguir millorant amb aquesta qualitat que els deia, per seguir millorant perquè només des de la qualitat podrem competir en un món complex exportant els nostres vins d'una fantàstica presència en el món internacional però que encara volem més i millor i de més qualitat perquè puguin arribar a tot arreu. Perquè, com algú ha dit abans, no només això ens ajuda a nivell de territori sinó que també ajuda i molt l'economia catalana.

Per tant, com els deia, la mà estesa per part del Grup Republicà; treballem en una llei que ens sembla absolutament cabdal per al nostre camp i la nostra pagesia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Finalment, en aquest torn, és el moment del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula el senyor Eduard Pujol.

Eduard Pujol i Bonell

Gràcies, president. Consellers, consellera Jordà, diputades i diputats, representants del sector, avui parlem de la nova llei vitivinícola de Catalunya. Aquest matí es presenta un projecte de llei que parla de la vida, de l'economia, del país, del vi, del cava, i la consellera d'Agricultura, Meritxell Serret, continua a l'exili obligat. Per tant, és un debat on, una vegada més, no hi som tots. Per aquesta raó jo acuso l'Estat: no hi ha futur sense justícia i no hi ha prosperitat sense llibertat.

Ho dic perquè avui discutim un text important que ha de generar estabilitat, confiança i, per tant, futur i prosperitat en un sector estratègic, un sector que és nuclear en moltes comarques del país. Però els ciutadans i els agents econòmics també l'empresa lligada al món del vi, també la pagesia, també els cellers, han de ser, hem de ser molt conscients que sense la llibertat, amb la democràcia malalta, no hi ha prosperitat. Hem de fer lleis i les hem de fer bé, molt bé, consellera. I el Govern Torra ha de ser ambiciós en els seus projectes de llei i ha de governar. I aquest Govern governa com es prova en la presentació d'aquest projecte de llei. Però que ningú s'equivoci, hi insisteixo, sense llibertat no hi ha prosperitat. I avui parlem d'una eina de prosperitat.

Soc martorellenc. Avui Martorell és un pol industrial essencial per entendre l'estructura econòmica del país. A Martorell hi ha la SEAT, s'hi fabrica l'Ibiza i el nou Audi A1 en exclusiva per a tot el món. On avui es fabrica un cotxe cada quaranta

segons, fa només cinquanta-cinc anys hi havia un mar de vinyes. I visc a Vilafranca on es respira vi perquè la vinya, com s'ha dit, com ha dit la diputada Llop, la vinya i el vi són caràcter, són cultura, són paisatge i és economia. Soc del Penedès, però podria ser del Priorat, de la Conca, de la Terra Alta o del Pla de Bages. Catalunya és país de vi i país de cava.

El pagès, la pagesa, treballa la vinya, llaura, ensulfata, esgriola, esporga, escabe-lla el cep, entrecava les soques, cuida la vinya com una part més de la seva família, i al celler també hi ha aquesta màgia de la passió per l'ofici. Aquesta roda de feines i d'obligacions necessita, però, una peça més, cabdal, que el Govern, que el marc normatiu i que la llei l'acompanyi. Ajudar, col·laborar, fer-ho fàcil, aquest és el nostre gran repte. La vinya és un imant i el celler també, i una responsabilitat. És una cultura, una manera de fer i una activitat econòmica potentíssima. Ho sabem. I amb aquesta llei el Govern i el Parlament estarem a l'alçada.

Penso en el pagès ara, que si ara s'ha de treure una mala herba de la soca del cep, que si ara s'ha de treure un parell de pàmpols que fan que el sol no entri al gotim. El pagès estima l'ofici, la feina és pura vocació. La vinya i el vi són, per tant, un exercici de generositat. Triar un cep, una varietat, plantar avui i que no se'n recullin els fruits fins d'aquí a molts anys és un acte senzill, transparent, de generositat. Si la vinya i el vi s'edifiquen en la cultura de la generositat i tenen els seus pilars en una saviesa pacient, els polítics de tots els colors en aquest Parlament hem de ser capaços, serem capaços de trobar, de tractar el sector amb aquesta mateixa generositat.

I aquesta llei ho és de generosa, perquè està ben feta i encara ho pot estar més. Ve de lluny, és sòlida avui i sap que l'important és demà. Des del Parlament no hem d'explicar a les vint-i-dues mil persones que a Catalunya treballen en aquest sector com han de cuidar la vinya, ni com han de fer vi, només faltaria. Però sí que els hem de facilitar la feina i hem de donar valor a allò que ja fan.

El projecte de llei que avui es presenta modernitzarà, actualitzarà una llei que va entrar en vigor el 2002. Per tant, han passat setze anys. És una llei que ha quedat superada i que per això necessita posar-se al dia per ser més efectiva; pot servir millor, ha de servir millor. Aquest és el repte compartit. La situació del sector del vi a Catalunya necessita noves eines i aquesta llei ho és.

Aquest projecte de llei aplegarà diverses branques, com s'ha explicat, del marc normatiu que ara mateix estan disperses. Això podia afectar la competitivitat i la fortalesa del sector i que no el deixin créixer. Per això s'havia de reaccionar, per això reaccionem. Per això s'oferirà una nova seguretat jurídica als productors i als elaboradors de vins. Ens adaptem, per tant, a la normativa europea i aprofundim en les garanties de qualitat que defineixen els vins del país.

Aquesta proposta és un gran paraigua, posa ordre i recull en un sol text el que avui està dispersat. Li donem un rang de llei a la regulació vitivinícola catalana. I és que el sector de la vinya i el vi és un sector estratègic per a Catalunya. La suma de potència econòmica i de fet cultural és una operació multiplicadora d'oportunitats i, a la vegada, també de responsabilitats.

La indústria vinícola representa el 5,6% del total de la nostra indústria agroalimentària, com també s'ha apuntat, i aquesta indústria també és cabdal, és bàsica. Pel que fa al vi que exportem, s'han comentat diferents xifres. El 2002 estàvem per sota dels 400 milions; en canvi, l'any 2007 les exportacions es van enfilars als 611 milions d'euros. Els vins catalans, a més, s'exporten a més de cent quaranta països del món –cent quaranta. Per situar-se, per fer-se'n una idea, abans els deia que on avui hi ha la SEAT a Martorell fa anys hi havia vinyes. Doncs la SEAT, que exporta molt, i exporta bé, arriba a setanta-cinc països. El vi, el nostre vi de qualitat, arriba a cent quaranta mercats. Exportem vi a gairebé tots els països del món. Créixer i consolidar, consolidar i créixer.

Aquesta nova llei vitivinícola té novetats, també s'han apuntat: autoritzacions de plantació i replantació, creació d'un catàleg de varietats, el Departament d'Agricul-

tura, Ramaderia i Pesca com a únic òrgan competent per fer les inspeccions, i també es preveuen les noves pràctiques enològiques.

Aquesta intervenció de deu minuts no està pensada per entrar en profunditat en els continguts del projecte de llei, però sí que voldria remarcar que aquest projecte emana d'una ferma voluntat modernitzadora. Aquesta idea transformadora ens porta al moll de l'os: «transformar» és un verb, és una acció que ens ha d'obsedir. Catalunya és avantguarda o no és, és transformació, repensar, imaginar, crear, tastar, provar. La nova llei es posa en línia amb aquests valors, perquè aquests són els nostres valors. Avui ja no podem fer servir la tècnica del capficat, com feien els pagesos el segle XVIII; avui ja no podem tenir contractes basats en una estructura de vassallatge com és el cas de l'emfiteusi. Aquest projecte trenca, és un punt i a part: regenerar la vinya per fer-la més productiva i de més qualitat.

Necessitem aquesta llei. Transformar per créixer, créixer respectant allò que som. Volem construir un país on ningú imposi als pagesos com han de fer el vi o a qui l'han de vendre. Volem un país de vi de qualitat.

Estem parlant d'un àmbit econòmic i cultural amb capacitat per ser un sector empresarialment potent, socialment reconegut, situat a l'avantguarda i parlant de la vinya i el vi. Som un país, parlant de la vinya i el vi, som un país que va derrotar la fil·loxera, un insecte, una bèstia petita, menuda i ferotge que ho va arrasar tot. De Sant Sadurní del Penedès en podem treure una lliçó que serveix per a tot: quan caus, hi ha dues maneres de fer, el lament i la pobresa, o la creativitat, donar una volta més a les coses, i aixecar-te.

És cert que som el país de la SEAT, som un país turístic, un país que s'ha d'acabar de fer més gran en els àmbits de la recerca. Som forts en disseny i arquitectura, però també som un país de vinya i de vi. I la lliçó de la fil·loxera, hi insisteixo, ens serveix en qualsevol àmbit, i, si m'ho permeten, també, o especialment, en el polític. Que el pugó del conformisme no s'installi a les nostres vinyes ni a la nostra economia, però que el pugó del conformisme tampoc trobi espai ni en la nostra societat ni en la nostra política.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat i atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa continua la seva tramitació.

Passem, per tant, sense més, al següent punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació al Govern sobre la funció pública

300-00041/12

Comencem amb dues interpellacions; la primera és sobre la funció pública, i la presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i formula la interpellació la diputada senyora Alícia Romero. Quan vulgui.

Alícia Romero Llano

Gràcies, president. Bon dia, consellers. Bon dia, diputats i diputades, i també als sindicats que avui ens acompanyen des d'aquí, físicament, però també a les xarxes, perquè, com vostès saben, doncs, en aquests moments la funció pública podríem dir gairebé que està en crisi, i, per tant, doncs, tenen interès, evidentment, que els grups parlamentaris ens fem ressò de les seves reivindicacions, tenint en compte que probablement no troben un govern massa amatent a les seves crítiques, a les seves reivindicacions.

Probablement els empleats públics de Catalunya..., i soc suau si ho dic així, perquè sempre hem de deixar algun tant per cent, diguéssim, de dubte, però, probablement siguin aquells que més han patit les retallades i l'eliminació dels seus drets laborals, i ho dic amb relació a la resta d'empleats públics de tot l'Estat, perquè aquí no només es va retallar la paga del 2012 com en altres comunitats, sinó que també es van retallar la del 2013 i la del 2014. Vam ser campions de les retallades. Aquell Govern d'Artur Mas, doncs, va retirar fins a tres pagues, que és part del sou de tres anys als funcionaris públics. Però, a més a més, va eliminar altres drets socials que havien aconseguit mitjançant la negociació col·lectiva els sindicats, i que són, doncs, els fons socials; les aportacions als plans de pensions; productivitat; la reducció del 15% de la jornada i el sou als interins, que a Catalunya, a la Generalitat de Catalunya, és un muntant molt elevat; paralització de l'oferta pública... Pensin que ara estem parlant d'una oferta pública que és la que va aprovar el president Puigdemont, ni tan sols aquest Govern que tenim ara. És a dir, que hi han hagut moltes retallades, moltes eliminacions de drets que no s'han recuperat en gran part encara per part dels empleats públics.

Això tampoc ens estranya molt al Grup Socialista i Units per Avançar, perquè ja portem bastants anys dient que el Govern que hi ha a Catalunya des de fa un temps té com a intenció i com a voluntat empetir el sector públic. Ho està fent des de molts punts de vista, i ho fa carregant a les famílies moltes vegades aquelles tasques de cura dels infants, de cura de la gent gran, dels discapacitats, i, per tant, aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa, perquè nosaltres volem un sector públic fort, capaç d'atendre els ciutadans, de generar bon estat del benestar, de donar qualitat en el servei públic. I és el que en aquests moments no és que no vulguin, sinó que no poden donar els empleats públics aquest servei, perquè les seves condicions no són les adequades per donar-los. Per això avui, conseller, doncs, tenen convocades diverses vagues de col·lectius públics. Tenim convocada la vaga de metges per a la setmana vinent, tota una setmana els metges en vaga; tenim la dels empleats públics per al 12 de desembre, gairebé 250.000, 300.000 persones afectades, amb les seves famílies, que també pateixen el que estan patint aquests empleats públics; però també tenim queixes i reivindicacions de mossos, de bombers. O sigui, els col·lectius que estan dient al Govern: «Necessitem respostes i solucions» són molts.

I les respostes i les solucions que demanen no només són amb relació al retorn de les pagues dobles, que és veritat que és el que fa més soroll i és el que hem reivindicat també aquí alguns grups parlamentaris, però caldria que miréssim aquest problema amb una visió àmplia. Perquè el que estan dient, metges, per exemple, és que no poden donar una bona atenció al pacient, perquè dels dotze minuts que haurien de dedicar a cada un d'ells, en dediquen tres o quatre, i, per tant, el que diuen és: «Escoltin, volem escoltar, volem atendre millor els nostres pacients.» I així passa també amb els mestres, i passa amb els bombers, i passa amb els mossos, i, per tant, han d'escoltar. Aquest Govern ha d'escoltar més, ha de governar, i governar vol dir primer escoltar, i després veure si podem posar solucions; una darrere l'altra, sí, però posar solucions, i creiem que fa massa temps que aquestes solucions no s'estan donant.

Per això ja li vaig dir, conseller, fa quinze dies, que s'intentessin evitar aquestes vagues. Finalment no ha pogut ser així, i dilluns van entrar la convocatòria d'aquesta vaga a la conselleria de Treball. I crec que no ho han pogut evitar perquè no han fet la feina. Miri, el 31 d'octubre, vostè ho sap, es va convocar la Mesa General de la Funció Pública, va anar molt malament, els sindicats es van sentir insultats per la proposta que vostès feien de retornar-los les pagues del 2013 i 2014 en vuit anys, es van aixecar de la taula, es va suspendre aquella mesa, i des d'aleshores, des del 31 d'octubre fins avui que és 21 de novembre, no han rebut una trucada del conseller, de cap conseller. Han enviat dues cartes, al conseller Aragonès, i ahir van entregar una carta al president Torra. Encara no han rebut cap resposta. No calia potser fer

una mesa formal, però, informalment, no es podia trucar? No es podia intentar iniciar una conversa per, com a mínim, rebaixar la tensió? Doncs això no s'ha fet.

Avui el president Torra, em sap greu, no ha dit la veritat. Ha dit que vostè ahir s'havia reunit amb els sindicats i no és veritat; no s'hi va reunir. S'hi va trobar pel carrer, quan ells es manifestaven davant de la plaça Sant Jaume, demanant que els atenguessin. No és aquesta la reunió que crec que havia d'haver esmentat el president Torra, perquè no hi ha hagut cap reunió, i no hi ha hagut cap trucada, i això és el que a nosaltres ens sembla sincerament més greu. Creiem que aquestes coses són les responsabilitats que té un govern: afrontar, abordar els problemes i intentar posar solucions, i això és el que no s'ha fet en aquest cas.

I, miri, moltes vegades els grups parlamentaris portem aquí les reivindicacions perquè, doncs, vostès no les atenen. Això va passar el 2016, quan venir tots els sindicats a reunir-se amb els grups parlamentaris, i d'allà va sorgir una proposta de resolució, i va passar també a l'octubre, quan vam aprovar una proposta de resolució amb relació a les pagues, i passa avui mateix. Avui mateix a les sis de la tarda els sindicats es reuniran amb tots els grups parlamentaris per parlar d'això. És a dir, que no és que nosaltres... Nosaltres fem la nostra feina, que és fer control al Govern i proposar al Govern, però després, que els sindicats, quan no reben resposta del Govern, venen a buscar els grups parlamentaris, i avui és el que passarà, aquesta tarda, dic, per desgràcia, perquè vol dir que no hi ha hagut solució, per part dels sindicats conjuntament amb els grups parlamentaris.

Miri, conseller, sincerament, ha de buscar solucions. Sobretot, perquè la majoria de les administracions de l'Estat, ja sigui l'Estat, les comunitats autònomes, els ajuntaments, que han patit molt i que no tenen segurament tant marge com fins i tot les comunitats autònomes, han retornat no només la paga del 2012, que és la que havien retallat, sinó altres drets suspesos. La majoria els han retornat. Amb dificultats?, doncs moltes, però deuen haver hagut de prioritzar en el seu pressupost, què és el que nosaltres els diem, perquè, què és el que no fan vostès? Prioritzar-ho, prioritzar-ho en el seu pressupost.

Escolti'm, va dir el senyor Castellanos en una entrevista que, segurament, la Generalitat tindria de cara a l'any vinent 1.600 milions més d'euros per dedicar a despesa, complint la regla de despesa i l'objectiu de dèficit -1.600 milions d'euros. Doncs, escolti'm, prioritzin la paga. Vostès tenen la llista, doncs posin a la llista una part de les pagues. Ja sé que no poden pagar 1.100 milions d'euros en un any, això ja ho sabem, jo crec que també ho saben els sindicats, però, home, s'han de fer gestos, i si vostès tenen 1.600 milions d'euros per gastar de més, posin una part de les pagues. I facin un calendari raonable, honest, que permeti mirar als ulls els nostres empleats públics, que realment tant estan patint des de fa tant de temps.

Miri, conseller, li ho vaig dir l'altre dia: el que han de fer vostès és escoltar, és complir les resolucions del Parlament, entre altres les resolucions que diuen que..., i els acords del Govern que diuen que el 10% de la paga del 2013 s'havia de pagar aquest any, però no només això, em vull fer ressò també d'algunes peticions d'altres col·lectius. Ens venien a veure l'altre dia els ambientòlegs, perquè ara treuen vostès a concurs públic els cossos generals, i no tenen en compte que hi ha un cos general que és el d'ambientòlegs, que estan treballant des de fa molts anys a la Generalitat i que ara no veurà en aquestes oposicions, doncs, l'especificitat del medi ambient, amb la importància que té el medi ambient en aquests moments; suposo que tots coincidirem en això. Doncs fem un cos general en què no hi ha cap temari dedicat al medi ambient, i per tant aquests ambientòlegs no es veuran representats en aquestes convocatòries. Em sembla bastant negatiu, diguéssim, pel país, pels ambientòlegs, i per aquesta manera que tenim de fer. Això ha de passar el segon semestre de l'any vinent; espero que vostès ho puguin resoldre. A la nostra moció això ho incorporarem.

I encara n'hi ha uns altres: els treballadors socials, que també ens venen a veure avui, i que ja ens van venir a veure, i d'aquella visita va sortir una moció que es va

aprovar i que deia que per als treballadors socials, que molts d'ells són dones d'una certa edat, que porten vint anys d'interines, sortirien places, i vostès volien fer concurs oposició. Es va aprovar en aquella resolució que en comptes de concurs oposició es fes concurs de mèrits, perquè gent que porta vint anys d'interina fent una feina hauria de tenir algun valor afegit a l'hora de treure aquella plaça; i no només concurs oposició, sinó també aquest concurs de mèrits que permeti que aquestes persones que porten tant temps, i que no és culpa seva que no tinguin, diguéssim, una plaça en propietat, sinó que no hi han hagut convocatòries sobre les seves posicions, doncs ara es trobin en aquesta situació. Doncs no han fet cas d'aquella proposta de resolució, i avui les tenim aquí, aquesta tarda, per queixar-se, i per dir-nos: «Com pot ser que el Parlament aprovi una cosa i el Govern en faci una altra?» Doncs, miri, els faria una llista llarga, per desgràcia.

No pot ser. Han d'escollir més. Han de complir el que vostès aproven i signen. Han de complir el que aprova aquest Parlament. I, sobretot, han de prioritzar allò que vostè diu, conseller Puigneró, i ha dit en els mitjans que vol fer, que és pagar als treballadors públics. Doncs faci-ho. Escolti'm, el 2017, aquesta Administració va complir l'objectiu de dèficit. Estic segura que també ho farà el 2018. Si compleix l'objectiu de dèficit i la regla de la despesa, doncs paguin les pagues dins de les seves prioritats. No hi ha cap problema, és tan senzill com això: prioritzar-ho i pagar-ho.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Respon el conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública, el senyor Puigneró.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública (Jordi Puigneró i Ferrer)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia, diputats i diputades, també, doncs, als sindicats que avui assisteixen en aquest Ple. Tenim una bona oportunitat per parlar, avui, de la situació de la funció pública, eh?, i dels reptes, en aquest cas, que té la funció pública davant d'aquesta nova administració del segle XXI.

Mireu, deixeu-me, primer, començar, doncs, fent referència a la importància que té la funció pública com una de les quatre palanques de la governança d'un govern, d'una administració, i també passa això en l'àmbit de les empreses. Avui en dia, ja no només necessitem, evidentment, doncs, un bons professionals al davant d'una administració, sinó també, evidentment, com ha estat tradicionalment, la palanca –la palanca– de governança dels recursos econòmics, sinó que també hi han dues palanques més que, a vegades, vostè, senyora Romero, en parlen poc, eh?, que també és la palanca de governança tecnològica de les dades. Tot això conformarà el que ha de ser l'Administració del segle XXI, i que espero que tinguem l'oportunitat de parlar de totes aquestes peces fonamentals per al final poder donar un bon servei a la nostra ciutadania.

Hem de repensar l'Administració del segle XXI en una era que sempre dic que serà digital i ciutadana i, que per tant, al servei del ciutadà, eh?, una administració que pensi i treballa amb la visió ciutadana i que també incorpora els elements digitals d'aquesta època per oferir, diguéssim, un servei de cogovernança. Estic parlant també d'elements de *coworking*, de teletreball; estic parlant també, doncs, de com incorporem els nous horaris i la reforma horària, i, per tant, com utilitzem aquestes eines per millorar el dia a dia dels nostres treballadors pel que fa a la seva feina a l'Administració. I, evidentment, també, tots els assumptes que vostè ha comentat i que ara m'agradaria, doncs, també, tractar en la meua intervenció.

En primer lloc, sense obviar una cosa que és evident, la funció pública ha estat un col·lectiu que ha fet molts sacrificis aquests anys. Els va fer durant l'època de crisi, i aguantant el que eren uns serveis públics amb uns alts nivells de qualitat.

I, per tant, això no ho oblidem, com tampoc oblidem la tasca que han fet durant el 155 i els costos, que han estat ja exposats, del que han estat les repercussions del 155 també en els nostres treballadors.

I també el compromís d'aquest Govern per tal de revertir aquesta situació, i, per tant, recuperar i iniciar un procés de recuperació que hem exposat des del primer dia que vam prendre possessió. Jo mateix ho he fet –ho he fet– en reiterades ocasions, i l'únic que hem demanat és... –i ho demanem també, en aquest cas, al Partit Socialista, que és qui fa la interpellació–, és que en aquest camí de recuperació de drets i de poder accelerar aquest procés de recuperació de drets no ens lliguin els peus. I, per tant, que ens ajudin a caminar conjuntament.

Mirin, aquest Govern governa i aquest Govern està implicat en la recuperació de drets dels treballadors, i, de fet, ho hem demostrat en diferents consensos a què hem arribat en només sis mesos. Li puc parlar de sis acords en sis mesos. Podria parlar d'un acord cada mes; no s'ha produït un cada mes perquè hem tingut el mes d'agost, però li podria parlar, per exemple, de l'aprovació de la borsa de treball per a la cobertura temporal de llocs adscrits a les oficines del Servei Públic d'Ocupació de Catalunya; un acord que es va assolir el mes de juny amb mesa sectorial. Li podria parlar, també, de l'aprovació dels criteris de selecció del personal interí d'administració i tècnic, fet que permetrà disposar d'uns criteris homogenis i objectius per garantir la selecció del personal funcionari d'administració i tècnic de l'Administració de la Generalitat. D'aquesta manera, tindrem un sistema més transparent i objectiu de selecció del personal interí, un acord al qual vam arribar el mes de juliol.

Li podria parlar, també, de la pròrroga de la vigència d'un complement retributiu per al personal penitenciari, també acordat el mes de juliol. Li podria parlar d'un increment de les hores d'assumpes personals per a aquest any per concedir un festiu en dissabte, aprovat el mes de setembre. Li podria, també, parlar de l'increment salarial per al 2018, on hem assolit el màxim increment, de l'1,95 de la massa salarial, que possibilita la norma vigent; també el mes de setembre. O li podria, també, parlar de l'acord a què hem arribat i que possibilita la possibilitat de percebre el cent per cent de les retribucions en el cas d'incapacitat temporal en tots els casos i des del primer dia.

Podria també afegir, en aquesta sèrie d'acords, als que arribarem properament, eh? Per exemple, el nostre objectiu ja, i li ho anuncio, aquest mes de desembre és aprovar l'oferta pública d'ocupació de quinze mil places per reduir l'interinatge. Estem parlant de mestres i professors, de personal administratiu, etcètera. Per tant, en sis mesos penso –i espero que aquí hi estiguem d'acord– que aquest Govern ha fet passes i ha demostrat la seva voluntat d'arribar a acords i consensos allà on els hem de tenir, que és en les meses sectorials i en la Mesa general amb els sindicats.

És evident que no ho hem recuperat tot. Ens queda, per exemple, doncs, un gran..., un gran tema sobre de la taula, que és el del retorn de les pagues del 13-14, que ens preocupa enormement. I, per aquest motiu, aquest conseller, doncs, ja ha demanat i ja ha dit per activa i per passiva que no és un problema de voluntat de no pagar, eh? Nosaltres volem pagar aquestes pagues i les volem pagar com més aviat millor. Però és veritat que pel camí hi han una sèrie de dificultats en les quals, vostès, que m'interpel·len avui, ens podrien –ens podrien– ajudar i, per tant, no anar de «farol» i una miqueta de *trileros*, eh?, en aquest Parlament, pel que fa a aquesta qüestió.

Ho dic perquè jo vaig anar a veure la ministra Batet, en la reunió bilateral per tractar diferents assumptes relacionats entre el Govern de Catalunya i aquesta conselleria pel que fa, doncs, als temes que tenim a sobre la taula conjuntament, i aquest va ser el primer punt que vaig posar a l'ordre del dia de la reunió, que és: com el Govern del PSOE podia facilitar i ajudar a facilitar en el pagament d'aquestes –d'aquestes– pagues. No en el pagament, perdó, perquè les pagarem nosaltres..., senzillament que ens habilités els mecanismes per ajudar a facilitar aquest pagament.

El que ens vam trobar en aquella primera reunió va ser, doncs, una negativa absoluta, en aquest cas, a excepcionar el que és la disposició addicional quaranta-une-

na de la Llei de pressupostos que..., per cert, aprovada pel senyor Montoro, i que permetria, per exemple, ajudar a facilitar en el retorn d'aquestes pagues. Nosaltres hi estem disposats i, per tant, nosaltres treballarem perquè això sigui possible.

Miri, vostè ara em dirà que això ho podríem fer igualment. Jo li llegiré, en concret, el que diu la mesura. La mesura diu clarament que..., diu: «Esta medida..., solo podrán aprobarse por las administraciones y entidades que cumplan los objetivos de déficit y así como la regla de gasto.»

Sap què li passa, senyora Romero? Què..., jo crec que vostès se senten molt còmodes amb el pressupost del Partit Popular. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Jo crec que estan..., se senten molt còmodes. Crec que no estan fent cap esforç, precisament, per aprovar un nou pressupost en el qual es poguessin excepcionar, per exemple, aquestes qüestions, i..., perquè saben que això no passaria el filtre –el filtre– de Brussel·les quan l'haguessin de pactar, doncs, amb els seus socis de Podemos; i, per tant, sembla més que vostès amb el tema del pressupost i en qüestions del retorn de les pagues van més –van més– de «farol» que no pas realment volent solucionar un problema que podrien, absolutament, facilitar.

Per tant, jo li demanaria que, en aquest sentit, si el PSC encara pinta alguna cosa a Madrid, doncs, ens ajudin amb la ministra a poder facilitar el que ha de ser la flexibilització d'aquesta disposició addicional quaranta-unena. Si no ho fan, ja li avanço que nosaltres entrarem ja una consulta formal al Govern de l'Estat, i, en concret, a la ministra, en aquesta qüestió, tant a la Secretaria d'Estat com també en el mateix Congrés dels Diputats amb una pregunta directa a la ministra.

I, per tant, està també a les seves mans poder-nos ajudar en aquesta voluntat de fer aquest retorn de pagues, en la qual nosaltres, com a Govern de Catalunya, ja hem presentat una primera proposta als sindicats, que, evidentment, no els ha agradat; però que, en tot cas, estem disposats, si tornem a la taula de negociació, si tornen a la taula de negociació, a poder-la millorar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. És el torn de la rèplica de la diputada. Quan vulgui senyora Romero.

Alícia Romero Llano

Conseller, a veure, anem a pams. Reforma de l'Administració pública, estatut del directiu públic i uns quants més..., o sigui, ara em dirà..., no..., és que sap què passa? Que el Grup Parlamentari Socialistes fa molt temps que ha presentat propostes de resolució *aprovades* en aquest Parlament encomanant al Govern a fer tot això, i no s'ha fet. Recordo algun debat amb la vicepresidenta Joana Ortega sobre això. És a dir que vostè no em pot dir que no parlem del que és important. I tant que parlem del que és important! El que passa és que no avancem.

I del que avui venim a parlar és del que és urgent, que és que les condicions laborals que tenen en aquests moments els empleats públics són impresentables, i que hauríem de començar a posar fil a l'agulla per resoldre-les. Perquè vostè ara m'ha dit alguns acords, petitets, molt petitets, perquè sobre retorn, recuperació de drets suspesos, cap. I vostè diu l'1,5..., és a dir, tot el que ha explicat, alguns dels acords que ha explicat els vam aprovar..., teníem un decret llei. Venien d'una..., de la Llei de pressupostos generals de l'Estat que va aprovar el Partit Popular i Montoro. És a dir que vostè el que ha fet és una aplicació d'allò en aquí. És una..., va dir: «Cinc acords.» Bé, en un decret llei hi havien cinc punts, sí. Bé, si vol dir cinc acords..., era un acord –un acord–, que era una signatura la que van posar els sindicats. Però si ja em sembla bé que vostè avanci amb cosetes!

Però, escolti'm, és que vostè té un problema greu amb els funcionaris públics, amb els empleats públics, i, si no, per què li fan vaga? És que, sincerament..., si tot va tan bé, si vostè es reuneix tant amb ells..., si vostè arriba a tants acords, perquè li fan

vaga els metges, els empleats públics? Per què ara, a més a més, a la dels empleats públics s'hi han incorporat els treballadors de Ferrocarrils de la Generalitat? I potser això va creixent. No ho sé, no deuen anar tan bé les coses. Jo crec que aquest Govern faria bé a no ser tan autocomplaent, a fer una certa crítica constructiva i veure si les situacions no són tan maques com ell les pinta i pot millorar-les. Sincerament, crec que estaria bé que ens miréssim de tant en tant al mirall.

Sobre..., diu vostè que jo vaig de «farol». Home, està bé que m'ho digui aquest Govern, no? (*L'oradora riu.*) Aquest Govern i els grups que el conformen, que jo vaig de «farol». Miri, el que ha de fer vostè, que és el Govern d'aquest país i que té competències i capacitats i un pressupost de 38.000 milions d'euros, és governar i és prioritzar aquesta despesa. Miri, 24.000 milions d'euros a despesa no financera. Miri, si té diners. Miri, si té capacitat de prioritzar. Doncs en aquests 24.000 milions d'euros que l'any que ve li sumarem 1.600 milions d'euros, segons el Departament d'Economia, posi una part de les pagues. És que no sé on està el problema. No sé quina solució li ha de donar la ministra Batet. No sé quantes coses hem d'aprovar.

Miri, és que només falta la seva voluntat política. Tenen un pressupost important. Escolti, que això..., és que –és que– al final semblarà que prenen més decisions l'equip directiu d'un CEIP que vostès. Tenen un pressupost molt important. Si us plau, prioritzin. Si vol pagar-les, i diu que té els diners per pagar-les, doncs, paguin-les. Si, a més a més, és que la consellera Borràs va firmar, va signar tornar el 10 per cent de la paga del 2013 aquest any 2018. Qui els impedeix fer això, doncs? Perquè fan altres coses. L'altre dia, revisant coses, vaig veure que vostès havien obert una convocatòria en el Departament de Salut per temes de recerca. Que està molt bé, però això no hi era, és nou. És a dir que estan fent coses noves. No sé perquè..., què els impedeix en aquests moments pagar el 10 per cent de la paga del 2018 amb un acord signat, signat amb una consellera, la consellera Borràs?

Escolti'm, si vostès volen fer-ho, com diuen, facin-ho. Vint-i-quatre mil milions d'euros de despesa no financera, més 1.600 milions d'euros que tindran l'any vinent. Miri si tenen possibilitats de posar en allà –ja no dic els 1.100– 200, 300, 150 per començar a pagar. Escolti'm, han de complir l'objectiu de dèficit, la regla de despesa, com totes les comunitats, com els ajuntaments, com totes les administracions. Ho estan complint, si ho van fent, si el 2017 van complir! Per què no han de complir el 2018 i el 2019, com ho han fet altres anys, incorporant aquesta necessitat? No carreguin al Govern de l'Estat una responsabilitat que no és seva, que és seva. Però vostès no volen crear una república independent amb totes les competències? Doncs aquesta la tenen –aquesta la tenen. (*Alguns aplaudiments.*) Tenen un pressupost. Prioritzin –prioritzin. No carreguin als altres, de veritat; és de nen petit, és de P3: «És culpa de l'altre –és culpa de l'altre.» Com de l'altre? Sobre la consellera Batet..., sap a quants acords ha arribat amb els sindicats a la funció pública? Cinc grans acords. L'hi dic: retribucions, consolidació dels llocs de treball, mobilitat, igualtat i conciliació, condicions socials. Cinc grans acords –cinc grans acord. I dins d'aquests cinc, n'hi han quatre o cinc més, és a dir, vint-i-cinc, que és el que fa vostè, dividir cada un dels acords.

Escolti'm, acorden, negocien... I això és el que ha de fer vostè i el que li demano que faci. I el Govern de l'Estat ja ha dit que si no s'aproven els seus pressupostos, perquè vostès i altres no els volen aprovar, intentaran fer el possible perquè aquests acords es tirin endavant amb decrets llei. I, de veritat, jo també li dic una cosa, conseller: vostè ha de fer de Govern i jo haig de fer d'oposició, i no aquí vostè fer d'oposició de l'oposició. Ja ho entenc que allà, amb Rajoy allà es vivia millor. De fet, Puigdemont i el PDECAT no ho volien, que allà hi hagués un canvi de govern, però hi ha un canvi de govern, un govern que escolta (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que té sensibilitat per la funció pública, que és el que demanàriem que tinguessin vostès.

El president

Diputada, ha acabat el temps.

Alicia Romero Llano

Escolti'm, i apliquin solucions.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Per replicar, té la paraula, de nou, el conseller.

El conseller de Polítiques Digitals i Administració Pública

Bé, estimada diputada, només li ha faltat dir que, perquè puguem pagar les pagues extres, apugem els impostos, que és allò que els agrada molt a vostès, als socialistes, eh? *(aplaudiments)*, que fem una gran pujada d'impostos.

Miri, vostès tot ho arreglen, sovint, amb aquesta mesura, eh?, apujant impostos. El que haurien de fer, eh?, en primer lloc, és treballar per reduir el principal impost que grava els ciutadans i ciutadans de Catalunya, que és l'impost del dèficit fiscal. *(Rialles i veus de fons.)* És així. Perquè si volem parlar de per què tenim problemes i té problemes la Generalitat per poder finançar, eh?, gran part dels seus serveis públics, el primer gran problema que té és el del dèficit fiscal, que vostè sap molt bé que ha estat calculat per diferents institucions i en tots dona, en el cas de la Generalitat, a favor, diguéssim, doncs, de la Generalitat. Per tant, en primer lloc, si us plau, treballin sobretot per eliminar, eh?, aquest impost infame que patim i que, per tant, també després pateixen els servidors públics del nostre país.

En segon lloc, vostè ha sigut bastant eloqüent: estan molt contents amb el pressupost del Partit Popular, ho acaba de dir ara mateix, estan molt contents amb imposar a les autonomies, doncs, el límit de dèficit, el límit de la despesa, per tant, aplicar, eh?, el pressupost del Partit Popular. Escolti'm, ens ho han deixat meridianament clar. Doncs miri, nosaltres no, nosaltres no estem contents amb aquest pressupost del Partit Popular i, per tant, treballarem perquè Catalunya i, per tant, el seu govern, eh?, tinguin un molt millor tracte, en aquest cas, del Govern del PSOE i el defensarem més segurament que el seu grup parlamentari d'aquest Parlament, perquè portarem al Congrés dels Diputats iniciatives en la mesura de flexibilitzar aquests topalls que ens estan dificultant la possibilitat de poder donar resposta a les necessitats que tenen els nostres serveis públics, i també la ciutadania. I per això ens trobem amb problemàtiques com les que tenim en aquests moments, amb vagues legítimes que tenen els sindicats i a què estem intentant donar resposta com podem, eh?, com podem i degut sobretot, també, a la incapacitat que tenen grups com el seu, que podrien ajudar-nos molt en aquesta feina i no ho fan, senyora Romero –i no ho fan.

Per tant, menys lliçons, eh?, menys lliçons a aquest Govern i més suports a aquest Govern en la tasca del que és un bé fonamental i que és una palanca fonamental de la governança avui d'un país, que és la seva funció pública. Si volen realment ajudar-nos en aquest propòsit, escolti, ens asseiem demà mateix, i això que jo vull fer i que faré amb la consulta formal a la ministra per aclarir, eh?, aquests possibles dubtes que vostès tenen i amb la pregunta parlamentària, si volen evitar que això passi, acompanyin-me en aquest propòsit, i segur que llavors podrem donar una millor resposta als sindicats, als treballadors del Govern de Catalunya, i també a la ciutadania, amb un molt més bon servei.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

La següent interpellació és sobre l'atenció primària i comunitària, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Exposa la interpellació la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Bon dia, president. Conseller, ho deia abans la diputada que m'ha precedit, no?, quan parlava de la funció pública; parlava de dos paraules que jo crec que anem repetint tots, que són «dignitat» i «respecte». Dignitat i respecte els demanaven els mossos d'esquadra i els bombers en la seva mobilització; els hi demanen els 250.000 treballadors públics cridats a la vaga, i és el lema amb el qual han convocat la convocatòria de vaga els i les professionals de l'atenció primària: parlen d'una atenció primària digna i respectada. S'haurien de preguntar per què, més enllà de les legítimes reivindicacions laborals i salarials, s'usa això. És possiblement perquè se senten oblidats, maltractats i, sobretot, enganyats per algunes de les coses que s'han dit que després no es fan.

Nosaltres parlem i molta gent en parla, però quan parlem d'una sanitat pública universal, de qualitat, equitativa i primarista..., la senyora Míriam Noguera deia l'altre dia que els catalans recorden un ministre català que va treballar per carregar-se-la. Doncs miri, una bona part dels catalans recorden un ministre como l'Ernest Lluch, avui, que fa divuit anys del seu assassinat, que ens va portar la sanitat universal. I l'altra cosa que recorden són uns governants com el senyor Mas i el senyor Boi Ruiz, que amb les seves retallades han provocat el desastre on avui tenim la sanitat i on, sobretot, tenim l'atenció primària, perquè a base d'aprimar-la i anar engreixant la privada, doncs, estem on estem.

El sistema l'han aguantat els professionals, ho dèiem l'altre dia, i la paciència de la ciutadania. Però, si volem, parlem –i és el que nosaltres volíem plantejar avui– de l'atenció primària.

L'atenció primària..., i l'OMS ens ho diu de manera sistemàtica, que disposar d'una atenció primària efectiva i de qualitat és la garantia per a la viabilitat i la sostenibilitat del sistema i, a més, hi ha evidència científica que dona millors nivells de salut, menor mortalitat de la població, més qualitat als usuaris, i contribueix a la sostenibilitat dels sistemes públics i, sobretot, a l'equitat social.

Però també ens diu que tenir una bona atenció primària vol dir una sèrie de requisits. Que sigui accessible; vol dir –és el que hem votat aquí– que ens donin hora amb el nostre metge o metgessa de capçalera en quaranta-vuit hores. Estem, amb una mica de sort, en cinc, sis dies, i en la majoria dels casos en més de tres setmanes; això no és accessibilitat. Com al metge de capçalera triguen tant a donar-te hora, acabes anant a urgències. Què fem? Col·lapsem urgències i els CAPs. Per tant, perdem qualitat assistencial i un dels principis de la primària.

També ens diu que ha de ser acceptable. «Acceptable» vol dir el que deia abans la diputada Romero: que el metge tingui uns dotze minuts per mirar-te als ulls, i no a l'ordinador, i preguntar-te què és el que et passa. Ara estem entre tres i cinc minuts, i a més, mentre es miren la història clínica i el que poden, intenten escoltar. Els programen una sèrie de visites que són absolutament impossibles i, a més, programades les mateixes visites en la mateixa hora, o sigui, més visites en la mateixa hora. Aquests dies les reivindicacions són clares: els demanen vint-i-tres visites, vint-i-tres visites diàries!, la qual cosa vol dir que haurien de posar més professionals, perquè el contrari vol dir més temps d'espera per als ciutadans i ciutadanes i, per tant, menys accessibilitat.

L'altre principi és la continuïtat assistencial; vol dir que el teu metge t'atengui i hi hagi un continuïtat assistencial. Però què ens passa? Que, com que els metges i metgesses fugen de la primària, és on més jubilacions anticipades hi han i on més mo-

bilitat es demana perquè acaben cremats, doncs resulta que al cap d'un any t'acaba atenent molt més del que hauria de fer-ho.

Demanen també, i un dels altres principis, tenir capacitat resolutiva; i això també ho hem aprovat aquí. Tenir capacitat per marcar l'agenda dels especialistes, tenir capacitat per poder accedir a les exploracions complementàries, cosa que en aquest moment no pot ser.

I l'última cosa que diu l'OMS i que també li demanen és una bona governança. Els professionals denuncien unes estructures burocràtiques pesants, que no només han perdut eficàcia i autonomia de gestió en els centres, sinó que no hi ha manera de reduir aquestes estructures i direccions, i a més, ara, amb una denúncia molt clara de que s'estan nomenant directores i adjunts en els centres prioritant l'adscripció ideològica a la millor qualificació en gestió; i això és molt greu.

L'atenció primària requereix més recursos i més capacitat, però el que ha estat fent aquest Govern, el Govern anterior i l'anterior –el senyor Boi Ruiz, el senyor Comín...–, doncs, és anar fent perdre pes a l'atenció primària, donar més pes en alguns casos a l'hospitalària i anar-nos allunyant d'aquest principi del 25 per cent del pressupost en atenció primària, que és el que ens marquen vostès mateixos a l'Enapisc i és el que ens marquen els països europeus de l'entorn.

Però és que menyspreen tant l'atenció primària que, quan la consellera nomena el seu consell assessor, es descuida de nomenar cap professional de la primària en el seu consell assessor. Deu ser que ho sap tot; però, en tot cas, ni tan sols estan esmentades.

Miri, els professionals de la primària han perdut el 30 per cent del salari, el 50 per cent de les DPOs, hem perdut pel camí mil professionals, no es cobreixen les baixes i no hi ha manera de trobar especialistes ni de medicina familiar ni de pediatria, perquè als MIRs no s'hi apunten, perquè saben què és el que es trobaran després.

Aquesta és la situació que ha provocat la convocatòria de vaga. Deia abans el president que estan en negociació. Tant de bo vagi bé, tant de bo sigui capaç d'escoltar i donar resposta, perquè estem parlant d'un col·lectiu en què ens hauríem de remuntar a dotze anys abans per saber que hi va haver una vaga, no és un col·lectiu procliu a la vaga. Deia l'altre dia el Martín Zurro, un reconegut especialista en medicina familiar: «Si la política sanitària catalana fos més coherent sobretot al llarg d'aquests últims anys, combinant propostes estratègiques de mitjà i llarg termini amb altres que abordin problemes més urgents i punyents, i tot això en un marc de col·laboració i escolta permanent, és possible que s'hagués pogut evitar la convocatòria de vaga.» Ho vam fiar tot a l'Estratègia nacional de l'atenció primària i salut comunitària, pensant que convocant reunions i fent comissions tiràriem qui dies passa anys empeny, igual que ara el fòrum de les professions; doncs res. Pensin vostès què passarà d'aquí a deu anys, cosa que s'ha de fer, però mentrestant resolguin els temes que s'han de resoldre; abans també els hi deia.

El problema amb aquesta negociació, conseller, és que han perdut el crèdit, aquell crèdit que un dona quan comença una negociació, aquesta bona fe de saber que el que l'altre et diu es complirà. I l'han perdut perquè ja van firmar aquestes mateixes reivindicacions amb els professionals de la metropolitana nord i no han complert res. Per tant, han perdut el crèdit. Hauran de demostrar de veritat que aquesta vegada s'hi volen posar.

Miri, seria bo que atenguessin les reivindicacions, que escoltessin, que la ciutadania no hagués de patir –tot i que hi està absolutament solidaritzada– una vaga dels metges i les metgesses d'atenció primària, vaga en què a més hi ha la infermeria i molts altres professionals. Seria bo respectar els professionals i deixar de pensar que un sistema sanitari s'aguanta sobre el voluntarisme i donar a la primària la dignitat i el respecte que parlava jo al principi. I seria bo complir els acords del Parlament perquè tinguem hora al metge de capçalera o la infermera de capçalera en quaran-

ta-vuit hores, perquè tinguem pediatra al CAP i perquè tots aquells especialistes que l'Enapisc reconeix, doncs, estiguin contemplats per fer una bona atenció primària.

Miri, com que sempre contesten amb l'Estratègia nacional de l'atenció primària, doncs jo li llegiré una cosa, el que vostès han definit com la visió de l'Estratègia nacional de l'atenció primària i salut comunitària. Diu: «La xarxa de serveis d'atenció primària atindrà les necessitats de salut de les persones amb la protecció i promoció del professionalisme i dels professionals, com a valor principal que garanteix la qualitat de l'atenció, i tindrà la dotació adequada dels recursos, equipaments i capacitats.» Crec que no cal dir res més, que compleixin la seva visió, que no sigui un miratge i sigui una realitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Respon el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Diputada, consellera, consellers i conseller, de forma breu, atendre a partir del que vostè ha situat entorn del diagnòstic i les necessitats que té l'atenció primària al nostre país..., una atenció primària que des de la nostra perspectiva –i crec que és compartida amb la perspectiva de la majoria de vostès– és molt més que la porta d'entrada al sistema públic de salut. Hem d'aconseguir –i el treball de l'atenció primària va vinculat a això– que acompanyi la persona durant totes les seves etapes de la vida; vostè ho situava i en situava la continuïtat, i fins i tot jo en una part de la intervenció també parlaré, crec que aprofitaré..., sap que estic respondent en nom de la consellera Vergés, perquè aquesta està de permís de maternitat, però aprofitaré també per parlar d'alguns dels reptes que tenim entorn de la integració social de salut, que també és un aspecte en el qual s'ha d'entendre l'atenció primària. Perquè, si parlem de que va més enllà de la consulta i que integra l'entorn de les persones i que actua en la comunitat, crec que també és clau tot l'àmbit d'integració de salut social en la qual estem treballant de forma conjunta el Departament de Salut i el Departament d'Afers Socials.

Sí que no voldria oblidar-me –i m'ho he anotat, perquè vostè ho ha dit– que fa divuit anys de l'assassinat de l'Ernest Lluch, i des d'aquí també fem un reconeixement a la feina que va fer com a ministre i a la feina que va fer com a polític en aquest país. A partir d'aquí el repte és tenir una ciutadania informada i que vol estar coresponsabilitzada entorn de la seva salut. La sostenibilitat i la qualitat del nostre sistema públic de salut depèn en bona mesura de l'atenció primària resolutiva i generadora de confiança en la població.

Vostè diu que tot ho hem deixat en mans de l'Estratègia nacional d'atenció primària i salut comunitària. Pensem que és necessari tenir una estratègia; pensem que és necessari tenir mirada curta entorn de les problemàtiques que té el sistema a curt termini, però que convé mirada llarga. Perquè vostè deu estar d'acord que convé aquesta mirada llarga perquè en gran part..., i vostè ho ha situat i ha fet el diagnòstic únicament vinculat als últims anys, però crec que tots som aquí conscients que les necessitats entorn del nostre sistema de salut ve de fa molts i molts anys, i ve també entorn d'un sistema que mai va ser ben finançat en la seva globalitat, i que això genera que aquesta assignatura la tinguéssim pendent de fa molts i molts anys i que hem de treballar de forma conjunta.

I per això apostem i creiem en l'estratègia, i creiem en la necessitat de tenir una visió llarga, una visió profunda, que permeti tenir aquesta estratègia. I per això tenim més de tres-cents professionals involucrats; per això estem fent processos participatius a tot el territori; per això tenim tres àmbits de transformació: persones,

model organitzatiu i professionals, amb set línies estratègiques. És un full de ruta compartit a llarg termini del qual pensem que com a país ens n'hem de dotar.

I això no treu tot el treball que hem de fer entorn de revertir els efectes de les retallades en l'àmbit de la salut i entorn de la mirada curta; de la mirada curta entorn de les problemàtiques que tenim en l'atenció primària de salut.

A partir d'aquí, aquesta voluntat de que sigui mirada llarga ens ha de fer tenir una visió i una diagnosi compartida des de la perspectiva dels professionals i de les societats científiques, i també dels ciutadans i les ciutadanes que volen una responsabilitat més gran.

A partir d'aquí, en els propers mesos començarem la implementació d'aquest full de ruta, des del rigor i la prudència, tancant la definició dels nous models d'atenció amb la participació dels professionals i col·laborant entorn d'aquest aspecte, que crec que també és important, que és la integració social i sanitària.

Perquè en som conscients, tenim reptes en matèria del PIAISS; tenim reptes en matèria de la connexió dels sistemes d'informació de Salut i d'Afers Socials, en això portem mesos treballant i ens ha de permetre tenir un sistema d'informació que es complementi; tenim reptes entorn de la millora de l'atenció sanitària, específicament de la gent gran, i aquí estem treballant conjuntament entre els dos departaments per elaborar tant aspectes específics de l'atenció sanitària de les residències com aspectes també entorn dels serveis d'atenció domiciliària i de conjugar estratègies entre Salut i Afers Socials.

Pensem que també és una línia de treball, i que és una línia de treball absolutament necessària a l'hora de tirar endavant un model d'atenció primària que doni una resposta sense calaixos estancs i que permeti que el ciutadà tingui corresponsabilitat i que tingui un continu, no únicament des de l'àmbit de la salut sinó també des de l'àmbit social.

Vostè ha situat que hem de donar capacitat resolutiva –i ho ha situat entorn dels requisits i dels principis que ha de tenir l'atenció primària–, la capacitat resolutiva dels professionals. Nosaltres no la discutim. És per això que estem debatent amb vostès i que estem debatent amb tothom que no ha d'haver-hi solucions tancades, que hem de respectar aquesta autonomia dels professionals, perquè si no, no ens en sortirem a l'hora de donar una bona assistència primària.

Ens ha situat diversos reptes, i li entraré en cadascun dels reptes de forma molt concreta. Ha situat l'accés per cita prèvia a la metgessa o a la infermera o a l'infermer de referència en menys de quaranta-vuit hores. Hem de prendre les mesures adequades per assegurar la cita prèvia i en el marc de menys de quaranta-vuit hores, però sempre de manera subjecte a les condicions de treball de cada equip d'atenció primària. Vostè ho ha situat.

Incloure la visita al metge de referència en un termini de garantia de forma unilateral no afavoreix, per si mateix, que sigui el metge de referència qui atengui en qualsevol cas, a no ser que tota l'agenda de treball del metge es dediqués a la cita prèvia, anul·lant l'espai de visites urgents i laminant, per tant, l'autonomia de gestió dels professionals de la seva agenda. Crec que vostè n'és conscient, hi ha una realitat que també s'ha d'atendre, que són les visites urgents. I en això creiem en l'autonomia dels professionals entorn de la gestió de la seva agenda.

Per tant, no és lògic posar únicament l'accent en un instrument que no garanteixi de manera sostenible l'objectiu. I aquí està la complexitat, i en això treballarem, i en això dialogarem amb vostès. Però creiem que és important situar-ho.

Ha situat també el repte de restituir el personal que es va perdre amb les retallades dels anys 2011-2014. Hi estem treballant, tenim en compte totes les necessitats. Però també li fem una reflexió, i vull pensar hi que estarà d'acord. La substitució no pot ser mecànica. Oi que els reptes en l'àmbit de l'atenció primària han variat? Oi que les necessitats dels nostres ciutadans i ciutadanes han variat? Doncs, no podem fer una substitució mecànica dels perfils professionals perduts.

Ens encaminem cap a un nou model d'atenció primària i de salut comunitària –i aquest model pensem, de forma molt honesta, que està compartit per part dels professionals i d'entitats– que preveu que l'atenció primària consolidi el seu rol com a eix vertebrador del sistema públic de salut i millori la seva capacitat de resolució. Això vol dir que forçosament els perfils professionals de l'atenció primària seran diferents dels de fa vuit anys. Guanyem professionals, sí, i estem, i hem fet les convocatòries de places, però d'acord amb les necessitats presents i futures. Aprofitem també per corregir entorn d'aquesta adaptació a les necessitats de les persones i al nou model que volem construir de forma conjunta. Pensem que nosaltres, en aquest sentit, ho hem de fer d'aquesta manera.

Vostè ha situat la mobilització convocada i la vaga convocada. Des del nostre màxim respecte a l'autonomia, faltaria més, sí que ha situat que és una vaga de metges que no és una vaga d'infermeria, perquè no ha estat convocada pels sindicats d'infermeria, a partir d'aquí, el que ens pertoca és dialogar. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* El que ens pertoca és treballar conjuntament per trobar solucions...

El president

Conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...amb el col·lectiu, i en seguirem fent. I el president avui explicava les reunions que tindrà el vicepresident i les continuarem fent amb tota la profunditat perquè la nostra voluntat és arribar a un acord amb els... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Té la paraula, per fer la rèplica, la diputada.

Assumpta Escarp Gibert

Conseller, jo respecto quan interpello el Govern i conec la situació de la consellera, l'he felicitada, i ahir vaig tenir ocasió, fins i tot, de conèixer la seva filla, amb il·lusió, i, per tant, en aquest sentit... Però quan contesta un conseller un espera que contesti, de la interpellació, que hi hagi alguna cosa. Jo no li demano el nivell de coneixement de l'atenció primària ni de la salut, però sí que li demano un cert respecte a la persona que l'ha interpellat i al contingut de la seva mateixa interpellació.

Sort que al final vostè ha fet referència a la vaga, perquè és que la primera cosa que em sortia era preguntar-li: «Però, sap què hi ha una vaga convocada?» Jo sé que avui el vicepresident està reunit amb el sindicat convocant d'aquesta vaga, i estic desitjant i li he dit: «Escoltin, negociïn, i mirem que aquesta vaga es pugui solucionar.» Però, home, certament, jo entenc que vostè té una responsabilitat en el Govern, però no hem pot venir a parlar d'una cosa en què jo hi estic d'acord, eh?, que és la integració social i sanitària.

Però és que jo avui no parlava de la integració social i sanitària, perquè si volen parlem també des de l'atenció primària. Perquè si dotéssim els metges de capacitat per ingressar directament a un sociosanitari el malat crònic que té al davant, el malalt –persona gran, pluripatològica, crònica–, que veu que no l'ha de remetre a urgències i que el millor podria ser un sociosanitari, però com que no tenim la integració de la qual vostè tenia intenció de parlar. És com allò..., de vinc a parlar del meu llibre, doncs, l'ideal seria que el metge de primària pogués entrar a l'agenda del sociosanitari i derivar directament aquesta persona allà.

Perquè això seria una bona atenció primària i evitaria que aquesta persona acabés a urgències amb els costos per a la seva salut, a part de tots els costos derivats per tot el sistema. Per tant, si vol parlar d'això, el dia que vulgui, conseller, en parlem. Perquè hi han moltes coses, per exemple, com poder tenir la història clínica compartida, que encara no ho hem aconseguit entre uns i els altres.

I, per tant, si vol parlar d'això en parlem. Però és que jo avui he vingut a parlar de l'atenció primària. Venia a parlar no només d'un conflicte sinó d'un sistema que és –vostè ho ha dit–, la porta d'entrada al sistema i que ens ho hem de creure. Vostè diu: «Les substitucions no poden ser automàtiques.» Escolti, és clar que no trobarem MIRs que s'apunten a la primària, si han disminuït un 26 per cent. Si és que qualsevol que li preguntis a un metge amic: «–Escolta, jo vull fer el MIR a la primària. –Li dirà: –Però què fas? Ves a urgències, fes trauma, estudia una miqueta més i treu una bona nota». Perquè fa molt temps que no ens venen els millors metges de MIR a la primària, perquè l'hem desprestigiada, perquè l'han desprestigiada. I això és el que jo intentava explicar-li.

Jo no li explicava grans principis ni el que jo crec. Li deia el que diu l'OMS que ha de ser l'atenció primària com a nucli d'un sistema. I perquè a més –vostè també ho diu i n'és conscient– estem davant d'un canvi demogràfic claríssim. Som més grans; som més, som grans, més vells i més malalts. Tan clar com això.

I, per tant, a això és al que hem de donar resposta, i la millor resposta a això l'hem de donar des de l'atenció primària, eh? Tots ho diem en termes de salut, quan hi ha un codi, un ictus, un codi infart, hospitalari; quan hi ha un codi fragilitat, primària i a casa. I això és el que haurien de tenir clar i això és el que avui vostè no m'ha respost.

Escolti, l'accessibilitat. Les quaranta-vuit hores tothom sap que hi ha un criteri mèdic i que tots l'hem de respectar, però quaranta-vuit hores és el que hem aprovat en aquest Parlament de Catalunya, en el que estan d'acord tots els professionals, que és el mínim per al que és l'atenció primària. Perquè resulta que després, si no, els diuen: «Sí, escolti, li programarem només vint-i-sis visites», però com que atenem les urgències... Ahir em deia un metge del CAP, en tinc cinquanta. De vint-i-sis a cinquanta. Llavors, és clar, ni dotze minuts, ni cinc, ni tres. Diu allò: «Esperin-se.» Hem de tancar els CAPs a una hora determinada, però, és clar, són les deu i mitja i resulta que hem d'atendre les cinquanta visites. I no les *han* d'atendre, les *volen* atendre. I això és el que jo li deia, conseller, un sistema –i un sistema sanitari com el nostre, públic, universal, pagat amb impostos, que el volem de qualitat i equitatiu–, el que no pot fer és suportar-se sobre el voluntarisme.

I no em parli del pressupost, com ha fet l'anterior conseller, perquè si voten els de l'Estat, possiblement dels 2.200 milions que ens vindrien de més a Catalunya, una bona part els podríem dedicar a l'atenció primària, que bona falta li fa.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. De nou, per a la rèplica, té la paraula el conseller.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Diputada, quan vulgui li responc, eh? (*Veus de fons.*) Sí? D'acord, gràcies. Crec que jo he sigut absolutament respectuós i crec que vostè ha situat que una part de la resposta del Govern va entorn de l'estratègia. De l'estratègia i vostè ho ha situat de forma crítica, que no és únicament l'única resposta, que és l'Enapisc. Ara, parlar d'atenció primària i de salut comunitària i no parlar, sent el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, de la integració social i sanitària a mi sí que em semblaria una falta de respecte. I hi estem treballant amb respecte.

I vostè ha situat alguns reptes i jo els he situat abans. I crec que parlar de salut comunitària sense parlar d'això sí que, per mi, crec que seria una falta de respecte. Jo no ho he fet per falta de respecte. Crec que seria una falta de respecte no tractar aquest àmbit. I a partir d'aquí vostè mateixa ho ha dit, amb la qual cosa pot estar d'acord amb la meua resposta, però el que sí que li demano és que no em digui que li he faltat al respecte perquè crec que no té cap sentit parlar d'atenció primària i de salut comunitària sense parlar d'aquesta integració.

A partir d'aquí, vostè vol centrar-se ara mateix no únicament en l'atenció primària amb tots els reptes que té a curt, a mitjà i a llarg termini, es vol centrar en la vaga, en la vaga de l'atenció primària. Doncs centrem-nos en la vaga. Si no hi tenim cap problema! I jo ja hi he entrat, en la meua primera resposta, i hi continuaré entrant. No hi tenim cap problema. Sí, es van perdre el 17,3 per cent dels recursos entre l'any 2010 i 2014. I l'impacte és innegable en les plantilles i en l'organització dels equips, no li ho nego.

Què hem estat fent? Un nou model d'assignació de recursos des de l'anterior legislatura: 13 milions d'euros l'any 2017, 13 milions més, enguany, per a equips que treballen amb persones amb major privació socioeconòmica; la lluita contra la precarietat laboral en les ofertes públiques d'ocupació, i l'exemple són les oposicions de 1.343 places de metges de família i 208 de pediatria. I això s'ha fet, es pot dir si dona una resposta global o no, però s'ha fet.

Davant de la situació actual: una, crec que ningú pot negar que el Departament de Salut és sensible a les reivindicacions i al malestar dels professionals. Per això situa l'atenció primària en la centralitat de l'acció política que fa el departament. L'objectiu? Calendaritzar les solucions a curt, mitjà i llarg..., perquè nosaltres també volem solucions a mitjà i llarg termini, des de la complicitat i des del consens. I per això farem tantes reunions com faci falta. I tant que les farem!

S'estan fent trobades constants en tots els àmbits, i continuarem fent-ho. I l'ICS ja ha situat i ha fet arribar propostes en diversos eixos: adequar les plantilles de professionals, millorar l'estabilitat contractual, millorar l'autonomia de gestió, apropar la direcció a l'espai assistencial, millorar la conciliació personal, laboral i familiar i revisar el model redistributiu. I això s'ha fet. Sense anar més lluny, en l'últim Govern es va aprovar –i crec que tots n'hauríem d'estar contents– una mesura per millorar la retenció del talent, i una mesura que també ens fa ser una societat bastant més moderna i bastant més oberta, que és que en el sistema sanitari públic hi puguin accedir les persones... –i eximir del requisit de nacionalitat espanyola per accedir a un lloc de treball estatutari–, persones que s'han format en el nostre sistema de formació, en el nostre sistema universitari, i que no podem retenir aquest talent per aquest requisit de nacionalitat. I aquest dimarts es va aprovar, crec que és un exemple concret.

A partir d'aquí, jo el que també situaré és que no pot parlar únicament dels pressupostos de l'Estat situant aquest element, perquè el mateix argument el podré situar jo en els pressupostos de la Generalitat, perquè és un argument que comporta que qualsevol pressupost que creixi en despesa social s'ha d'aprovar directament.

Perquè jo també li podré dir: «Bé, quan presentem el pressupost de la Generalitat, ningú el podrà votar en contra, no?» Perquè també seran més recursos per a l'atenció primària. Bé. Després, vostès tindran legítimament la seva autonomia, però aquest argument crec que és un argument una mica feble.

I l'altre element: situem l'infrafinançament del sistema sanitari català. Perquè això també ho hem de reivindicar, eh? I això també explica els reptes que tenim en l'atenció primària. A partir d'aquí continuarem treballant de la mà de tots els grups parlamentaris, de la mà dels professionals, de la mà de tothom per...

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...fer front als reptes de l'atenció primària que té el nostre país.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, conseller.

Suspenem la sessió fins a un quart de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i set minuts i es reprèn a un quart de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i els secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, d'Interior, d'Ensenyament, de Cultura, de Justícia i de Treball, Afers Socials i Famílies.

El president

Reprenem la sessió.

Proposició de llei sobre l'ús de símbols a les institucions i la neutralitat dels espais públics (debat de totalitat)

202-00018/12

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat a la totalitat sobre la Proposició de llei sobre l'ús de símbols a les institucions i la neutralitat dels espais públics, tal com es va plantejar i es va acordar a la Junta de Portaveus.

Com bé saben tots els grups, el debat a la totalitat d'aquesta iniciativa legislativa, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, se substanciarà conjuntament amb el setè punt de l'ordre del dia, és a dir, el de la Proposició de llei de garantiment de la neutralitat institucional en l'espai públic i en les institucions públiques catalanes, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Per tant, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, en primer lloc té la paraula el Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya per presentar la seva iniciativa legislativa. I en aquest cas té la paraula la senyor Andrea Levy, per espai de, com a màxim, quinze minuts.

Andrea Levy Soler

Muchas gracias, presidente. Señoras, diputados y diputadas, bien, hoy presentamos una proposición de ley sobre neutralidad en los espacios públicos y respeto a nuestros símbolos que se sustancia conjuntamente con otra proposición de ley que también presenta el Grupo de Ciudadanos, que creo acompaña a la que nosotros presentamos, y, de hecho, creo que le da mayor valor, porque así amplifica esa cuestión y demuestra que existe malestar por la situación que poco a poco se va instalando, se va creando, se generaliza, y podemos empezar a tener como normal una situación que desde luego no lo es, y una situación en la que desde luego no se ven representados una mayoría de catalanes.

Y es que, si bien durante tiempo, años, el nacionalismo quiso construir una imposición de un relato, gota a gota, que calara en el conjunto de la sociedad catalana y que hiciera suyo el marco mental de pensar que todos debíamos ser y sentir de la misma manera el hecho de ser catalanes, y que, por lo tanto, asimilaba el hecho de ser buen catalán con el hecho de ser nacionalista, como ahora nos quieren hacer creer que el hecho de ser buena persona es igual al hecho de ser independentista. No contentos con querer imponer desde todas las instituciones, desde todos los poderes del poder público en Cataluña, inclusive el de la vida y el espacio social y civil, utilizando para ello tiempo, recursos de todos los catalanes y sufragados por todos los catalanes, desde los medios de comunicación públicos, desde las propias instituciones y desde la supuesta llamada «sociedad civil catalana», que durante mucho tiempo estuvo resignada a las órdenes del nacionalismo, ahora también esa imposición del relato quiere hacerse por la vía estética, y quiere hacerse por la imposición en los espacios comunes, en los espacios de todos, de una simbología, la suya, la del

nacionalismo, la del independentismo, que, lamentablemente para ustedes, no es la de todos los catalanes, y lo saben.

Saben que no tienen esa mayoría social, saben que durante estos cuarenta años de nacionalismo no han podido conseguir esa mayoría social en su relato victimista, en su relato de confrontación. Y ahora también quieren imponer el totalitarismo estético en las calles, en las plazas, en las playas y en los edificios públicos, de todos.

La democracia, en su generosidad integradora, nos interpela a todos, y a todos nos deja expresarnos, en libertad, según nuestros sentimientos, según lo que pensemos que es bueno y mejor, para nosotros y para el conjunto. Pero si la democracia es generosa en su integración también ha de serlo en su respeto y en su tolerancia. Y querer imponer una simbología y querer rechazar una simbología es lo mismo que excluir a parte de aquellos que no se sienten representados por la misma.

Cuando ustedes hacen propias, mediante su simbología, las instituciones de todos los catalanes están excluyendo, y lo saben, a una parte de catalanes, pero lo que ustedes quieren es imponerles, machaconamente, como ya hicieron con el relato nacionalista, también ahora por la vía estética, una forma de pensar y una forma, sobre todo, de sentirse intimidados y de creerse, como decía al principio de mi intervención, que eso es normalidad, que eso es lo que está bien, que eso es lo que va a hacerles ser buenos catalanes y tener buenos sentimientos.

Pero creo..., y en el tono de las intervenciones de la sesión de control al Gobierno de esta mañana me ha parecido percibir que hay una intención de intentar entre todos hacer nuestros los grandes principios democráticos: la tolerancia y el respeto, el empatizar y el comprender al otro; eso es lo que deberían hacer las cámaras parlamentarias, las de aquí y las del Congreso de los Diputados, donde hoy, por cierto, hemos visto una bochornosa sesión y espectáculo, que creo que a todos debe hacernos reflexionar.

Por lo tanto, ustedes no pueden ocupar los espacios públicos y hacer ver que no pasa nada y que eso es democrático porque ustedes están conformes y están a gusto con esa simbología.

Cuando el señor Bargalló dice que las escuelas públicas, que los educadores, que los profesores pueden ir con una simbología política, ideológica, y que eso es libertad, no lo es; porque eso es explicar una parte del relato, que no es la del conjunto de la sociedad catalana, es la suya. Y yo entiendo que a usted le parezca normal, pero no van a hacernos pasar por normal una parte de un relato y una parte de una estética que no corresponde con lo que piensa la otra gran mayoría de catalanes, que no va a desaparecer porque a ustedes, los independentistas, no les guste. Es más, esta parte de catalanes no se resigna. Esta parte de catalanes ya ha dicho que no. Esta parte de catalanes ya salió a la calle a manifestar que no estaba de acuerdo con ser invisibilizados por parte del Gobierno de la Generalitat y que ya estaba harta de que hablasen en nombre de un pueblo irredento, del pueblo de Cataluña, como una única voz, como si fuera una voz homogénea cuanto en realidad hay tantos sentimientos como catalanes hay en Cataluña.

Pero si bien yo sé que esta proposición de ley a ustedes les da igual, les da lo mismo y van a seguir haciendo lo que consideren y estimen oportuno, y van a seguir utilizando los espacios públicos con su simbología, van a seguir utilizando los colegios, van a seguir utilizando los medios de comunicación públicos de Cataluña y todas las instituciones y recursos en su haber para seguir haciendo apología del independentismo, porque ustedes van a seguir siendo incansables en sus fines, para eso existen, a mí lo que más me preocupa, y me ocupa, de esta proposición de ley, lo mismo que la que presentamos en el Congreso de los Diputados, es el silencio cómplice del Partido Socialista. Es que hoy el Partido Socialista quiera blanquear, quiera neutralizar lo que está sucediendo en Cataluña. Porque ustedes, señores del Partido Socialista en Cataluña, si a lo mejor a sus compañeros del resto de España les queda lejos, a ustedes no. Ustedes saben cómo es la imposición nacionalista. Ustedes saben

cómo es la imposición estética porque la han sufrido en sus sedes, porque la han sufrido en sus casas, porque, cuando pasean por las calles de Cataluña, la sufren.

Lo que sucede, señores del Partido Socialista, es que ahora mismo están atados con un lazo amarillo a la silla del sillón de Moncloa. Y por ello, por ello son capaces incluso de negar, de silenciar y de minimizar lo que aquí está sucediendo y de cómo se libra la batalla del discurso nacionalista, como se impone, y como ahora también quieren imponer la batalla estética en los paisajes, en las calles, en las playas, en las plazas de Cataluña. ¿Se piensan que así lograrán el apaciguamiento de lo que está sucediendo? ¿Se piensan que, por ese puñado de votos que necesitan para permanecer en Moncloa, va a haber, va a haber... (*remor de veus*) –yo supongo que cuando me interrumpen los diputados independentistas, usted también se queja, ¿no?

El president

Em queixo quan interrompen tots els diputats i diputades, senyora Levy. Continui, si us plau.

Andrea Levy Soler

Gracias. Es que, ya que hago el esfuerzo de salir aquí, me gustaría que no me interrumpiesen. (*Remor de veus.*) Bien, que he salido sin papeles, que estoy hilando el discurso, si viene usted a interrumpirme me hace perder el hilo y seguro que le interesa.

Bien, lo que les venía diciendo. Retomo. Si bien ya sabemos lo que van a votar los independentistas, si bien ya sabemos que ellos van a querer seguir imponiendo su relato, ya no mediante el simple discurso sino ahora también mediante la imposición de esas simbologías, de esas pancartas, a lo largo y ancho de Cataluña, lo más preocupante en esos momentos es que los socialistas de Cataluña callen. Es que los socialistas de Cataluña se resignen. Es que los socialistas de Cataluña, como hicieron en el Congreso, nos avergüencen a todos los catalanes que estuvimos hace un año aquí y que supimos lo que pasó y que fue en la unión de todos los constitucionalistas lo que nos hizo más fuertes.

Ustedes están rompiendo en estos momentos esa unión de constitucionalistas por un pacto electoral. Ustedes están blanqueando lo sucedido hace un año por puro partidismo, porque les ligan los votos de los independentistas al sillón de Moncloa. Y por ello son capaces incluso de rechazar esta proposición que lo único que exige es que, en el espacio público, en el de todos, no en el del Partido Popular, ni en el de Ciudadanos, también en el de los socialistas catalanes que ustedes representan, haya neutralidad, haya respeto y haya tolerancia.

Esa es responsabilidad suya, no lo van a hacer nunca los independentistas, no les van a convencer de ello, no se van a volver menos independentistas porque ahora pacten con ustedes en el Congreso de los Diputados. Lo han visto esta mañana como se comportan, con la indignidad que tratan al Gobierno de España, ¿creen que van a conseguir que se les respete y que se respete la neutralidad, la tolerancia y la convivencia en Cataluña de los que no son independentistas?

Por eso presentamos esa proposición de ley porque creemos firmemente en la capacidad integradora de la democracia. Creemos que en democracia cabemos todos, pero todos debemos de sentirnos y debemos poder sentirnos representados sin que se nos señale o sin que se nos intimide en las escuelas públicas con un mensaje político el cual no tenemos por qué compartir y no nos pueden hacer sentir obligados a compartirlo.

Apelo a la responsabilidad del Partido Socialista en esta votación. Apelo a que, si ustedes se sienten más identificados con la señera, la bandera de todos los catalanes, con la bandera de España, más que con la *estelada*, deben votar a favor de esta propuesta de resolución. Porque son muchos los socialistas que ven en las rotondas de los pueblos, en los balcones de los ayuntamientos como se prefiere una bandera, que no es la oficial, a la bandera que solo representa a los independentistas, a ellos, a los

que durante mucho tiempo han querido imponernos una manera de ser y de sentir, y que no lo pueden conseguir.

No hagan un silencio cómplice en esta votación. Desahóguense del lazo amarillo que los tiene atados al sillón de Moncloa.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada.

Proposició de llei de garantiment de la neutralitat institucional en l'espai públic i en les institucions públiques catalanes (Debat de totalitat)

202-00020/12

I a continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, per presentar la seva iniciativa, el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor presidente. Señoras y señores diputados, público que nos acompaña, personas que nos estén viendo desde sus casas o más tarde, en diferido, en YouTube, miren, ustedes... (*veus de fons*) –en YouTube o en los canales de internet–, supongo que –y ahora me dirijo a ustedes, a aquellos que han interpuesto una enmienda a la totalidad– ustedes creerán que en Cataluña todo el mundo piensa que aquellos que dieron un golpe a la democracia en los pasados meses de septiembre y octubre de 2017, pues, merecen la impunidad, no han cometido ningún tipo de acto ilícito y su conducta es absolutamente normal. Y supongo que ustedes creen que todo el mundo piensa en Cataluña que el 155 vino como un meteorito caído del cielo y se estampó en Cataluña, con sus perversos efectos, y que aquí no había pasado nada como para que se aplicase un artículo como ese de la Constitución. Supongo que ustedes piensan que toda Cataluña piensa así. Y tengo que suponerlo porque, si no, no se entiende que ustedes hayan planteado una enmienda a la totalidad sobre un tema que afecta al librepensamiento y a la expresión política en los espacios públicos, a la neutralidad de los espacios públicos, al respeto a todas las ideas y todas las opiniones. Supongo que ustedes pensarán que es lícito que un ayuntamiento, que es de todos, exhiba símbolos partidistas. Supongo que ustedes pensarán que una calle, que es de todos, es lícito que exhiba símbolos partidistas. Supongo que ustedes piensan todo esto, como piensan que en Cataluña no hay división, porque lo han dicho muchísimas veces. Pero lo cierto es que ustedes no son –perdonen que les diga– el partido que ganó las elecciones pasadas en Cataluña. Y ustedes, por tanto, no representan a la mayor parte de catalanes.

¿Saben por qué nos votaron, la mayor parte de los catalanes, a nosotros? Porque vieron que nos oponíamos con firmeza al golpe que ustedes perpetraban contra nuestra democracia en este Parlamento y porque además el resto de nuestras propuestas les parecen viables e interesantes para gobernar una comunidad autónoma como es Cataluña. Por eso. Por lo tanto, si en Cataluña saben ustedes muy bien que no tienen ni siquiera más de la mitad de los votos, ¿por qué se empeñan en hacer ver que el espacio público unánimemente piensa como ustedes?

Esto es algo que es evidente, que ustedes no quieren apearse de la fuerza que supone, del abuso que supone el hacerse propietarios de los espacios públicos por medio de sus representantes en las instituciones, que se hacen los dueños de los balcones, los dueños de las fachadas, que impunemente permiten que las señales de tráfico y el mobiliario urbano se pueblen de simbología de su causa. Ustedes ¿por qué no quieren que se legisle? ¿Por qué no quieren que hoy hablemos, a partir de hoy hablemos aquí y hagamos una ponencia de una ley y hablemos en ella y vengan especialistas y vengan catedráticos y discutamos aquí, democráticamente, si es lógico o

no que las instituciones públicas pierdan su neutralidad y pierdan la objetividad que dice el artículo 103 de la Constitución que debe presidir la acción de los poderes públicos? ¿Por qué no quieren que se hable de eso? Porque están cómodos en el abuso, porque ustedes lo que quieren es que, si se habla eso, no me lo vayan a regular. «No me lo vayan a regular», pensará el señor Buch, «porque entonces no puedo usar arbitrariamente a los Mossos para que detengan a aquellos ciudadanos que van a quitar los lazos amarillos y en cambio dejen en paz a los que los ponen».

¿Por qué van a regular algo que les permite a ustedes el abuso? ¿Por qué el señor Bargalló iba a regular algo que le impediría tener las escuelas llenas de simbología partidista? ¿Por qué lo iba a hacer? ¡Si él está más cómodo así, igual que todas las *conselleries*, que tienen todos los símbolos imponiéndoselos a todos los trabajadores de la *conselleria*, piensen como piensen, tienen allí en su entorno de trabajo una simbología política determinada! ¿Para qué iban ustedes a hablar de la neutralidad de las instituciones públicas? No vaya a ser que se regule, no vaya a ser que lo regulemos, no vaya a ser que empecemos a hablar de esto y esto suene demasiado en Cataluña, el abuso cotidiano que ustedes perpetran. Ya sé que es lógico que quienes abusaron de su poder parlamentario –y continúan haciéndolo– aquí en este Parlamento, pues piensen que, oye, que «qué menos, claro que voy a abusar de mi poder en la calle también, si puedo». Y lo hacen.

Miren, les voy a poner cuatro ejemplos. Miren, el Defensor del Pueblo –pero no el Síndic de Greuges, ¿eh?, el Defensor del Pueblo, ese que tenemos también; además del Síndic de Greuges, tenemos Defensor del Pueblo. La señora Ana Losada, que es la presidenta de una asamblea que se llama Por una Escuela Bilingüe de Cataluña... –escuela bilingüe, ¡uuuh! (*rialles*), radical, una extremista de estas que quiere que se estudie también en castellano en las escuelas, de estas tan malvadas. Pero en este caso no hablaba de esto, esta señora. Se quejaba –se quejaba– del adoctrinamiento en las escuelas, esta señora. Y miren lo que dice, miren lo que le contesta el Defensor del Pueblo en una carta de fecha salida 20 del XI, o sea, de ayer, ayer mismo.

Primero le recuerda el Defensor del Pueblo que el día 7 de agosto el Defensor del Pueblo –no el Síndic de Greuges– dio amparo a una señora que se quejó porque en el Hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona había lazos amarillos colgados. Y entonces el Defensor del Pueblo dio amparo y requirió a nuestra *consellera*, que hoy no se encuentra aquí por estar de baja, y dijo –fíjense qué radicalismos dijo el Defensor del Pueblo–: «La libertad de expresión de las personas en instalaciones públicas tiene un límite en el principio de neutralidad ideológica de los poderes públicos» –que no son partidos políticos, los poderes públicos, especifica–, «y tiene su fundamento en que los ciudadanos que acuden a ellas, a las instituciones públicas» –y cita: «hospitales, instalaciones policiales, delegaciones de Hacienda...»–, «tienen una pluralidad de posiciones sobre las más diversas cuestiones, todas las cuales deben ser respetadas, sin que nadie pueda sentirse molesto o ajeno a la institución pública de que se trate, que es de todos y para todos.» ¿Les parece muy revolucionario, muy extraño? ¿No les parece que, si el Defensor del Pueblo dice algo así, nosotros aquí podríamos hablarlo también?

Bueno, pues también eso..., cita, el propio Defensor del Pueblo, una sentencia de la Sala Quinta de lo Contencioso Administrativo de este TSJ, de ese que..., con el golpe ustedes querían sacar a todos los magistrados del TSJ y ponerlos a dedo para hacer un tribunal supremo en Cataluña, que el señor Puigdemont los iba a nombrar, pues estos..., como todavía eso no triunfó, tenemos la Sala Quinta de lo Contencioso Administrativo. Y entonces lo mismo: habló sobre la neutralidad ideológica de las instituciones públicas.

Y luego el Defensor del Pueblo también explica en esta carta que el pasado mes de octubre, en la comisión mixta del Congreso y el Senado, se vieron unas quejas re-

cibidas sobre el adoctrinamiento y la utilización de las instalaciones y centros educativos para actos de reivindicación política en Cataluña.

Y entonces yo creo que el Defensor del Pueblo hace una valoración muy mesurada y muy ponderada, o sea, no se tira a la piscina enseguida, allí, para que ustedes piensen que es que, bueno, todos son malísimos, supermalos, las instituciones españolas y superparciales, todo lo que no está aquí en Cataluña. Y entonces dice que «bueno, si bien hasta ahora», dice también, «las quejas recibidas no tienen un volumen particularmente significativo en relación con el número de centros y el total de alumnado en Cataluña» –que esto es verdad–, pues dice: «ello no impide afirmar», señor Bargalló –y gracias por estar aquí–, «aunque fueran muy contados los casos en los que se produjeran supuestos de adoctrinamiento en el ámbito educativo, el simple hecho de su existencia debería preocuparnos a todos extraordinariamente, y más aún a quienes son responsables directos de evitarlo, es decir, las autoridades educativas de Cataluña y del resto del Estado». ¡Esto es la base de la convivencia, señores! Es que es la base de la convivencia. Y es lo que estamos trayendo aquí, ¿eh?, no traemos otra cosa. ¿Hablamos de esto? ¿O no quieren ustedes ni hablar, porque quieren seguir imponiendo...? Es eso, ¿no?, se trata de eso.

Bueno, pues, miren, también dice el Defensor del Pueblo otra cosa: «Los poderes públicos deben respetar el principio de neutralidad ideológica, propio de una sociedad pluralista, y ello es incompatible con la presencia en los edificios públicos, máxime si dicha presencia es permanente, de símbolos propios de una ideología, el respeto a la cual debe cohonestarse con el respeto a los demás, que concurren en una sociedad libre, abierta, democrática y tolerante», y desde luego no una que está intoxicada absolutamente por una idea que les parece a ustedes tan justa que pretenden imponerla allí donde van y de la forma que sea y por encima de lo que sea.

Pues, como les decía, fíjense: esto involucra sanidad, involucra educación... Antes me he referido al *conseller* de Interior, que lo involucra muy directamente también en las medidas que tenga que tomar y en las amenazas que pueda hacer sobre quién hace, quién quita lazos o no los quita. Si tenemos una cuestión aquí con los lazos, ¿por qué no la hablamos aquí y ustedes nos retiran su enmienda la totalidad? Todavía tienen una oportunidad de parecer un gobierno que sea medianamente sensato, abierto y capaz de hablar de las cosas; todavía tienen esa oportunidad.

Miren, otro de los ejemplos que les quería poner: utilización de las instituciones de forma absolutamente instrumental para servir a una ideología. Este mismo alcalde de Llívia que sacó pecho de nombrar *non grata* a Inés Arrimadas y que dijo que no iría al Trinxat de Puigcerdà si estaban Carrizosa e Inés Arrimadas, porque ella era una persona *non grata*, etcétera, este señor..., ha salido una noticia en el diario *La Valira*, del Pirineu, que dice: «L'alcalde de Llívia envia a la merda la colla castellera de Cerdanya». ¿Por qué? Porque se negó a hacer un *castell* en honor de los *presos polítics*. ¿Y entonces qué pasa? ¿Que les dirigió una carta! Está tan imbuido, este señor, de la realidad de sus asertos que según este medio les envía una carta llamándoles..., ¿cómo se le llama a una *colla* que no hace un *castell* en honor de los *presos polítics*?, ¿cómo? «Inadaptats»; «inadaptats» i «intolerants». Vale, entonces: «Volem una colla amb identitat i valors per a Catalunya o no?», se pregunta el alcalde. I conclou la missiva amb una advertència: «Ja en parlarem. De vegades es perd més del que es guanya.» Y dice la noticia que la asociación castellera..., fíjense qué dice: «La colla es vol mantenir al marge de les disputes polítiques.» Fíjense ustedes. Qué cosas de decir, ¿no? (*rialles*) –qué cosas de decir. «En aquest sentit defensan com a associació apolítica que van votar per unanimitat no estar obligats a fer una actuació coordinada per un partit polític, sigui quin sigui.» Qué cosas, ¿no? Qué cosas. Doncs «arran d'aquesta negativa se'ls ha impedit continuar assajant al poliesportiu municipal de Llívia. I a més a més es dirigeixen als altres ajuntaments amb falses acusacions boicotejant-los per xarxes socials i mitjans de comunicació.» En fin. Esto es lo que está pasando en Cataluña: que los polideportivos municipales

no se dejan a aquellos que no participan en actos de la Administración en un sentido absolutamente parcial y partidista.

Los lazos amarillos llegan a la iluminación navideña de Barcelona y arrancan los lazos amarillos de las luces de Navidad en Barcelona: consecuencia inmediata. ¿Nos ponemos a hablar de esto, o no? ¿A la gente le van a imponer los lazos amarillos hasta que haya gente que coge y se encarama y saca los lazos amarillos? ¿Esto es lo que estamos queriendo que ocurra en Cataluña? (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

Pues miren, para acabar ya –para acabar ya–, hay enmiendas a la totalidad que hablan por sí solas –hay enmiendas a la totalidad que hablan por sí solas– del talante democrático de quien las presenta. Si ustedes evitan debatir para seguir con el abuso, no se quejen de que..., els ciutadans, la gent, el poble, els veïns i les veïnes..., las bestias taradas, las bestezuelas que gritan y ponen recursos, los colonizadores lingüísticos involuntarios, se movilicen para defender aquello que ustedes quieren destruir, que es la *neutralidad* del espacio público, una neutralidad que está garantizada por una constitución –todavía– que desde luego ustedes no la sienten como suya. Ya lo dijo el señor Buch en la manifestación de la policía: «Les tengo que dejar manifestarse, porque con la Constitución que tenemos vigente de España, claro, les tengo que dejar manifestarse.» Pues con la Constitución que tenemos vigente...

El president

Diputat...

Carlos Carrizosa Torres

...ustedes deberían respetar la neutralidad de los poderes públicos, sin que fuera necesario legislar en este Parlamento, como ahora han hecho que sea necesario.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per defensar les esmenes a la totalitat presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, bona tarda a tothom. Bé, ha arribat el moment: aquells que volien espanyolitzar els nens catalans, ara resulta que també volen fer-ho amb l'espai públic; ara volen neutralitzar i fer una neteja ideològica dels espais públics. En vam parlar durant el ple anterior. El que vostès pretenen no és, ni amb preguntes, ni amb interpellacions, ni amb mocions subsegüents ni amb proposicions de llei, el que vostès pretenen no és que els espais públics siguin neutrals, el que volen és coartar tota forma de llibertat.

No se n'adonen, que si han de legislar sobre banderes és perquè aquesta bandera ja no representa els interessos d'una majoria? No se n'adonen, que si tot ho volen fer a cop de legislació autonòmica, *legalidad* y *potestad*, si tot ho volen fer via llei i obligació és que hi ha alguna cosa que han perdut pel camí? Els diré què és això que han perdut: el respecte de tot un poble, de la seva voluntat, de la seva iniciativa política i social.

Són, vostès, conscients que en un referèndum la meitat de les seves intervencions i de les seves iniciatives parlamentàries no tindrien sentit? Són conscients que resolt amb política el conflicte que alimenten, el discurs de la por i de la fractura se'ls desfà entre els dits? Vostès volen regular tot allò que no poden controlar. Fan veure que tot això ho fan per vetllar per l'interès comú, però se'ls veu d'una hora lluny. El que vostès pretenen és tornar a un règim autoritari tenyit d'estat democràtic.

Saben quan hi haurà neutralitat a l'espai públic? Saben quan la diversitat de l'espai públic i de les institucions públiques no els ofendrà fins al punt d'haver de fer

una proposició de llei? Saben quan el groc deixarà de tenyir-ho tot, recordant-los quin tipus de situació han creat vostès judicialitzant la política? Hi haurà neutralitat al carrer i a les institucions quan hi hagi neutralitat als tribunals. Sí, quan hi hagi neutralitat a la justícia trobaran neutralitat en tot allò que ara tant els preocupa. Quan la justícia sigui neutral, quan als tribunals no veiem homes i dones plens de raó declarant per uns delictes que no han comès, els assegurem que el groc desapareixerà de les façanes, dels balcons que tant ofenen, de les façanes públiques i també de les privades, que l'espai públic tornarà a respirar amb normalitat.

Mentre no hi hagi normalitat a les vides dels nostres companys i companyes exiliats i empresonats i de les seves famílies, hi haurà groc arreu. Els ho avanço. Hi haurà groc i el que la societat catalana decideixi que hi ha d'haver. Deixem que la gent expressi al carrer allò que els angoixa. De què ens serveix un espai net, acrític i sense vida? De què ens serveix un espai autocomplaent que no representa ningú? De res, no ens serveix de res.

Parlem sobre banderes. He trobat que la proposició de llei del Grup Parlamentari del Partit Popular vol legislar sobre les banderes espanyoles a Catalunya. Saben vostès per què desapareixen les banderes espanyoles? Perquè allò que ens uneix als pobles espanyols, als pobles germans que tenim a Espanya no té res a veure amb la bandera, i si la bandera representa aquest estat demofòbic i autoritari vol dir que ha deixat de ser una bandera que parli de la societat catalana. Per això desapareixen aquestes banderes.

També volen legislar sobre l'estelada. Els ofèn l'estelada, els ofèn el groc, els ofèn que la bandera espanyola no onegi tant com a vostès els agradaria. Saben com es resol tot això? No es resol amb una proposició de llei, com les que han presentat vostès, el Partit Popular i Ciutadans; es resol amb una urna, amb una papereta, amb una pregunta, i deixant que la gent d'aquest país voti i decideixi què vol per a aquest país.

Vagin al Congreso, vagin a Madrid i reclamin un referèndum a l'Estat. Esgotin totes les possibilitats que els ofereix la política abans d'arribar a fer aquestes propostes ofensives, perquè alguns hem vingut a les institucions precisament a això, a fer política, i no hi renunciarem, malgrat davant hi tinguem un mur. No els calen aquestes lleis que avui proposen, els cal comprendre que la llibertat d'expressió de la ciutadania d'aquest país està per sobre dels seus interessos.

Ja els avanço que el Grup Republicà no els donarem suport en aquesta proposició de llei, però m'hauran de permetre que els faci uns comentaris. Vostès demanen neutralitat als carrers i a les institucions, i parlen de símbols i de banderes, però no parlen d'una cosa ben important: a la proposta del PP hi he trobat, si no vaig errada, onze vegades la paraula «bandera», i onze vegades la paraula «banderes», el seu plural. Saben quines paraules no hi he trobat, ni a la proposta de Ciutadans ni a la proposta del PP? Franquisme, feixisme. Ahir va fer quaranta-tres anys que el dictador va morir. Encara hi ha per tot l'Estat... –sí, no posi aquesta cara, senyor Carrizosa–, encara hi ha per tot l'Estat espanyol nomenclatura franquista, i a Barcelona encara queden restes subtils del franquisme. Mirin les voreres de la ciutat. Volen neutralitat institucional i volen neutralitat al carrer: estan molt preocupats pels llaços però no els veig gens amoïnats per la memòria històrica d'aquest país i de l'Estat espanyol. Els recomano que posin en ordre les seves prioritats respecte a la neutralitat i que no ens ofenguin amb aquestes proposicions de llei.

Quan vostès vulguin eliminar de l'espai públic el franquisme, el feixisme, l'extrema dreta i la violència que generen, en tornem a parlar, mentrestant ens hi trobareu al davant, dempeus. (*Aplaudiments.*)

Aquesta nit, nit del 20 de novembre, segons ens deia el company fotoperiodista, que també ha rebut l'amenaça de tot un estat, aquesta nit, com deia, han patit atacs les seus... –faig un llistat–: les seus d'Òmnium, de la CUP, l'ateneu de La séquia de Manresa, la CUP de l'Hospitalet, la CUP de Gavà, la CUP de Mataró, les del PDECAT, Terrassa en Comú, Esquerra, ANC de Terrassa... Com que venim a parlar de respecte,

de neutralitat i de condemnar atacs i assenyalaments, vagi per endavant el nostre suport també al diputat Alejandro Fernández. Però no oblidem que cada dia ens llevem amb la violència de l'extrema dreta al nostre carrer, i que us animem, per tant, a fer també preguntes al Govern, interpellacions, mocions i proposicions de llei al respecte, perquè això també és neutralitat. I vostès segueixen sense condemnar el franquisme. Avui, al Senat.

Per acabar, un poema de Gloria Fuertes, que penso que és molt adequat per la situació que vivim: «Cuando me enteré de que el dictador / murió de fiebre amarilla / solo pude decir: ¡bonito color!»

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Anna Geli.

Anna Geli i España

President... Conselhèra, conselhèrs, diputades, diputats, senhores e senhors..., des de Junts per Catalunya fem una esmena a la totalitat d'aquestes dues lleis proposades per Ciutadans i pel PP, que aborden fonamentalment tres punts: u, garantir la neutralitat, la imparcialitat ideològica de l'espai públic i les institucions públiques; dos, regular l'ús de banderes i símbols oficials, i tres, política sancionadora.

Sobre el primer punt, la garantia de la neutralitat en l'espai públic, contradiuen significats, perquè no es pot ser neutre i fer política alhora. El lloc natural de la política és precisament a l'espai públic, al carrer. És el lloc per antonomàsia de la reivindicació i la protesta, és l'àgora, és al carrer on la gent debat, qüestiona, es manifesta i, si cal, també talla autovies, carreteres, per protestar contra el que es creuen, els abusos, les injustícies dels qui manen, siguin del color polític que siguin.

Al carrer és on rau la sobirania de la llibertat d'expressió, la llibertat de reunió i la llibertat de manifestació. Només als països on no hi ha democràcia han volgut eliminar qualsevol rastre de protesta a l'espai públic i a les institucions, i no per garantir-ne la neutralitat, sinó per escenificar un consens i un suport fals a l'autoritat o al Govern.

Val a dir també que, si els òrgans formats per representants de la voluntat popular així ho acorden, poden mostrar posicionaments polítics públics. I, de fet, hi ha alguns exemples d'això; per exemple, amb relació als atemptats d'ETA, amb relació a la guerra d'Orient, pel que fa al rebuig al racisme, a la lluita feminista, al col·lectiu LGTBI, etcètera. És cert que aquestes manifestacions públiques no poden ser, o no, igual no són compartides, pel cent per cent dels catalans i dels aranesos. Però sí que han de comptar amb el suport majoritari dels acords en els plens municipals o en el mateix Parlament, si és el cas.

I, mirin, també els treballadors de l'Administració pública tenen dret a mostrar simbologia religiosa i política mentre això no interfereixi negativament en la seva feina.

Pel que fa a la regulació de l'ús de banderes i símbols, totes dues lleis parlen de la premissa que els símbols oficials són de totes i de tots, però, en canvi, els símbols no oficials, no són de tothom. Si és així, vostès creuen que la bandera oficial espanyola, per exemple, ens representa a tots? En el meu cas, em sento moltíssim més representada per la bandera aranesa, que per cert no la tenim aquí, però que també és oficial, a Catalunya.

Les lleis insisteixen a regular, les dues lleis, la presència dels símbols oficials, bàsicament es refereixen a les banderes en l'espai públic. És una regulació que ja està feta, i, per tant, no entrarem en l'absurditat de regular-ho dues vegades. En tot cas, i parlant de símbols, si la seva intenció és dotar de significat polític un llaç groc per esborrar-lo dels carrers i de les institucions, van equivocats. El llaç groc no pertany ni a Junts per Catalunya, ni a Esquerra, ni a la CUP, ni a demòcrates, sobiranistes,

no pertany a ningú. El llaç groc neix d'una conseqüència, i la conseqüència és la repressió brutal de l'Estat espanyol contra l'empresonament injust dels líders socials i polítics que porten més d'un any a la presó i a l'exili. (*Aplaudiments.*)

Fins que no s'acabi amb tota aquesta farsa politicojudicial, els llaços grocs, a pesar seus, naixeran, creixeran i es reproduiran, fins que tota aquesta causa ignominiosa s'acabi. Això sí, si els volen treure, si us plau, no els tirin a terra, facin-ho sense cúter, sense cares tapades, sense intimidar, i, si pot ser, sense violència. I nosaltres, i també, segurament, els CDRs, pacientment, ja els tornarem a col·locar, si no és molta molèstia.

Mirin, en el llenguatge i en les formes radica absolutament tot. Moltes vegades, de fet, quasi a cada Ple, avui mateix, també, a part del menyspreu de les institucions catalanes i als nostres presidents legítims, els hem escoltat dir, sobre els CDRs, que són *comandos separatistas*. Saben com defineix l'IEC la paraula «comando»? «Unitat d'assalt autònoma, generalment paramilitar, preparada per dur a terme missions especials.» En fi, no creuen vostès que abans de proposar una llei sobre les garanties i la neutralitat de l'espai públic, haurien de veure de no ser tan violents amb el llenguatge que utilitzen i garantir el debat públic en pau? (*Aplaudiments.*)

Finalment, i sobre les sancions, de qui, com i què s'ha de regular i sancionar, és un debat molt subjectiu. És evident que cal vetllar per la seguretat i la garantia dels drets de manifestació, expressió i reunió en l'espai públic —és evident. Ara bé, tampoc cal criminalitzar el que són bretolades de mal gust. Però, què és i què no és sancionable? O, dit d'una altra manera, què és i què no és legal? És legal cremar una foto del rei? Doncs, mirin, sí que ho és. I qui ho va denunciar? La fiscalia. I qui ho va resoldre? Doncs el Tribunal Europeu dels Drets Humans, que va condemnar Espanya per violar la llibertat d'expressió de dos catalans.

És legal fer una cançó d'injúries a la corona? Doncs mirin, a Espanya no, però a Bèlgica sí. I qui ho va denunciar? Un sindicat de la Guàrdia Civil. Les salutacions feixistes, que són tolerades a Espanya, són delictes i impensables a Alemanya i a Itàlia. Vostès sancionarien igual els que fan aquestes salutacions i els qui porten llaços o pancartes de «llibertat presos polítics»? No s'entén, oi?

El que es considera legal o no a dins de l'espai públic en aquests moments a Espanya està en greu perill de consideració, perquè deixa impune el poder i, en canvi, deixa indefensos els ciutadans. La llei mordassa, que s'hauria de derogar, ha rebut les denúncies de la mateixa Amnistia Internacional, perquè considera arbitràries i subjectives les sancions que s'imposen als ciutadans. Segons el llibre *Tu, calla!*, que acaba de sortir, des del 2014 fins al 2016 hi ha hagut deu mil manifestacions menys. Des del 2016 hi ha hagut més de vint mil multes per un concepte tan subjectiu com, entre cometes, «la falta de respecte i consideració als agents de l'autoritat», amb denúncies i sancions econòmiques tan estrambòtiques com fer un *like* al Facebook, parlar català o perquè una periodista de Catalunya Ràdio intentava fer la seva feina i uns agents de l'autoritat ho van impedir.

Per acabar, em pregunto si es pot fer política i, alhora, ser neutre i indiferent a les injustícies. No ho sé. Per exemple, vostès, el dia de l'alliberament gai no penjarien una bandera de l'arc de Sant Martí al balcó? Tampoc penjarien al balcó un llaç lila contra la violència masclista? No penjarien un llaç groc o una pancarta demanant la llibertat dels presos polítics? Dedueixo que no, segons aquesta llei que volen fer, perquè en el fons el que vostès volen és fer caure aquesta societat en un tedi escèptic i propi d'èpoques pretèrites que aquesta cambra s'hauria d'avergonyir de recordar. Es comença regulant el llaç groc i s'acaba prohibint la democràcia.

Fòrça gràcies, senhores e senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. Ara, per un torn en contra de tres minuts per a cada subgrup i grup, té la paraula, en primer lloc, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Po-

pular de Catalunya, la senyora diputada Andrea Levy. (*Veus de fons.*) És el torn en contra de les esmenes a la totalitat, diputada, sí. Quan vulgui.

Andrea Levy Soler

Sí..., bueno, básicamente para decir que no nos sorprende su posición. Era evidente que lo que querían es seguir imponiendo su ideología estética. Es decir, cuando uno va a la playa y se encuentra cruces amarillas, ¿ahí creen que los que no pensamos como ustedes tenemos libertad de expresión o nos sentimos coaccionados? ¿Están pensando y están empatizando cuando ustedes hacen y están diciendo que existe neutralidad en las instituciones, que aquellos catalanes que nos dirigimos a las consejerías o que nos dirigimos a las instituciones catalanas que están llenas de pancartas de una ideología concreta se nos representa en igualdad y no que nos sentimos intimidados?

Ese es el verdadero problema, que ustedes solo están pensando en lo que a ustedes les representa, pero como demuestra esta cámara parlamentaria, como demuestra la sociedad catalana, no en su parte sino en su total conjunto, es diversa, y de lo que se trataría es de que encontrásemos en el espacio público... No digo que independientemente cada catalán... Evidentemente, puede llevar lo que quiera. Estamos hablando de *en las instituciones*, en los ayuntamientos, que nos deben garantizar la igualdad a todos, y la libertad a todos. Ahí es donde exigimos la neutralidad y ahí es donde ustedes imponen su totalitarismo, imponen su voluntad, imponen su ideología.

Y aun así les digo: no ganarán.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, de nou, del diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, *president*. En cuanto a la intervención de Esquerra Republicana, que ustedes hayan salido comparando aquí la simbología franquista, de la que aquí nadie había hablado, con los lazos amarillos, yo creo que ya lo dice todo. Ustedes..., no sé. (*Aplaudiments.*) La asociación de ideas la han hecho ustedes, yo no la he hecho, que conste, que luego no digan que es que Carrizosa..., yo no he dicho nada, lo ha dicho usted –lo ha dicho usted.

Ah, y otra cosa, mire..., perfecto, de acuerdo, elimínese cualquier símbolo franquista. Está en las calles, en los edificios... Efectivamente. Ustedes es verdad que han gobernado en el ayuntamiento y en la Generalitat. Nosotros no. Hagan lo posible, cumplan con su deber, que haya una ley de memoria histórica y háganlo, ya está. ¡A mí qué me cuenta, señora! (*Aplaudiments.*)

Miren, a ver, es que aquí yo creo que hay alguna..., alguna falta de..., algún tipo de error conceptual. Ustedes han hablado de los símbolos oficiales, de las banderas. Las banderas oficiales nos representan a todos, y se distinguen de los símbolos partidistas, porque los símbolos partidistas representan a los partidarios y a los partidos –los símbolos partidistas. Las oficiales nos representan a todos, por eso en un ayuntamiento ustedes..., a los de la CUP a lo mejor no les gusta la bandera europea, pero ¿verdad que está ahí y es la bandera europea y es la oficial? También les representa a ustedes, señores, porque son banderas oficiales.

En fin, aquí lo que yo creo que ha quedado claro es que con todas las disquisiciones que se han hecho por parte de los enmendantes queda clara una cosa: ustedes no quieren hablar de este tema, ustedes no quieren resolver este conflicto. Ustedes no quieren dialogar y pactar. Ustedes quieren imponer, que es lo que han estado haciendo hasta ahora y es justamente lo que quieren seguir haciendo.

Pues miren, nosotros, ante esa actitud de «queremos seguir imponiendo, queremos seguir haciendo nuestro lo que es de todos, queremos apoderarnos de lo de todos», pues nosotros, yo lo que les puedo decir es que vamos a seguir luchando para

que las calles, para que las plazas, para que los colegios, para que las instituciones sean de todos y no solo de unos pocos. Y eso es lo que vamos a seguir haciendo nosotros, devolver a todos los ciudadanos lo que aquellos que están invadiéndolo todo con lazos y pancartas partidistas se quieren quedar. Eso es lo que va a hacer Ciudadanos.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. A continuació, i per posicionar-se, intervindran la resta de grups parlamentaris, començant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, estava temptat de començar la meua intervenció amb la que potser és la cita més famosa d'Estanislau Figueras, que va ser president de la Primera República Espanyola: però, tenint en compte els esforços que ha fet el president del Parlament de Catalunya per reconduir els debats d'aquesta cambra cap a la serenitat, em sembla que aquest potser no seria el millor dels exordis.

Començaré, en canvi, amb una altra cita, que és literal d'un diari de sessions, diu: «Señores del Partido Popular, nos traen ustedes hoy una proposición de ley que creemos que es innecesaria y nos sorprende, sinceramente. Quizás a aquellas fuerzas parlamentarias que tenemos escaso cupo nos gustaría aprovechar estas cosas para asuntos que, de verdad, sean hacer política y no partidismo, como sucede muchas veces. La Constitución española creo que recoge y refuerza todos los valores de nuestros símbolos en estos momentos; además, hay una ley de banderas que data del año 81. En fin, consideramos que no es una ley necesaria y que este espacio público del Congreso de los Diputados está precisamente para debatir sobre proyectos de ley que interesen de verdad a toda la ciudadanía y no solamente, señora Montserrat –perdóneme que le diga–, para hacer electoralismo en algunos momentos.»

A qui estic citant? Doncs a qui en aquell moment era portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans al Congrés, senyor Gutiérrez Vivas, amb relació a una proposició de llei molt semblant que portava el Partit Popular al Congrés dels Diputats, tot just fa uns dies, eh? I, en canvi, avui en tenim dues, la del Partit Popular, que és coherent amb el que van fer al Congrés, i la de Ciutadans, que no deixa de ser sorprenent, tenint en compte el parer que els mereixia la proposició de llei del Partit Popular al Congrés dels Diputats.

En qualsevol cas, mirin, resulta curiós que en un debat sobre dues proposicions de llei gairebé ningú –crec que tan sols la diputada de Junts per Catalunya– hagi fet referència a cap contingut concret de les dues proposicions de llei. No deixa de ser sorprenent. Perquè, mirin, evidentment tenim diferències en la manera d'expressar-nos, en el to, en les formes i fins i tot, ho crec, a vegades, en el fons de les qüestions, els diputats i diputades que m'han antecedit en l'ús de la paraula. Però el que és cert és que el que han dit uns i altres mereix una reflexió col·lectiva, eh?

Vaig tenir ocasió de debatre amb el diputat Matías Alonso, en el darrer Ple, sobre una moció subsegüent a una interpellació que feia referència a aspectes, diguem-ne, que tenen a veure amb el que avui estem debatent també: amb l'ús de l'espai públic, amb l'ús dels edificis públics, de les seus de les administracions per a l'exhibició de determinats símbols. Jo en aquella ocasió, en aquell debat –ho deu recordar el diputat Alonso, almenys, ho espero–, deia que això mereixia segurament un debat i una reflexió més serena, amb més temps que el que es podia produir amb una moció. Clar, la sorpresa és que immediatament apareix no ja un espai per a una reflexió on es puguin establir o restablir determinats consensos bàsics respecte a aquestes qüestions, sinó que apareix ja directament una proposta de resolució.

Els he de dir que no compartim en absolut que venir amb dos proposicions de llei sobre aquest assumpte sigui la millor manera d'intentar reconstruir alguns consensos bàsics. És a dir, per raons que després esmentaré, ens sembla que els textos que es proposen són no només sobers, sinó fins i tot contraproductius. Però, a més, els diré que creiem que per arribar a una hipotètica regulació sobre aquestes qüestions primer caldria establir uns consensos bàsics entre els diferents partits polítics i, fins i tot, segurament entre actors socials que ara mateix no estem en condicions de produir. I vostès ho saben, els grups que proposen aquestes proposicions de llei ho saben. Han vingut a fer el que estan fent avui, a topiar de cap amb una majoria que saben –una majoria parlamentària– que saben que els bloquejaria aquestes proposicions de llei i a poder acusar... –com ja ha avançat la senyora Levy i l'hi agraeixo–, i a poder acusar el Partit dels Socialistes de Catalunya i el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar de tous, traïdors, febles, d'estar pagant hipoteques, en fi, posin tots els *ritornellos* que calguin, perquè han vingut a això, no han vingut a una altra cosa. Perquè el resultat el saben d'antuvi, eh?

Clar, és que és una cosa bastant curiosa. Vostès no han parlat dels textos, ho intueixo, perquè els deuen haver llegit, evidentment, abans de presentar-los, i com que els han llegit abans de presentar-los, se'n deuen haver adonat de fins a quin punt són una barbaritat moltes de les coses que s'hi contenen. Miri, faré una distinció: el text del Partit Popular, tot i que conté alguns articles, especialment el 2 i el 5, que aixequen totes les prevencions possibles, és bastant més moderat, tot i que dos terços del text es dediquen al règim sancionador, imagini's, diguem-ne, el caràcter de la proposició de llei que es fa, però és que és molt més moderat que el text que proposa Ciutadans. És que amb el text que proposa Ciutadans, concretament també els articles 2 i 5... –no sé quina proposició de llei s'ha inspirat en quina, però alguna inspiració transversal sembla que hi ha, però–, també en els articles 2 i 5, clar, amb el que proposen, jo crec que vostè, senyor Carrizosa, hauria de trucar immediatament a la plataforma España Ciudadana i dir-li que s'afanyi a passejar l'autobús per la Comunitat de Madrid abans que a algú se li acudeixi una regulació semblant a la Comunitat de Madrid. Perquè és que vostès diuen que no es pot usar cap tipus de simbologia partidista, d'ideologies, etcètera, a l'espai públic, però cap tipus.

És que, miri, diu –article 5 del que vostès proposen–: «En aras a garantizar el principio constitucional regulado en el artículo 103, las instituciones públicas catalanes velarán por evitar en el espacio público el uso de cualquier pancarta, cartel o cualquier elemento con mensaje, anuncio o comunicación de carácter eminentemente ideológico o político o se manifiesten por su exhibición y uso de determinadas opciones políticas.» Clar, després fan l'excepció, evidentment, dels períodes de campanya electoral. Home, només faltaria. Però, en fi, la seva concepció de l'ús de l'espai públic i la nostre difereixen absolutament.

Mirin, d'entrada, regulació sobre els símbols, existeix: la citava el seu portaveu al Congrés dels Diputats; regulació sobre la neutralitat de les administracions públiques, existeix: està a la Constitució, està a l'Estatut, està a la Llei de bases del règim local, està al text refós de la Llei municipal i del règim local de Catalunya. El que cal és que s'acompleixi i el que cal és tenir un debat sobre quines activitats, quines actituds compleixen o no compleixen amb aquests principis, i hi ha mecanismes institucionals –vostè ha citat el defensor del Poble, que ha emparat persones que s'han queixat, però hi ha altres mecanismes–, fins i tot, diguem-ne, en via jurisdiccional, contenciosa administrativa o d'altre tipus, per fer valdre aquests principis que han de regir l'actuació dels poders públics.

Però no, vostès decideixen legislar. I amb els continguts de les dues proposicions de llei, i especialment amb els de Ciutadans, el que els hem de dir és que aquesta no és la cambra i aquest no és el tipus de llei amb la qual vostès podrien legislar aquestes coses. Perquè el que fan vostès és configurar en negatiu límits a la llibertat d'expressió de les persones. Coincidim amb vostès que les administracions com a tal

òbviament no tenen llibertat d'expressió, sí les persones individuals en administracions públiques, cosa que vostès també han discutit sovint, tot i que amb ocasió de la darrera moció que van presentar vam poder presentar una esmena, en la qual ens vam poder posar d'acord, que limitava alguns efectes negatius que podia haver tingut aquella aprovació si s'hagués produït.

Però, clar, és que, d'entrada, l'article 81 de la Constitució reserva a llei orgànica el desenvolupament dels drets fonamentals i llibertats públiques. I quan s'està posant aquí en dubte la llibertat d'expressió en l'espai públic, l'exercici de determinats drets fonamentals, a nosaltres ens sembla que això hauria de ser, com a mínim, matèria de llei orgànica. Però és que li diré més: és que hi ha determinats drets fonamentals o llibertats públiques que estan molt millor sense cap llei orgànica que els desenvolupi. I, de fet, fins a la data, crec que amb això el legislador, els successius legisladors a nivell espanyol han fet bé, per exemple, de no fer una llei orgànica sobre el dret a vaga, eh? Cada vegada que hi ha hagut un intent per part de la dreta parlamentària, els sindicats, òbviament, i els partits d'esquerres, s'hi han oposat fermament, perquè aquest dret fonamental, aquesta llibertat pública, està molt millor sense una llei orgànica que la desenvolupi.

Doncs, li diré més: la llibertat d'expressió, al nostre parer, és una d'aquestes que està molt millor sense una llei orgànica que la desenvolupi i acoti i limiti, eh?, al nostre parer. Jo crec que una formació que es reclama de tradició liberal l'hauria de poder compartir, però, a la vista del text que vostès presenten, em sembla que dels estatuts, a més d'esborrar aquella referència a la socialdemocràcia, potser que esborrin també la referència al liberalisme, perquè no trobo que acabi de ser escaient, eh?

Però, bé, en qualsevol cas, intentant ser constructius, tot i que no compartim la manera, diguem-ne, en què ha expressat el que expressava, ni del senyor Carrizosa ni encara menys la senyora Levy, que ha dedicat bona part de la seva intervenció a atacar i assenyalar, eh?, precisament, practicant allò que critica, que és una altra de les paradoxes, no?, de la seva intervenció, però, malgrat que no ho compartim, creiem que el que està passant exigeix una reflexió de les persones que estan al capdavant de les administracions públiques i del conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Perquè el que no pot ser, entenguin-me, nosaltres no ho podem compartir tampoc de cap de les maneres, és que la portaveu d'Esquerra Republicana, en aquest debat, hagi sortit a dir que desapareixen les banderes espanyoles dels ajuntaments i de les institucions catalanes perquè hi ha tot un poble que rebutja aquests símbols, no? Nosaltres podem entendre que hi hagi ciutadans i ciutadanes a Catalunya que no es senten especialment identificats amb això, però hi ha unes regles que cal complir respecte als símbols. I jo crec que això ha de valdre per a tothom, governi qui governi.

I, en tot cas, si vostès tenen majories i segueixen els procediments que han de seguir per canviar el marc de convivència, vostès, aleshores, ja, diguem-ne, ja es posaran d'acord sobre quins símbols s'exhibeixen o no, en les institucions públiques, però el que no poden fer, de cap de les maneres, és incomplir allò que ja està regulat. Però el que tampoc podem fer de cap de les maneres és fer regulacions que el que acabarien...

El president

Diputat...

Ferran Pedret i Santos

...és amb la limitació –acabo de seguida, senyor president– de drets fonamentals i llibertats públiques de tots i totes, perquè, el que vostès proposen, no va d'estelades i no va de llaços, sinó de drets i llibertats de tots i totes, inclosos també els llaços, evidentment.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, del diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, senyor president. Diputats i diputades, m'agradaria començar la meua intervenció fent dos petits parèntesis. El primer, enviant una salutació a l'autobús de Ciutadans, que avui està ocupant l'espai públic amb propaganda partidista a Madrid (*aplaudiments*), i animar-lo a que ho pugui seguir fent amb total llibertat.

I, després, una puntualització, senyor Carrizosa. Nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat; però presentar esmena a la totalitat no anul·la el debat, que és el que estem fent. El que anul·la el debat és bloquejar propostes a la Mesa del Congrés. (*Remor de veus.*) Digui-li al senyor Rivera que s'ho apunti. (*Applaudiments.*)

Aquestes dues proposicions de llei tenen a veure amb la batalla de galls que estem vivint a la dreta espanyola entre el senyor Rivera, el senyor Casado i el senyor Abascal, per veure a qui li atorguen el premi d'espanyol de l'any, que, com tots sabeu, atorga la Fundación FAES. I, de fet, al Parlament ens toca avui viure la rèplica d'aquesta batalla de galls. Ni tan sols és un debat de primera divisió; vam tindre aquest debat fa unes setmanes al Congrés i ja va ser rebutjat per la majoria del Congrés.

I, curiosament, els dos únics partits que han utilitzat simbologia oficial com a logotip electoral venen aquí a demanar que es retirin els símbols no oficials del conjunt de l'espai públic per no fer-ne un ús partidista. I per què no reclamen que no es faci un ús partidista dels símbols oficials? Inclús arriba a dir Ciutadans en la seva moció: «En los espacios públicos de las ciudades y pueblos se está permitiendo el uso de símbolos no oficiales, partidistas e ideológicos.» Claro que se está permitiendo, hace cuarenta años que se está permitiendo que en las calles haya símbolos partidistas ideológicos, desde que existe la libertad de expresión, de reunión y de manifestación.

Y esta moción, esta proposición de ley que ustedes presentan es un ataque frontal a los derechos y libertades públicas en este país. Pero nosotros..., li volem recollir el guant i venir aquí a parlar d'estat de dret, de democràcia i de llibertats públiques.

Que la portaveu del seu partit, la senyora Inés Arrimadas, exhibeixi aquí una bandera d'Espanya dient que està perseguida i li hàgim de recordar que la bandera d'Espanya ja presideix aquest plenari és una qüestió de patetisme parlamentari (*aplaudiments*) i d'instrumentalització dels símbols oficials que haurien de ser de tots. Però en cap cas està fora de l'estat de dret. Parlar de l'estat de dret no és parlar de patetisme parlamentari, és parlar de coses més importants, com per exemple de la presumpció d'innocència.

Vostès avui mateix, en aquest Parlament, en les seves preguntes al Govern, s'han tornat a referir als comitès de defensa de la república com a «comandos separatistes». De fet, el senyor Rivera, en el seu famós tuit, va dir textualment: «La detención de los comandos separatistas –dos puntos–: “Si podemos parar el puerto sería brutal y con Mercadóna jodemos a todo el mundo.” Y apostilla –un candidato a la presidencia del Gobierno–: “Ahora la que está ‘jodida’ es ella”», referint-se a la imputació de dos membres dels CDRs per delictes gravíssims de rebel·lió, sedició i de terrorisme. Veiem un candidat a la presidència del Govern assenyalant, saltant-se la presumpció d'innocència, a dos ciutadans que mai han tingut responsabilitats institucionals.

Però és que fa dues setmanes que els han absolt. I el que esperàvem de vostès és que es disculpassin públicament i deixéssiu de competir amb l'extrema dreta d'aquest país per veure qui es salta més enllà la presumpció d'innocència, qui aplica en el seu discurs el dret penal de l'enemic més enllà, i qui segueix utilitzant un llenguatge més propi de l'antiterrorisme que de la disputa parlamentària. Esperàvem avui disculpes i no que reiteréssiu la seva actitud.

I quan parlem d'assenyalament públic, no m'agradaria oblidar-me dels professors de Sant Andreu de la Barca. Li recordo un tuit lamentable (*l'orador mostra un full a la cambra*) del seu candidat a la presidència: «Los maestros separatistas que señalaron públicamente a sus hijos, a los hijos de la Guardia Civil en Cataluña, la fiscalía les investiga por delitos de odio, pero el Gobierno de España dice que no les abrirá expediente. Con cobardía nunca se vence al nacionalismo.»

Un dia després d'aquest tuit, a l'escola hi havia pintades assenyalant-nos amb noms i cognoms i dient-los «ratas separatistas» i «nazis». Claro, quien ataca a ciudadanos de a pie con total impunidad, mientras protege como un vasallo a los poderosos de este país, no es un valiente es un reaccionario. Y quien se salta la presunción de inocencia con ciudadanos de a pie mientras bloquean el Congreso, comisiones de investigación a la Casa Real, no defiende el estado de derecho, defiende la impunidad de los poderosos y el derecho penal del enemigo contra los disidentes. (*Aplaudiments.*)

Fixi's el que deia el seu portaveu al Congrés quan fa unes setmanes es debatia sobre això al Congrés, li deia al del Partit Popular: «¿Dónde estaban ustedes cuando se pitaba el himno nacional o cuando se pitaba al rey en los partidos de fútbol?» I és que la veritat és que vosaltres avui no veniu a defensar la llibertat d'expressió a Catalunya, ni tan sols a defensar una cosa que nosaltres compartim, que és que la pluralitat de posicions a Catalunya es pugui expressar en igualtat de condicions. Vosaltres veniu aquí a exigir, com vau fer al Congrés, que es decreti un estat d'excepció a Catalunya i que no hi hagi més manifestació pública, ni institucional, que la defensa del rei, de la seva propaganda electoral pels carrers i dels seus actes d'assenyalament públics.

El problema d'Espanya no és Vox. El problema d'Espanya és que Vox, vostès, i el Partit Popular, repeteixin com un mantra el mateix discurs; el discurs del rei cridant a fer de Catalunya el seu 23-F i de l'excepcionalitat democràtica una proposta de país. Els enemics de la justícia social, de la regeneració institucional, del reconeixement nacional de Catalunya i de les llibertats públiques són els mateixos i venen amb el mateix projecte de país.

Companys del PSC, avui el repte no és fer-los fora, ja estan fora del Govern. Per això presenten proposicions de llei tan lamentables i per això radicalitzen les seves posicions competint per l'extrema dreta. Probablement, l'any passat vam viure tots situacions molt difícils i de molta tensió, però jo avui celebro de tot cor que avui estiguin amb nosaltres defensant l'esmena a la totalitat i no fent-se *selfies* amb el senyor Albiol i els *hooligans* del 155.

Crec que avui tenim clar que el camí de la llibertat l'hem de recórrer junts i amb valentia, i que no hi ha camí del mig. Crec que l'assetjament constant al Govern del president Sánchez demostra que no hi ha camí del mig a Espanya.

Avui el repte és liderar una nova etapa, quedar-se quietes és regalar-los la iniciativa política als que competeixen per l'extrema dreta. Avui el repte és cooperar per liderar un nou projecte de país. La moció de censura va aconseguir que la majoria de partits catalans i la majoria de partits que conformen el Parlament de Catalunya donéssim suport al Govern de Pedro Sánchez. Però és una majoria dèbil, és una majoria que es basa en el rebuig al Partit Popular. Cal que avui siguem valents per transformar una majoria de rebuig en un nou projecte de país.

I crec que en això els companys del PSC no es poden posar de perfil. Crec que fora bo que li diguéssiu al Govern de l'Estat que saltar-se el dictamen del Consell d'Estat per portar aquest Parlament de nou al Tribunal Constitucional per reprovar el rei i reafirmar el seu compromís amb els valors republicans i amb l'abolició de la monarquia com a model d'estat ha sigut un error. I jo us emplaco a que feu el possible perquè considerin corregir-lo.

Hem vist el bloc del 155 demanar setmana sí, setmana també que s'allargui l'excepcionalitat democràtica a Catalunya i que es dissolguin i que s'intervinguin les seves institucions, i no he vist cap membre del Govern portar-los al Tribunal Constitucional perquè s'ataqui una institució també protegida i emparada per la Constitució.

Toca assumir que el Govern de Pedro Sánchez s'assenta sobre una majoria republicana, que té dret a expressar-se i a cooperar per a construir un nou projecte de país.

Companys de Govern i companys del PSC, cooperar no és posar drets a competir amb llibertats. És fer un front comú per obrir una nova etapa de drets i llibertats. És veure en les actuals majories del Congrés la possibilitat de ser majoria dirigent, no de ser majoria de bloqueig, ni de ser minoria de resistència.

Davant la deriva fratricida de la dreta monàrquica, el repte no és fer del republicanisme un punt d'arribada, un punt de replegament identitari, sinó fer-lo un punt de partida per obrir conjuntament una nova etapa. De fet, el republicanisme davant l'amenaça constant d'aquells que busquen forçar una etapa de retallades de drets i de llibertats, la possibilitat mateixa de guanyar una nova etapa per al conjunt de Catalunya i d'Espanya.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, l'espai públic no és neutral, ni ho ha estat, ni ho serà mai. És un espai de disputa, de lluita, de llenguatges i símbols en què es confronten classes socials... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Disculpi, diputat, continuï.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. En què es confronten classes socials, en què els poderosos i les desposseïdes lluiten per perpetuar o per transformar les relacions de poder i de desigualtat. L'espai públic, fins i tot la comunicació i la cultura són àmbits de lluita social i política en què està en joc l'hegemonia en el llenguatge, mitjançant el qual interpretem la vida i ens interpretem en ella com a subjectes. Mitjançant els quals ens alienem assumint la desigualtat, l'opressió i la precarietat o mitjançant el qual ens revelem i lluitem per canviar les regles del joc.

Les institucions públiques formen part també d'aquest territori de lluita i de disputa, no són neutres sinó que són també un camp de batalla dels llenguatges, de relats i de símbols tant de l'opressor com de l'emancipació. La neutralitat només pot ser fruit de dos fenòmens: la repressió, la dictadura o la total hegemonia d'un llenguatge i d'una simbologia dominant sobre la resta dissident.

I aquesta és la motivació d'aquestes proposicions de llei: reprimir la dissidència simbòlica, avui desobedient i emancipadora, i imposar –imposar– l'hegemonia del llenguatge del règim del 78. El règim del 78, un pacte en crisi per la seva naturalesa antidemocràtica i antisocial, com s'ha mostrat a bastament i s'ha fet especialment palès des del 20 de setembre del 17 i especialment a les jornades de l'1 d'octubre i del 28 d'octubre del 17, però encara més, i sobretot, amb l'existència de presos i preses polítiques i d'exiliats i d'exiliades.

Per tant, senyors i senyores del Partit Popular i de Ciutadans, els seus símbols, a Catalunya, estan en crisi, i nous símbols que representen la democràcia i la llibertat pugnen avui per substituir-los, per reemplaçar-los, i no podran evitar-ho amb les seves proposicions de llei defensores del règim, no podran emmordassar ni emmanillar la dignitat que dia a dia recorre els nostres carrers.

Especial menció mereix la monarquia, una de les institucions del règim més impopulars, més corruptes i més deslegitimades. També la voldran sostenir a cop de llei? Més tard o més d'hora caurà, tinguin-ne plena seguretat, amb els seus símbols inclosos, i aquest procés destituent ja ha començat.

Vostès, saben què?, ens recorden aquells nobles patètics que restaven perplexos, amb els seus vestits arnats i ratats, davant la revolució que desterrava els símbols de l'antic règim i els substituïa pels nous que expressaven la nova etapa republicana. I és qüestió de temps. I, per ara, l'espai públic i les seves institucions seran un territori de lluita entre l'antic règim del 78 i el nou projecte democràtic i d'autodeterminació que creix en el nostre país.

I per acabar, tanmateix, si volen consensos, proposin una llei contra els símbols feixistes, contra els símbols nazis, contra els símbols monàrquics, sexistes i racistes. Aquí potser ens hi trobaran.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat.

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem ara a la votació separada de les dues esmenes a la totalitat; és a dir, votarem separadament les dues esmenes a les dues proposicions de llei.

Abans d'iniciar la votació, els recordo dues coses. La primera, que han de votar des del seu escó; per tant, no es pot votar en cap altre escó que no sigui el de cada un dels diputats i diputades. Això és un avís amb caràcter general, però em permeto recordar-ho ara que anem a votar.

I la segona consideració que els volia fer: veuran en les pantalles, quan surti el resultat, que ja se sumaran automàticament els vots delegats o d'aquells diputats que han designat un altre diputat perquè exerceixi els seus drets parlamentaris.

Senyor Carrizosa, per què em demana la paraula?

Carlos Carrizosa Torres

Por dos cosas, señor presidente...

El president

Digui.

Carlos Carrizosa Torres

...una por contradicciones y otra por alusiones.

El president

Per contradiccions li dono la paraula, no per al·lusions, senyor Carrizosa, perquè s'han al·ludit tots amb tots i és normal en un debat...

Carlos Carrizosa Torres

M'han al·ludit...

El president

...s'han al·ludit personalment i directament tots els grups. Per tant, em sembla que no correspon al·lusions. Si vol, per contradiccions, digui el que li sembli.

Carlos Carrizosa Torres

Por contradicciones, entonces, decir que el señor Pedret ha leído un artículo de la ley y lo ha leído parcialmente, dando a entender que se prohibía cualquier manifestación de tipo político, cualquier mensaje político en las calles. Evidentemente, esto no es así, y lo que ocurre es lo que ocurre, como decían también, desde hace cuarenta años, en democracia, que es que, si un partido pretende inundar de plásticos amarillos PSC, PSC, PSC una ciudad, podrá hacerlo, pero tendrá que pedir y obtener permiso administrativo, cosa que actualmente no se está haciendo con los lacitos amarillos y es lo que, ni más ni menos, pedimos: que se obtenga este permiso que siempre ha habido que obtener para inundar las calles de publicidad partidista.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé.

Passem, com hem dit, a la votació. Ja els he dit que votaríem primer la primera esmena a la totalitat, és a dir, aquella que s'ha presentat entorn de la Proposició de llei sobre l'ús de símbols a les institucions i la neutralitat dels espais públics, és a dir, la presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació de l'esmena a la totalitat. Els recordo que el vot favorable és a favor de l'esmena a la totalitat, i en contra, en contra de l'esmena a la totalitat, evidentment.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 88 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció. Per tant, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Passem ara a la votació de la segona esmena a la totalitat, és a dir, aquella que fa referència a la Proposició de llei de garantiment de la neutralitat institucional en l'espai públic i en les institucions públiques catalanes, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha estat aprovada per 89 vots a favor, 40 en contra i cap abstenció. Per tant, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya (debat de totalitat)

202-00025/12

Passem ara al següent punt de l'orde del dia, que és el punt setè..., perdó, el punt vuitè –el setè ha estat substanciat conjuntament amb el sisè–, i, per tant, passem al debat a la totalitat sobre la Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per presentar-la té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. President, conseller, conselleres –consellera–, diputats i diputades, i permetin-me començar saludant les associacions memorialistes i de víctimes del franquisme que es troben avui entre nosaltres, acompanyant-nos, així com totes les persones que puguin estar seguint aquest debat. Mirin, hi ha hagut una multitud d'historiadors o historiadores, de persones dedicades a la recerca que han tractat sobre un dels conflictes que potser epitomitza millor el segle XX europeu, que va ser, certament, preludi d'una tragèdia encara més gran, com va ser la Segona Guerra Mundial, que és la Guerra Civil espanyola, no? Sobre el període de la Segona República espanyola, sobre les causes que van anar nuant per dur-nos a la Guerra Civil, se n'ha escrit moltíssim. El cert és que, malgrat això, hi ha nombrosos esforços de fer un cert revisionisme històric sobre allò que va ocórrer en els temps immediatament anteriors a la Guerra Civil, i també sobre allò que va significar i la magnitud de la repressió de la Dictadura franquista, caracteritzada per una barreja, diguem-ne, d'una ideologia feixista i d'un nacionalcatolicisme d'encuny propi.

I jo crec que les societats modernes que han patit conflictes tan greus, tan profunds, tan traumàtics com els que va patir el conjunt d'Espanya amb la Guerra Civil tenen una obligació de mantenir sempre l'esforç per donar sortida a aquests principis que han d'informar l'actuació dels poders públics en desenvolupar les seves polítiques públiques de memòria, que són els principis de veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició.

I faig un especial incís en aquest darrer principi de les garanties de no repetició, perquè precisament el conjunt de les polítiques de memòria, el fet d'explicar, diguem-ne, en base a la raó i al coneixement científic ben assentat historiogràficament

d'allò que va passar..., és en aquest esforç permanent que hi ha una de les millors garanties de no repetició, una tasca de prevenció que les polítiques de memòria han de fer constantment. I crec que en el moment actual, amb l'auge de les ideologies totalitzants, i especialment de les ideologies d'extrema dreta, nacionalpopulistes, xenòfobes, etcètera, arreu d'Europa –i aquí també, eh?, amb el ressorgiment, sigui com a reacció al procés o sigui per causes, diguem-ne, endògenes–, val molt la pena seguir fent un esforç de memòria del que van significar els anys de poder d'aquestes idees, sigui a Espanya, sigui en altres països europeus, però nosaltres tenim una especial obligació de recordar el que va passar a Catalunya i al conjunt d'Espanya.

Aquell va ser un conflicte absolutament sangonós i terrible, en què és evident que no es pot establir, diguem-ne, una ponderació purament qualitativa o quantitativa entre els mals infligits per part dels elements descontrolats en la rereguarda republicana amb el que va ser una política sistemàtica de repressió i d'erradicació de la dissidència en els territoris que l'exèrcit insurrecte anava conquerint i després, al llarg dels gairebé quaranta anys de durada de la Dictadura franquista. No, no es pot establir, diguem-ne, una equidistància entre tots dos, però cal reconèixer que tots dos van existir i cal aplicar polítiques de reparació en tots dos casos.

En qualsevol cas, com és evident, el franquisme va deixar una sèrie amplíssima de modes i formes de repressió de la dissidència cultural, política, sindical, amb el moviment feminista, amb els temes de llengua catalana, amb la repressió de les lògies maçòniques..., vaja, amb tantes i tantes..., evidentment, amb les qüestions, diguem-ne, que tenen a veure amb la llibertat sexual... Són tantes i tantes, les formes, tants i tants, els aspectes concrets de la quotidianitat de cada persona que vivia sotmesa a aquest règim, que estan evidentment influïdes per la repressió del franquisme, que el catàleg de les víctimes és amplíssim, i les tipologies també.

S'han abordat, des de l'inici de la recuperació de les institucions democràtiques, diferents polítiques públiques tendents a la reparació de les víctimes; en alguns casos, sobretot al principi, amb regulacions molt puntuals que intentaven respondre a situacions, fins i tot des del punt de vista econòmic, molt apressants, molt urgents, no?, amb persones que necessitaven que es reconegués algun tipus de prestació pels seus anys de servei com a servidors públics en l'època de la República, sigui com a carrabiners o militars, sigui com a funcionaris públics de qualsevol altra mena, i tot un seguit de puntuals disposicions que tenien a veure, per exemple, amb el rescabament de les confiscacions a partits polítics i sindicats, o tantes altres que puntualment es van fer. També a Catalunya; també a Catalunya hi van haver polítiques públiques adreçades a això, evidentment, des de la recuperació de la Generalitat.

Tanmateix, diguem-ne, l'abordatge legislatiu, la manera d'abordar-ho des del punt de vista del desenvolupament de lleis, ha estat relativament tardà tant en un cas com en l'altre, eh?: amb la Llei 52/2007 en el cas de l'àmbit espanyol i, en el cas de Catalunya, amb la Llei 13/2007, del Memorial Democràtic, en primer terme; després, amb la Llei 10/2009, coneguda popularment com «de fosses», tot i que es diu «sobre la localització i identificació de les persones desaparegudes durant la Guerra Civil i la Dictadura», i finalment, amb la Llei 11/2017, de 4 de juliol, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Totes elles són molt rellevants, d'especial significació; totes elles, al seu moment, van ser capdavanteres, i totes elles van ser, certament, necessàries. El que passa és que, forçosament, per la manera en què es plantejaven, per la seva pròpia naturalesa i l'objecte del qual es volien ocupar, eren necessàriament fragmentàries i produïen que ara tinguem una certa dispersió normativa al voltant dels temes de memòria històrica i, per tant, una manca de connexió entre les diferents disposicions al respecte.

Per tant, el nostre grup parlamentari entenia que, arribats a aquest punt, era necessari refondre aquests textos legals, dotar-los..., és a dir, en el fons, dotar-nos d'una llei que suposés una regulació completa i coherent dels aspectes relatius a la memòria democràtica, i no només fent aquesta operació de refosa, sinó també, per dir-ho

colloquialment, omplint els buits amb tots aquells aspectes, tots aquells àmbits objectius que potser no havien estat coberts amb disposicions legals, sinó que potser a vegades ho havien estat amb polítiques públiques o a vegades, senzillament, no havien estat abordats.

Hem vist, i he de dir que amb satisfacció, que coincidíem en aquest plantejament amb el que es fa des del Departament de Justícia, que ha anunciat i té ja avançat un projecte de llei que va, pel que hem pogut llegir de les intencions, exactament en el mateix sentit o en la mateixa orientació. I, per tant, nosaltres saludem l'existència de diverses iniciatives en aquest sentit i agraïm d'entrada la disposició al diàleg tant del departament com dels grups parlamentaris de la majoria, que, tot i haver presentat inicialment, i suposo que com a precaució mínima, una esmena a la totalitat, l'han retirada després d'haver tingut una comunicació fluida respecte a la possibilitat de treballar conjuntament tots dos textos i cercar que comptéssim amb una llei de memòria democràtica de Catalunya que comptés amb el suport més ampli, amb el consens més ampli en aquesta cambra, que crec que és la millor manera de fer tant lleis de memòria històrica com polítiques públiques en matèria de memòria històrica, que sigui el més consensual i compartit possible. Com, per cert –contra tot pronòstic, diguem-ne, tenint en compte les tensions polítiques del moment i la polarització– hem estat capaços de fer, tot just al final de l'anterior legislatura, amb la llei que acabo de citar de reparació jurídica de víctimes del franquisme. Això hauria de ser un bon exemple de fins a quin punt podem posar-nos d'acord en qüestions com aquestes.

Per tant, nosaltres entenem que és necessari el pas que avui s'està demanant que es doni, que aquest Parlament doni tràmit a aquesta iniciativa legislativa del nostre grup parlamentari. I voldríem comentar, encara que sigui succintament, algunes de les característiques generals i novetats de la iniciativa que presentem.

D'entrada, la proposició de llei que sotmetem a debat integra plenament les tres lleis catalanes en matèria de memòria democràtica tot just amb els ajustos mínims necessaris per tal de donar coherència al text, així com també conté per primer cop una regulació en un text legal d'algunes decisions polítiques que ja estaven en marxa, com el banc d'ADN o el programa d'identificacions genètiques. I també contempla algunes novetats: en algun cas, novetat en la forma de tractament, en altre, novetat en el sentit estricte. I, per exemple, conté un ampli catàleg de mesures i d'actuacions adreçades a les víctimes: es recullen en l'article 5 de la llei els drets de les víctimes en el marc dels principis de veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició; es cataloga..., sense establir tipologies entre elles, en el sentit de considerar que hi ha víctimes que ho siguin en diferent grau, sinó simplement per poder adreçar-se a les especificitats de cada tipologia de víctima, degudes a les especificitats de cada mode o tipologia de repressió, doncs, es contempla un ampli catàleg de situacions de les víctimes o de victimització. I, per exemple, com a novetat, es consideren víctimes també les persones que van patir confiscacions de paper moneda i altres títols fiduciaris, però també les persones víctimes de l'exili, dels internaments en camps de concentració i d'extermini nazis, etcètera. També moltes altres, eh?, però no hi ha temps material per llistar-les totes.

S'encomana la creació d'un cens general de víctimes, precisament amb aquesta mentalitat, dins del qual s'integraria el de persones desaparegudes que ja existia en virtut de la llei de 2009, però amb la intenció d'abastar el conjunt de les víctimes i no només les víctimes de desaparició forçada.

S'agilita el procediment de les activitats de localització, exhumació i d'identificació de les víctimes, que ha d'iniciar-se d'ofici per la Generalitat, però també, a la vegada, es dona una major capacitat d'iniciativa a familiars de les víctimes –per tant, també víctimes de la repressió–, a entitats privades o associacions dedicades a la memòria històrica o a la recerca històrica, així com a universitats, centres i grups de recerca en aquesta matèria d'iniciar les activitats de localització, exhumació i identificació.

Es disposa que existeixin protocols per a les forces i cossos de seguretat, per tal que s'investigui la possible comissió de delictes en el marc del que estem parlant, així com també es demana al departament competent que..., s'autoritza, vaja, que pugui demanar als serveis jurídics l'inici de processos o que es personin en els existents en la persecució d'aquests possibles delictes. Així com es demana a l'Administració que informi, ajudi i assisteixi les víctimes per a l'exercici dels seus drets, cosa que no neguem que s'estigui fent, però es dona rang legal a aquesta obligació.

També es millora la protecció de la documentació relativa a la memòria democràtica quant al seu deteriorament, sostracció, destrucció o ocultació. Es reforça el dret d'accés als arxius i documents. Es reconeix el moviment memorialista, es crea un registre d'associacions memorialistes i de víctimes i es preveuen mesures de foment de l'activitat de les entitats memorialistes, a les que també es procura donar més veu en el Memorial Democràtic. S'amplia l'abast del catàleg dels llocs i itineraris de memòria democràtica, incloent-hi també els llocs de detenció, camps de concentració i campaments dels grups de treballadors forçats. Es crea un cens d'edificacions, obres i treballs realitzats mitjançant treballs forçats. Es reforça i clarifica la regulació sobre els símbols i vestigis contraris a la memòria democràtica. Es disposa que les administracions públiques dins l'àmbit de les seves competències han de prevenir i evitar la realització d'actes públics que comportin descrèdit, menyspreu o humiliació de les víctimes, exaltació de la rebel·lió militar o del franquisme o homenatge o concessió de distincions a les persones físiques o jurídiques que els van donar suport. S'hi preveu que es privi d'ajudes i subvencions públiques a persones físiques i jurídiques que hagin estat sancionades per actes contraris a la llei de memòria democràtica, i en aquesta mateixa línia, es preveu un règim sancionador per reforçar l'eficàcia de les disposicions de la llei. Es reforça i s'amplia l'àmbit d'actuació del Memorial Democràtic en coherència amb la major amplitud de la regulació en matèria de memòria democràtica que la llei conté.

També la proposició que els fem conté regulació específica per als casos de desaparició forçada de nadons i infants. I, finalment, es crea una comissió de la veritat en l'àmbit de Catalunya amb la voluntat de que col·labori amb altres comissions que es creen en diferents àmbits autonòmics i també amb la que es pugui crear en l'àmbit estatal, ja que, precisament, ara hi ha diverses iniciatives legislatives a les Corts Generals que pretenen reformar la Llei 52/2007, i que preveuen moltes d'aquestes qüestions de les que estem parlant.

En definitiva, diuen les persones expertes en la resolució pacífica de conflictes que una societat triga tants anys en poder superar el trauma al qual s'estan enfrontant com els anys que va durar. Si tenim present que entre la Guerra Civil i la durada de la Dictadura estem parlant d'aproximadament quaranta anys, malgrat els esforços que s'han fet fins ara, segons aquests experts en la resolució pacífica de conflictes, és ara quan podríem començar a estar en condicions de tancar de debò les ferides.

Certament, sempre serà massa tard per a molta gent que no ho haurà vist; sempre serà massa tard per a molta gent que ni tan sols ha pogut recuperar les restes de les seves persones estimades, però crec que ara es donen les condicions polítiques i socials, de consens social perquè puguem abordar d'una manera integral, definitiva –i amb voluntat de que sigui una política compartida– les polítiques de memòria democràtica al voltant del període de la Guerra Civil i la Dictadura. Així que espero que tinguem l'oportunitat de debatre-ho en seu parlamentària i que finalment puguem comptar amb un text de consens.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Els faig avinent, tal com acaba de comentar el diputat, que el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà han re-

tirat l'esmena a la totalitat que havien presentat conjuntament. Per tant, ara obrim un torn d'intervenció dels grups parlamentaris per expressar el posicionament de deu minuts per a cada grup. Inicialment, començant pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. President, consellera, senyores i senyors diputats, avui el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar torna a mirar al passat, avui la seva mirada torna a fixar-se en el que probablement ha estat el període més negre de la història contemporània, un període de la història d'Espanya del que els seus protagonistes principals majoritàriament van fer un esforç encomiable de superació al llarg de la transició a la democràcia, al llarg del període de transició cap a l'estat social i democràtic de dret del qual tots els espanyols ens vàrem dotar al desembre de 1978 amb l'aprovació de la Constitució, tot just ara farà quaranta anys. Aviat, en pocs dies tindrem de nou ocasió de celebrar-ho.

És ben cert que molts compatriotes han estat víctimes, que han patit les conseqüències d'aquest període negre de la nostra història. Les conseqüències de la Guerra Civil i de la Dictadura han afectat de manera concreta molts, moltíssims compatriotes. Ells, els caiguts a la guerra fratricida, els assassinats a la rereguarda, els represaliats, els perseguits, els condemnats injustament, els exiliats, llurs famílies i companys són les víctimes d'aquest període negre i a ells cal dignificar i, amb tot el que puguem, reparar.

En realitat, si mirem amb suficient perfectiva, les conseqüències de la Guerra Civil i de la Dictadura franquista les va patir tota la societat espanyola, una nació greument afectada per les calamitats de la guerra, amb una postguerra en què a gran part de la població li mancava l'essencial per a una vida digna, en què bona part del talent estava a l'exili i que va mal viure la llarga nit de la Dictadura amb l'anhel de justícia i llibertat per poder renéixer de les seves cendres.

El dolor col·lectiu de la societat espanyola, dels milions d'espanyols que mai—mai— van combregar amb el totalitarisme del règim franquista, va trobar a la transició a la democràcia el camí d'alliberament anhelat al llarg de quatre dècades.

Durant la Transició, els espanyols que havien viscut en primera persona els rigors, la duresa de la Dictadura van mostrar llur ferma voluntat de mirar cap endavant sense negar el passat, però amb el convenciment de que la via de reconciliació passava per la recuperació de la democràcia, per la instauració dels valors democràtics, amb la mirada fixada en un futur que ara per ara, quaranta anys després, podem dir que s'ha convertit en el període de pau més llarg i fructífer de l'Espanya contemporània. Amb la mirada clavada en el futur, però sense oblidar el passat.

Aquest ha estat l'esperit de la Transició i l'esperit del legislador, culminat fins ara en l'àmbit de l'Estat amb la Llei 52/2007, de 26 de desembre, per la qual es reconeixen i amplien drets i s'estableixen mesures a favor dels qui van patir persecució o violència durant la Guerra Civil i la Dictadura, la que coneixem com a «Llei de memòria històrica». Una llei impulsada pel Govern socialista del senyor José Luís Rodríguez Zapatero.

Avui permetin-me que faci meves les paraules de la llavors vicepresidenta del Govern d'Espanya, la senyora María Teresa Fernández de la Vega, que en el debat de totalitat de la llei de memòria històrica, el 14 de desembre de 2006, va dir: «Nuestra obligación como representantes del pueblo es garantizar la igualdad de derechos entre españoles, seguir afianzando la concordia en la justicia, seguir profundizando en la igualdad y en la solidaridad. Es una deuda que tenemos contraída con todas las víctimas, pero también es una deuda con las generaciones futuras. Con el reconocimiento y profundización de los derechos de las víctimas enriquecemos nuestro legado de concordia, de justicia y de libertad.»

La Llei 52/2007 és i ha de seguir sent el referent pel que fa al reconeixement dels drets de les víctimes de la Guerra Civil i del franquisme, i és, sens dubte, la millor expressió del compromís democràtic de tots els espanyols per dignificar i mantenir la memòria democràtica, per inculcar en la consciència col·lectiva de la nostra societat el rebuig als totalitarismes com a millor garantia d'assegurar-nos una convivència amb pau, llibertat i igualtat.

La llei de memòria històrica, impulsada precisament pel Partit Socialista, per la matriu del grup que ens presenta aquesta proposició de llei, és la millor garantia i el referent per salvaguardar la memòria democràtica a tot Espanya i, per tant, a Catalunya. Si el Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar no ho creu així, potser hauria d'impulsar la modificació i millora de l'esmentada Llei 52/2007 al Congrés dels Diputats. Perquè si parlem d'oportunitat, aquesta proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, en aquests moments, amb la situació que es viu a Catalunya, és del tot inoportuna. Primer de tot, perquè cal donar temps a la legislació que aprovem en aquest Parlament per tal que pugui assolir els objectius previstos per aquest poder legislatiu, que en cap cas pot deixar de banda una visió de conjunt.

El diputat Pedret ho ha dit, ara fa just gairebé disset mesos aquest Parlament va aprovar per unanimitat, és a dir, amb el suport de tots els grups, l'última de les lleis autonòmiques en aquesta matèria, la Llei 11/2017, de 4 de juliol, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. Avui, sense consens, o només amb el consens amb el Govern i de forma unilateral o bilateral, la volen derogar.

Segon, perquè el procediment més sensat de racionalitzar la normativa està en mans del Govern de la Generalitat. El Govern de la Generalitat té la via del decret legislatiu i sembla que està preparant, a més a més, un projecte de llei en aquest sentit de normalitzar totes les normes autonòmiques que tenen a veure amb aquesta matèria.

Tercer, perquè cal seguir mantenint la mirada fixa en el futur, seguint les passes dels qui van impulsar i viure la Transició, i que venien, ni més ni menys, que de patir en primera persona, en pròpia carn, l'efecte devastador de la guerra fratricida, de la vulneració sistemàtica dels drets humans i civils més elementals i de la manca absoluta de llibertat. Nosaltres no volem seguir mirant indefinidament al passat, volem tenir un objectiu de futur. No volem menystenir l'esperit de la Transició i dels homes i dones que la van fer possible, no reneguem d'aquest període essencial ni oblidem la voluntat clara de reconciliació i concòrdia expressada pel conjunt de la societat espanyola ara fa tot just quaranta anys.

Aquesta proposició de llei entra en aquest Ple fora de torn, i ho fa perquè és l'interès no només del Grup Socialistes, sinó també dels dos grups que donen suport al Govern de la Generalitat, el desgovern del senyor Torra, i s'ha vist amb la retirada de les dues esmenes a la totalitat. Ho lamentem i molt. No perquè no es pugui debatre qualsevol llei en matèries en què hi tinguem competències en aquest Parlament; ho lamentem perquè tenim el convenciment que el debat d'aquesta proposició de llei és, primer de tot, una maniobra de distracció que vol desviar l'atenció dels ciutadans de Catalunya del que és, avui, essencial: el desgovern del club d'amics del senyor Puigdemont i de l'esquerra agermanada amb la dreta més corrupta d'aquest país, i la persistència dels grups que el recolzen en l'intent de cop a la democràcia. Poden riure, però és així, president.

Crec que aquesta proposició de llei, aquest debat avui en aquest Ple forma part d'una estratègia de la casa matriu del PSC, del PSOE, del senyor Pedro Sánchez. El «sanchisme» té una estratègia que passa per mirar d'acontentar, des del Govern d'Espanya, els qui volen desfer Espanya. L'estratègia del «sanchisme» vol amagar la manca de projecte i la incapacitat per governar de l'inquilí de la Moncloa, amb una debilitat parlamentària extrema i amb una dependència total dels separatistes i dels populistes. Avui paga un nou rebut. Estem convençuts que el separatisme que ens desgoverna aprofitarà aquesta bombona d'oxigen, aquesta nova piloteta al pati

que avui llença el PSC per empenyar la gata i continuar tranquil·lament, amb la sola oposició de Ciutadans, desafiant la democràcia.

En les darreres setmanes fa l'efecte que vostès, amb el vistiplau del Govern d'Espanya, seguint l'estratègia del «sanchisme», estan més per blanquejar el cop a la democràcia que no pas per exigir al Govern de la Generalitat que governi, i que ho faci per a tots els catalans. Em sap greu, em sap molt greu...

El president

Diputat...

Matías Alonso Ruiz

...però algú ho havia de dir.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Correspon ara, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el torn al senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellera de Justícia, diputats i diputades, vull començar per un fet polític que està passant aquesta tarda, que no sé si els diputats i les diputades l'han captat –crec que sí–, i no sé fins i tot si els mitjans de comunicació també. Resulta que en el punt anterior, i en aquest punt que tractem, està actuant, de fet, una majoria republicana. Una majoria que va fer fora, fa uns mesos, Mariano Rajoy de la Moncloa i que molts desitjàvem que aparegués de forma clara en el Parlament de Catalunya. Que no sé si ha estat la cimera del diàleg que va convocar el president Torra, que va anant fent la seva feina; però, evidentment, avui hem vist que quan es volen retallar drets i llibertats de l'espai públic, doncs, resulta que una majoria republicana diu prou. Ho acabem de veure en la votació anterior: dos terços del Parlament de Catalunya.

I resulta que ara, que hem de parlar de memòria, aquest ha de ser obligatòriament un punt de trobada dels republicans i de les republicanes, perquè els que neguen la memòria ja els hem escoltat fa uns minuts des del faristol, i després escoltarem –i no sé si hi haurà alguna novetat– què pensa sobre la memòria històrica el Partit Popular.

Per tant, sí, republicans i republicanes hem de fer camí, i si estem d'acord en els drets i les llibertats i estem d'acord en la memòria històrica, president Torra, ja tenim una escaleta, ja tenim un esglaó d'aquesta escala difícil i llarga per la qual hem d'anar pujant. Per tant, estem d'acord.

Vull llegir, breument, només una petita part d'un article de l'Estatut de Catalunya, perquè el que estem fent aquí té un mandat: té un mandat constitucional, té un mandat estatutari i té un mandat moral; té un mandat moral dels homes i les dones que ens van precedir, dels nostres pares, dels nostres avis i àvies, que molts d'ells van deixar la vida perquè el Parlament de Catalunya pogués, en algun moment, discutir i aprovar una llei de la memòria històrica que els posés al seu lloc a la història, perquè d'alguns d'ells, amics i amigues, aquests que penseu que la memòria no és important, encara no tenim els seus ossos. Encara estan a les cunetes i no sabem on estan. I volem, també, recordar-los, com estic segur que tot fill de pare i fill de mare voldria recordar els seus avantpassats que el van deixar. Per tant, també estem aquí per ells.

I ens diu l'Estatut que la Generalitat ha de vetllar perquè la memòria històrica es converteixi en símbol permanent de la tolerància, de la dignitat dels valors democràtics, del rebuig dels totalitarismes i del reconeixement de totes les persones que han patit persecució a causa de llurs opcions personals, ideològiques i de consciència. Per tant, sí, estem també desenvolupant el nostre Estatut.

I vull agrair al Partit dels Socialistes de Catalunya que hagi presentat aquesta llei, perquè crec que és una iniciativa important. I vull agrair, també, als grups parlamentaris de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari Republicà que hagin retirat l'esmena a la totalitat, perquè és més fàcil trobar-nos d'aquesta manera. I vull agrair al Govern que la primera iniciativa que va presentar la consellera, quan va prendre possessió, va ser l'anunci d'una llei integral de memòria democràtica, que en aquest moment s'està tramitant i que tenim la memòria del seu avantprojecte de llei en marxa.

Per tant, tot això s'ha d'agrair, perquè vol dir que, de cases diferents i segur que en altres temes de posicions controvertides i diferents, en aquest tema sí que sabem trobar un punt de trobada, un punt que ens farà ser millors com a país i ser millors com a societat.

Sí, a l'època del tripartit vam ser pioners. Recordem-ho: la Llei del Memorial Democràtic, primer, i la Llei de fosses, després. Per tant, dues iniciatives quan a l'Estat espanyol no hi havia ningú, encara, que hagués legislat sobre memòria democràtica. I sí, també van ser pioners la legislatura passada, una llei, la Llei de reparació jurídica de les víctimes del franquisme, la primera institució de l'Estat espanyol que va prohibir, que va condemnar, que va anul·lar els judicis del franquisme.

I, per tant, sí, Catalunya ha estat pionera i de nou ho ha de tornar a ser amb aquesta llei integral que entre tots i totes hem de fer. I el PSC farà la seva contribució a partir de la seva llei, nosaltres també. És un compromís del nostre programa electoral i evidentment sempre hem estat una formació absolutament sensible en temes de memòria. I és un procés a què tots hi som convidats. Estic delerós d'escoltar les propostes, també, del Grup Parlamentari de Ciutadans en el tema de memòria històrica, i també molt interessat a escoltar fins i tot les propostes del Partit Popular en aquest tema.

Per tant, evidentment anem cap aquí. Vull posar en valor això, que el 12 de setembre tenim ja una memòria preliminar del que serà la futura llei integral de memòria democràtica.

Per tant, hem d'anar a una sola ponència: una sola ponència parlamentària que faci que aquesta llei –la llei que el Govern tirarà endavant– treballi amb aquests textos i que en aquesta legislatura sí o sí acabem amb una llei integral de memòria democràtica, llei... –i no em referiré al text que els companys socialistes proposen, perquè hi han molts temes que coincidim clarament–, llei que ha d'ampliar –que ha d'ampliar– en molt, fins i tot, el que és la llei de memòria, llei de memòria a la qual també vam donar suport l'any 2007 al Congrés dels Diputats a l'època Zapatero. Una llei que ja és històrica en el sentit que té tants anys, i en els temes de memòria i en els temes d'aprofundiment democràtic han passat tantes coses que necessitem una llei més ampla, més ambiciosa, que realment reculli supòsits que en aquell moment estaven només tímidament plantejats, com, per exemple, els nadons robats; –un fet lamentable; estem parlant de dotzenes de milers de nens robats en tot un període històric–; que plantegi el tema dels guerrillers –guerrillers i guerrille- res catalans que van lluitar contra la dictadura feixista i que en aquest moment no estan reconeguts–; evidentment, persones represaliades de tota mena, que van ser represaliades per diversos motius i de diverses maneres aquí a Catalunya, i també represaliats que van patir l'exili i, finalment, els camps de concentració nazis, també catalans oblidats en les lleis de memòria que hem de fer que en aquesta nova llei de memòria siguin inclosos, siguin recordats i siguin recompensats.

Tot això és necessari. Igual que els lluitadors dels anys seixanta, dels anys setanta i dels anys vuitanta. Quants líders sindicals, que encara eren sindicats verticals, ja lluitaven per unes condicions socials i laborals, que van perdre la seva feina, que van ser reprimits, que van ser torturats, fins i tot alguns hi van deixar la vida. Una part de la nostra història poc recordada, els anys seixanta, els anys setanta i els anys vuitanta: gent que directament va contribuir a les llibertats democràtiques de les quals

avui fruïm; gent que s'està morint, amics i amigues, i que encara no han tingut en els seus pobles un reconeixement de la lluita històrica que van encapçalar en el seu moment. Al Baix Llobregat, al Vallès Occidental, a les zones industrials de Catalunya milers i milers d'homes i de dones que van fer tant per construir aquest país com els diputats i diputades que estaven aquí asseguts en el primer Parlament de Catalunya. Sí, aquesta és també la seva memòria, i aquesta llei ha de ser un llegat important.

Acabo. Es pot pensar que no s'ha de mirar al passat. Sí, s'ha de mirar al passat per no oblidar-lo, perquè ja se sap que qui oblida el passat té tendència a repetir-lo. I aquells que diuen que el passat no és important normalment en aquest passat hi entenen i el comprenen massa. Vull recordar que hem de connectar –i li ho demano especialment al Grup del Partit Popular i al Grup de Ciutadans– amb el que diu el relator especial de les Nacions Unides, que, evidentment, no fa política des d'aquí; dona opinions des d'aquesta institució. Que ho hem de fer també amb el Consell de Drets Humans de les Nacions Unides i el Grup de Treball de Desaparicions Forçades o Involuntàries, i que ho hem de fer també amb els diferents informes del Consell d'Europa, que ens recorden que durant la dictadura franquista van ser comesos crims de lesa humanitat i crims de guerra, que els puc assegurar que la millor manera d'oblidar-los és jutjar-los i reparar-los.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nuet. A continuació és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Endavant. Té la paraula el senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, president. Nosaltres volíem començar la nostra intervenció traslladant la nostra solidaritat a dues dones madrilenyes que ahir van ser agredides pel sol fet de mostrar, d'exhibir uns cartells on hi posava: «Fuera fascistas de nuestros barrios. Fascismo legal, vergüenza nacional». ¡Todo un abrazo, compañeras! *(Aplaudiments.)*

Parlar l'endemà del 20-N de memòria democràtica és veure com encara hi ha institucions –i parlem ara d'administracions– que permeten l'apologia del franquisme. I on les víctimes, les seves famílies, les seves camarades, les seves companyes a dia d'avui no han rebut una resposta integral: veritat, reparació, justícia i garantia de no repetició.

D'una manera molt ràpida: mig milió de morts o mortes –150.000 a Catalunya–; centenars de milers de consells de guerra –més de 63.000 a Catalunya–; desenes de milers d'executades, en falsos processos o derivat de falsos processos judicials –més de sis mil al conjunt dels Països Catalans–, i el que van significar quatre dècades de repressió, manca de drets i llibertats –i molt especialment les nacionals–, tortura, persecució, camps de concentració i treballs forçats. I, com sempre, la dona amb la doble repressió: en uns casos, rapades, i en d'altres, violades.

I envers això hi ha administracions que no únicament no donen resposta integral, sinó que mantenen determinats privilegis i reconeixement als botxins i a aquells i a aquelles que van participar de la Dictadura. Martín Villa, que encara que fos com a diputat té un reconeixement específic a les institucions espanyoles; què estaran pensant i sentint les víctimes del 3 de març a Gasteiz? Billy el Niño, que té un increment en la seva pensió d'un 15 per cent «por los especiales servicios prestados», i aquells serveis especials van ser centenars de tortures antifranquistes.

Perquè quan nosaltres plantegem, i el conjunt d'entitats de memòria històrica, veritat, justícia, reparació i garanties de no repetició, fonamentalment i en primer lloc és per a aquelles persones que van lluitar contra el franquisme, que van fer possible que el franquisme després de Franco no continués i que lluitaven per drets i llibertats; que van avantposar la legitimitat de les seves reivindicacions a la legalitat del franquisme; que van avantposar el fet de sacrificar els millors anys de la seva vida

respecte a les lluites de caràcter col·lectiu i per una societat més justa. Els hi devem pràcticament tot o gairebé tot del que hem gaudit com a drets i llibertats.

Dit això, agrair també, i fonamentalment, la proposició de llei que fa el Grup Socialistes. Ens servirà per avançar en la tasca de la memòria democràtica i ens servirà també per tenir una normativa més integral i més avançada també en drets. Això no significa que estiguem d'acord en tot, però hem d'agrar, evidentment, l'esforç i la feina que s'ha fet des del Grup Socialistes. Agrair també al Govern el fet de que tinguem a dia d'avui un avantprojecte de llei integral de memòria democràtica de Catalunya. I agrair conjuntament la voluntat que hi ha hagut, per una part, dels proposants i del Govern per retirar l'esmena a la totalitat i que puguem tramitar en una sola ponència dues normatives que no són en si mateixes contradictòries i que ens poden generar un molt bon debat.

I no volíem acabar la nostra intervenció sense fer referència a una cosa que està passant o ha passat durant les darreres hores al Senat espanyol. Datada a 20-N, el Partit Popular ha presentat una esmena a la Llei de memòria històrica espanyola on diu expressament que es demana prohibir associacions que exaltin o glorifiquin el comunisme. La CUP - Crida Constituent des d'aquest Parlament i des d'aquest faristol diem d'una manera clara que fem exaltació absoluta i glorificació d'aquells comunistes que en els obscurs anys del franquisme, en els pitjors anys del franquisme, ho van donar tot per conquerir drets socials i nacionals del nostre poble. Glorificació absoluta i exaltació absoluta.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Aragonés. A continuació és el torn del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula el senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Gràcies. Señoras y señores diputados socialistas, me sorprende enormemente que hayan decidido presentar esta proposición en unos momentos como los que estamos viviendo en estos momentos. Ustedes en su propuesta confunden la memoria con la historia y pretenden convertir la primera en la segunda. Confunden la memoria, que no es más que el testimonio del recuerdo subjetivo de las personas que convivieron, que vivieron un acontecimiento, con la historia, que es la concatenación de hechos objetivos que sucedieron en un momento determinado.

Con leyes como esta, como la que ustedes nos presentan hoy, lo que pretenden no es recuperar nuestra historia o garantizar que las víctimas sean reparadas. Lo que pretenden o a lo que da pie la proposición que hoy los socialistas nos presentan es a equiparar las valoraciones subjetivas de la memoria con los hechos objetivos de la historia.

La memoria democrática de Cataluña no se construye con base a los acuerdos políticos a que lleguemos en esta cámara o a la valoración que hagan los historiadores subvencionados por la Generalitat y que digan que Colón era catalán o que las calabazas de Halloween vienen de Tarragona. El Estado..., los políticos y los gobernantes, señoras y señores diputados, no tenemos absolutamente nada que decir respecto a lo que es o lo que no es la verdad. El Gobierno de la Generalitat no puede ser nunca garante de la verdad, porque aceptarlo sería asumir que la historia no es más que un hecho subjetivo, susceptible de cambiar al albur de la ideología concreta del gobierno de turno.

Por eso, si los argumentos son perfectamente válidos para cualquier circunstancia, en este caso, en el caso de Cataluña, tenemos un agravante aún peor. En Cataluña se están creando generaciones independentistas basadas en mentiras históricas, manifestadas, difundidas por la Administración de la Generalitat de Catalunya; esa es a la que ustedes, los socialistas, a la Administración de la Generalitat que se dedi-

ca a difundir mentiras sobre nuestra historia..., es a la que pretenden dotar de garantías, de garante de la verdad.

Señoras y señores diputados, la mal llamada «memoria histórica» no es una cuestión de decir a golpe de decreto quiénes han sido los buenos y quiénes han sido los malos. Por eso desde el Partido Popular vamos a votar en contra de esta proposición de ley, que no pretende, insisto, dignificar la historia, sino dotar a la Generalitat para reescribirla, pretende dotar a la Generalitat para reescribir esa historia.

Sin embargo, si hay algo que ustedes, como miembros del Partido Socialista, pueden hacer por nuestra historia, algo por lo que contarán, esta vez sí, con el Partido Popular de Cataluña siempre que quieran, sería dejar de una vez de ser convenientes con las traiciones del independentismo que está llevando a España... Dejen, los socialistas, de una vez, de justificarles cada vez que nos retan a través del Estado, cada vez que nos consideran ciudadanos de segunda por sentirnos catalanes y españoles. Dejen de reescribir la historia reciente de Cataluña, pervirtiendo el lenguaje, con la esperanza de que los ciudadanos no sepamos que no ha sido un golpe al estado desde las instituciones. Nos están robando la democracia y la convivencia, y ustedes, el Partido Socialista de Cataluña, se están dedicando a blanquearlo, para que en el futuro la memoria que han construido sustituya la historia que ha sido.

Señores y señoras diputados del Partido Socialista, les he dicho y reitero: no podemos apoyar esta moción, porque la verdad, señores y señoras diputados, no necesita decretos para revelarse. La recuperación de la dignidad de la Cataluña que el..., la recuperación de la dignidad que el independentismo ha destrozado, eso sí que requiere el esfuerzo de todos.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Albiol. A continuació, també per posicionament, és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula el diputat Antoni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, també, consellera de Cultura, consellera de Justícia..., senyor Albiol, sí, durant la Dictadura, el franquisme, sí que hi van haver *buenos y malos*. Hi van haver botxins i hi van haver víctimes.

Justament ahir va fer quaranta-tres anys de la mort del dictador, quaranta-tres anys de la mort al llit de qui va liderar i perpetrar quaranta anys de dictadura salvatge i cruenta. Quaranta anys foscos, amb milers, sí, van ser botxins amb milers d'assassinats, deportacions, segrestos, nadons robats, l'exili. Quaranta anys de persecució violenta de la ideologia, de la cultura, de la llengua, de l'orientació sexual. Quaranta anys d'anul·lació absoluta dels drets humans a l'Estat espanyol.

Ahir va fer quaranta-tres anys que va morir el dictador, que va morir en Franco, però malauradament no va morir el franquisme. I hem de lamentar que avui, quaranta-tres anys després de la mort del dictador, vivim un moment de repressió que recorda aquells temps foscos: violència policial contra ciutadans que volen exercir el dret a votar, intervenció i censura de mitjans de comunicació, prohibició d'actes públics, activistes i artistes exiliats, polítics a l'exili, dos activistes per la pau a la presó, set polítics representants del poble de Catalunya a la presó, presó preventiva sense judici, esperant un judici en un sistema judicial hereu directe del franquisme. Un sistema injust, parcial i polític. Un judici polític. Esperen el judici de la vergonya. Ni concòrdia, ni justícia, ni llibertat, ni reconciliació: malauradament, quaranta-tres anys després, l'esperit del franquisme no ha mort a l'Estat espanyol.

I en aquest context avui el Grup Socialistes ens presenta una proposició de memòria democràtica, i aquest és un debat absolutament adient. El Grup Republicà vam presentar una esmena a la totalitat. Quin sentiment tenia presentar una esmena a la totalitat? Lògicament, si en aquest moment, doncs, en aquest país no s'hagués fet

res, o senzillament no hi hagués res en marxa sobre el debat de memòria històrica, no tindria cap sentit haver presentat una esmena a la totalitat. Però precisament vostès saben –el mateix diputat Pedret s’hi ha referit– i són conscients que en aquest moment, doncs, hi ha en tràmit una llei integral de memòria democràtica de Catalunya; de fet, una llei que respon a la necessitat de dotar el país d’un instrument legislatiu que reculli i ordeni totes les lleis i reglaments existents fruit de divuit anys, divuit anys ja, de polítiques de memòria.

I és un projecte de llei que ha d’ampliar decididament les polítiques i actuacions per garantir l’aplicació de la justícia universal. Aquest ha de ser un projecte de llei que reculli l’experiència de tots aquests anys de governs de la Generalitat i que, integrant les actuals lleis, ampliï els drets de les víctimes de la guerra i del franquisme. Una llei que en aquests moments està en procés de participació pública d’entitats i de ciutadania; que creiem que és un element essencial, la participació de totes les associacions memorialistes i de la ciutadania a nivell particular, en una llei integral d’aquest tipus.

Aquest és un esperit que entenem que no recull el text literal de la proposició plantejada. No, altrament, la intervenció o la voluntat del Grup Socialistes, o almenys el que es transmet de la intervenció que ha fet el diputat Pedret. I és per això que retirem l’esmena a la totalitat, en el sentit que ha expressat el diputat Nuet també: creiem que és necessari i essencial que en el debat de memòria hi hagi consens, que ens posem d’acord. I crec que és una bona notícia que ens posem d’acord en el fet de que en el tràmit del projecte de llei del Govern, i conjuntament amb la proposició que avui, si tot va bé, s’aprovarà, doncs, acabem una ponència conjunta i puguem debatre conjuntament quin és el millor instrument, que el que tots volem al final és reparar les víctimes de la guerra del franquisme i la memòria, que ha de ser present sempre, perquè no tornin a passar mai més aquells nefastos fets.

Però creiem que al final, per això els ho deia, que temps tindrem de debatre, però ens sorprenia en el text de la llei –i torno a dir que no de l’expressió d’avui de la intervenció del diputat Pedret, però sí quatre punts respecte del text de la proposició de llei–, ens sorprèn que l’anàlisi de la proposta d’alguna manera no reculli el sentit de tot el que s’ha fet en aquests divuit anys ni de la legislació catalana. Em permetran..., que gairebé sembla una transposició de la llei valenciana, que no recull la realitat del que tenim treballat fins ara en aquest país. Si la voluntat és de consens –i n’estic segur–, doncs això serà una realitat que podem superar perfectament.

Però, a tall d’exemple, ens sorprenia que en el text de la llei no s’esmentés absolutament res del Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l’Ebre, que va ser pioner el 2003, ni tampoc cap referència al Consorci del Museu Memorial de l’Exili; res de la xarxa d’espais de memòria democràtica a Catalunya; cap referència al programa ja existent d’obertura de fosses i identificació genètica, pioner a tot l’Estat, amb 1.600 proves genètiques, fetes ja des de la unitat de genètica de la Vall d’Hebron. No es menciona tampoc a la llei –i em diran: «És anècdota», però creiem que no és tan anècdota– que es va aprovar el 2016, el 15 d’octubre com a dia nacional en record de les víctimes de la Guerra Civil i la Dictadura. I, en canvi, el text proposa celebrar aquest dia nacional el 31 de maig. No s’està d’acord amb el 15? Desconeixement, segur que no. Suposo que no té res a veure que coincideixi el 15 amb l’assassinat del president Companys. La llei tampoc fa massa referències respecte a l’exili.

De fet, l’actual normativa, l’actual, va molt més enllà del que planteja la llei i és molt tímida, també, amb les deportacions respecte a camps de concentració nazis. L’article 7 hi fa alguna referència, però actualment hi han hagut iniciatives que van més enllà de, senzillament, el registre del cens. El 2017, el mateix conseller Romeva va instal·lar la primera placa al mur dels estats, al camp de Mauthausen, i la idea –em consta– del Govern és seguir en aquesta línia.

Per tant, el que venim a dir és que probablement..., i justifiquem el per què presentàvem una esmena a la totalitat; per tant, no és de fons, és en el contingut, que

creiem que, en aquests moments, el projecte de Llei del Govern no improvisa, té un termini i un recorregut llargs, però això és fruit de l'anàlisi de tota la regulació que tenim fins ara, la participació de la ciutadania, i, lògicament, serà una bona oportunitat quan entri el projecte de Llei del Govern en aquest Parlament, conjuntament amb el redactat que avui presenten i que aprovarem del Grup Socialistes, fer una ponència conjunta i, per tant, tornar a ser referents i pioners a Catalunya amb el concepte de memòria històrica.

Acabo, ja, president, i voldria acabar –i hauria de ser normal que jo acabés una intervenció, en un estat democràtic normal, que ha patit una foscor com la que va ser la Dictadura, és el que farien a Alemanya, és el que farien a Itàlia, a qualsevol país que ha patit una dictadura–, hauria d'acabar dient que és essencial que mantinguem la memòria viva perquè mai més torni a passar. Malauradament, aquí i avui, he d'acabar dient: hem de mantenir la memòria viva perquè, senzillament, deixi de passar.

Gràcies, senyor president.
(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Castellà. Finalment, per al posicionament també, té la paraula el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. (Pausa.) Intervindrà el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Bona tarda, president. President Torra, diputades, diputats, consellera Capella, consellera Borràs, m'afegeixo al record, condemna i tristesa pel doctor Ernest Lluch, com no podia ser d'una altra manera. I voldria deixar constància que, malauradament, el Grup de Ciutadans no ha donat suport a una declaració institucional de condemna del franquisme.

Enguany commemorem els vuitanta anys de la batalla de l'Ebre, i ahir érem, com tots sabem, 20-N. I, tot i que Catalunya té deu anys d'experiència pionera a l'Estat en memòria històrica, no acabem de tenir-ne una molt bona llei integral, segurament. Justament, venim a debatre la proposició de llei que la Mesa va admetre a tràmit el passat 3 de juliol, i que ha elaborat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la Proposició de llei de memòria democràtica de Catalunya.

Tenim, per altra banda, que, en aquests mateixos micròfons, l'honorable consellera Esther Capella ja havia anunciat, abans d'aquesta data del 3 de juliol, que el Govern estava treballant en un objectiu de país, en un projecte de llei integral de memòria històrica, i que hi estava treballant intensament. L'Avantprojecte de llei integral de la memòria democràtica de Catalunya està, doncs, en fase de procés participatiu, com ja s'ha dit, adreçat a les víctimes i familiars de la Guerra Civil i de la Dictadura franquista, adreçat a entitats memorialistes i a la ciutadania en general, perquè s'hi puguin fer i retocar els aspectes que potser no hagin estat resolts satisfactòriament fins ara. Això es troba en el portal Participa, de la Generalitat de Catalunya: participa.gencat.

Aquest projecte de llei del Govern es fa amb voluntat d'assolir els objectius d'impulsar una memòria, una política pública integrada de memòria històrica, que actualitzi i harmonitzi les normes vigents, es fa amb l'objectiu d'assolir la reparació efectiva de les víctimes i les seves famílies, amb l'objectiu de garantir el compliment dels principis de la justícia transicional promoguts per Nacions Unides, importantíssim, com ja ha assenyalat el diputat Pedret: dret a la veritat, a la justícia, a la reparació i a les garanties de no repetició. I es fa amb l'objectiu d'assegurar la gestió coordinada de les administracions públiques en matèria de memòria històrica.

Si tenim, doncs, aquest avantprojecte del Govern anunciat, la pregunta que ens hauríem de fer és si calia tenir un altre text; si calia duplicitat de projectes. M'agrada pensar que la proposició d'avui no té res a veure ni vol fer de contrapunt en les dificultats que el PSOE té a Madrid en temes del Valle de los Caídos. M'agrada pen-

sar que no és per efecte dòmino de les lleis que al País Valencià, com ha expressat el diputat Castellà, ja s'hi han treballat allà..., però que, en canvi, no s'adapten a la realitat catalana. M'agrada pensar que això no deu ser oportunisme polític ni molt menys. I si diem «units per avançar», ho diem també pel que fa a memòria històrica.

No seria convenient i recomanable i bo que en matèria, almenys, de memòria democràtica busquéssim el màxim de consens des dels inicis? Rotundament, sí. I, per tant, en nom d'aquest consens, nosaltres hem retirat l'esmena a la totalitat, i acompanyarem i facilitarem el tràmit parlamentari d'aquesta proposició d'avui, sobretot, perquè en memòria històrica ens hauríem de posar totes en comú, d'acord, com diuen les companyes de la CUP, i procurarem que entre tots, units, i en tramitació conjunta, fem una refosa serena i potent de la proposició i del projecte tal com el país es mereix.

Deixin-me remarcar alguns aspectes de la proposició de llei d'avui, que, afegits al de la innecessària duplicitat que acabo d'esmentar, al meu veure, donaria arguments perquè siguin treballats i millorats en ponència.

Enlloc m'ha semblat veure esmentat, ni en l'exposició de motius ni en cap dels articles, un tema important. Jo diria, fonamental, neuronal. Em refereixo al reconeixement del dany moral i històric irreparable que Catalunya com a collectivitat va patir amb el cop d'estat i la Dictadura franquista; el dany, el destí democràtic de Catalunya. Seria convenient que una proposició de llei que vol ser superior a les tres lleis que ja tenim reconeguts, en alguna part i ben explícita, la reparació moral de tot un país, de tota una democràcia víctima, d'un país represaliat i d'una societat damnificada.

Quin podria haver estat el destí polític dels catalans? Quin hauria estat el futur de la ciutadania de Catalunya? Ciutadania de Catalunya és com la fórmula que utilitza la proposició que avui parlem, discutim, debatem. La llei proposada, en algun moment, podria haver parlat del mal que no es veu, de l'intangible i irreparable mal sobre –hi insisteixo– el futurible destí democràtic de Catalunya que va representar el franquisme. En aquesta ensulsiada que fou la guerra i la dictadura, un silenci eixorçador –com deia la consellera Esther Capella, i per dir-ho suau– ens fereix.

«He callat massa», deia Agustí Bartra. Hem de respondre a la història d'això, i hem de respondre amb alçada des d'aquest Parlament, com avui iniciem, i com ja s'han fet les altres iniciatives legislatives. Com diu Xavier Antich, els llocs de memòria no restitueixen mai les víctimes, però és un primer pas simbòlic per a la possible i sempre tan complicada reconciliació, paraules, per cert, «reconciliació» i «perdó», que diria que no apareixen en la proposta que avui debatem. Valdria la pena que aquesta càrrega de responsabilitat la reflectís el text sortint de la tramitació conjunta?

És la d'avui, una llei, segurament, molt tècnica, molt correcta, però que pot, en alguns aspectes, ajudar a conviure amb el difícil present; present que genera descaradament nous represaliats, exiliats i presos, i que, desgraciadament, seran memòria històrica del demà. Ho volem debatre. Ho respondrem amb alçada, com a diputats d'aquesta cambra, a la història.

Sobre el concepte de víctimes, la proposició és meridianament clara, però, des del meu punt de vista, estaria bé encara anar més enllà i fer una reflexió més general sobre aquest concepte, per exemple, referit –com ja ha dit el diputat Nuet– al de víctimes de la transició. Per què en el punt 3 de l'article 38 no s'esmenta claríssimament les víctimes de la transició a la democràcia fins a l'entrada en vigor de l'Estatut del 79? Perquè incomoden? Esperem que no. Perquè són, o sou, massa? Esperem que tampoc. Creiem que les víctimes de les represàlies del període darrer mereixen el mateix tractament, i, per tant, cal que s'esmentin com la resta.

Ara per ara a Catalunya tenim tres lleis i necessitem una llei que no només les agrupi a totes tres, sinó que les fusioni i les transformi en una eina brillant de memòria històrica en un objectiu de país. Això no passa prou en la proposta que avui

tramitem. La llei que prepara el Govern caminarà cap a una llei integral i vol ser una llei que ajudi a solucionar als ajuntaments aspectes en què la proposta és poc decidida. Cal que la llei que es faci sigui plenipotenciària en retirar elements commemoratius contraris a la memòria democràtica, i que no ho traspassi només al conjunt de les administracions públiques, com diu la proposició d'avui.

Sobre els elements contraris a la memòria democràtica, valdria la pena esmentar, més enllà del que literalment diu l'article 42: «commemoració, exaltació o enaltiment individual o col·lectiu de la revolta militar del 1936 i del franquisme, dels seus dirigents o de les organitzacions que van sustentar el règim dictatorial». Valdria la pena ser valents altre cop i parlar del feixisme, d'enaltiment de feixisme, paraula que surt poc a la proposta, o de preveure en el règim sancionador, explícitament, fer apologia del franquisme, fer apologia del feixisme o d'altres règims totalitaris criminals.

Acabo, president. Malgrat la duplicitat de proposició i de projecte que hem parlat, i malgrat aspectes menors –alguns que no dispo de temps de relacionar–, no impediran que en nom del consens, de la memòria i de la democràcia, avancem fins a la ponència conjunta amb el projecte del Govern. Diputades, diputats, president, president Torra, consellera Capella, res més.

I moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Sí? President, per què em demana la paraula?

El president de la Generalitat

En virtut de les meves atribucions com a president de la Generalitat.

El president

Digui.

El president de la Generalitat

Voldria intervenir. Primer, per agrair a tots els grups que s'han manifestat a favor d'aquesta proposició i del treball conjunt. Penso que ha sigut un debat molt constructiu, i us ho voldria agrair. Però també hi han hagut algunes qüestions que s'han suscitat que m'agradaria puntualitzar.

Josep Fontana, parlant del llibre de Paul Preston sobre *El holocausto español*, deia que «no es pot restar indiferent davant de tanta crueltat, de tant sofriment i de tant heroisme». I, encara, afegia, diu: «L'objectiu essencial d'aquesta tasca de recuperació de la memòria històrica de la República i de la Guerra Civil és justament d'ajudar a evitar que mai més no es pugui tornar a manipular.» I penso que aquesta idea, que el senyor Albiol justament posava en qüestió, no?, aquesta idea de recuperar la memòria històrica per evitar que es torni a manipular, la memòria històrica és, justament, un dels punts que valoro i que trobo essencial d'aquest treball conjunt que hem de fer tots plegats, pobles com el nostre, sense drets, ciutadans sense paraules, que han hagut de lluitar contra tota mena de manipulacions per conquerir la memòria. I, quan sabem que un poble sense memòria, com ha estat el nostre, doncs, ha estat un poble sense accés a la veritat, i ara que la recuperem, el que no podem permetre és que se'ns acusi de manipular-la, eh? I voldria, senzillament, utilitzar la paraula, doncs, per poder puntualitzar aquest extrem.

Gràcies.

El president

Gràcies, president. Atès que ha intervingut i la intervenció del president de la Generalitat i de qualsevol altre membre del Govern obre torn, ara obrirem un torn als grups, si així ho desitgen, de trenta segons per grup, perquè és l'equivalent del president. Ha parlat uns dos minuts. Per tant, si ho desitgen, poden fer ús d'aquests

trenta segons per posicionar-se respecte al debat que ha obert el president. (*Diversos diputats demanen per parlar.*) Digui'm, senyor...? (*Veus de fons.*) Pel mateix ordre que hem intervingut, si els sembla. Per tant, començaríem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Ho deia així, perquè no sé si tots els grups volen intervenir; en tot cas, és el seu dret. Senyor Alonso? Sí, quan vulgui.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Només dir-li al president de la Generalitat que, efectivament, no s'ha de banalitzar el patiment de les víctimes, i no s'ha de retre homenatge a ningú que hagi tingut a veure amb l'extremisme violent. I, malauradament, al president de la Generalitat precisament l'hem vist, en aquest sentit, retre homenatge a persones que en el seu dia van tenir molt a veure amb un dels períodes més violents de la nostra història.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Si els sembla bé, farem el mateix torn que en les intervencions inicials; per tant, ara seria el torn del senyor Joan Josep Nuet. Quan vulgui.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. Sí, president, a alguna gent que hem defensat la idea de la no repetició, ens han dit que érem nostàlgics. Però avui dia, quan veiem als carrers d'Europa i alguns carrers de l'Estat espanyol els grups feixistes desenfrenats, veiem que no érem nostàlgics, i que la no repetició en el tema de la memòria històrica continua sent una assignatura que no podem oblidar.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Feia l'ordre d'intervenció, tal com han fet els grups, obviant que inicialment la proposta era del Grup Parlamentari Socialista - Units per Avançar, per tant, és el torn –disculpin– del senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. A veure, hem vist en totes les intervencions, o en gairebé totes, judicis d'intencions i alguna intenció, crec, respecte a l'orientació general a la que es vol conduir el debat sobre aquesta proposició de llei. Res més lluny de la intenció del nostre grup parlamentari que intentar comptar amb una bona llei de memòria històrica de Catalunya que aplegui les existents i que millori en el possible el text.

Nosaltres creiem que mirar el passat és necessari per garantir que en el futur no es produeixin mai més fets com els que es van produir, i em sembla que faríem molt malament de barrejar aquest debat, aquesta voluntat política, amb d'altres qüestions que, efectivament, ens divideixen, perquè hem estat capaços en un passat molt recent de superar aquestes divisions i de fer bones lleis de memòria històrica. Inten-tem-ho amb aquesta també.

El president

Gràcies, senyor Pedret. Ara, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, senyor Aragonés. Quan vulgui.

Vidal Aragonés Chicharro

Suposo que en el nostre cas són quinze segons, molt ràpid, per tant...

El president

Com que són molt pocs segons, els en deixarem trenta, com a la resta de grups, perquè, si no, és gairebé materialment impossible.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies. Doncs així podrem fins i tot vocalitzar –o ho intentaré. Manifestar que veiem com hi ha relativisme històric, i el que provoca el relativisme històric és un moviment cap a la dreta i que obre la porta que aquells discursos que mai haguéssim acceptat, de caràcter racista, xenòfob, però també fins i tot de relativitzar el que va significar el feixisme, puguin avançar amb normalitat. Això sí, des de la CUP - Crida Constituent..., nosaltres, davant d'això: memòria. I memòria que no significa únicament recordar el que va passar en el passat, sinó repetir els mètodes de conquesta de drets que ens van ensenyar anteriors generacions.

I, per tant, tot l'agraïment a aquells i aquelles que van lluitar, i aquells i aquelles que ens han ensenyat com es conquereixen drets.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, senyor Aragonés. En nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, senyor García Albiol. Quan vulgui.

Xavier García Albiol

Gràcies. Com que el senyor president s'ha referit a mi, intentaré també, dins del mateix to, contestar-li. Senyor president, com vol que li tinguem confiança per fer una descripció equilibrada del passat i de la història, si estem vivint en aquests moments a Catalunya una evidència; i aquesta evidència és que vostès són capaços, a favor d'una ideologia o d'una forma de pensar, ja no tan sols de reescriure la història, sinó d'inventar-se el present que estem vivint en aquests moments.

Per tant, no li podem tindre confiança.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari Republicà, té la paraula el senyor Toni Castellà.

Antoni Castellà i Clavé

Sí; gràcies, president. Des del nostre grup, president Torra, estem completament d'acord –i ho he dit a la meua intervenció– en la importància de perquè no es repeteixin les coses, tindre memòria. La importància d'anar als homenatges. Crec que vostè i jo hem compartit homenatges davant d'en Companys, davant d'en Carrasco i Formiguera..., suposo que algun diputat de la cambra no es deu referir a aquests homenatges, dels quals estem orgullosos.

Però sobretot, sobretot, la memòria ha de significar que mai diputats d'aquesta cambra participin en manifestacions en les quals participin també elements feixistes que aixequen els braços i onegen esvàstiques.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Moltes gràcies, president Torra, per les seves paraules. Em repeteixo, reitero la voluntat d'avançar en aquest projecte de memòria històrica, col·lectivament, com a país, per avançar mirant el passat sense nostàlgia –no se'ns pot acusar de nostàlgics–, per avançar cap a un futur millor, de no repetició i de justícia per a tothom, als d'avui i als que malauradament ja no hi són.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat, i gràcies al conjunt dels grups parlamentaris.

Atès que no hi han esmenes a la totalitat, perquè, com hem dit abans, s'han retirat les dues que inicialment s'havien plantejat, aquesta iniciativa legislativa pot continuar la seva tramitació.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2017

360-00001/12

Passem, per tant, al següent punt de l'ordre del dia, el punt novè, que és la presentació de l'Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2017. Abans d'iniciar aquest punt, em plau saludar, en nom de la cambra, el síndic de greuges i els membres del seu equip, que avui ens acompanyen en aquesta sessió plenària.

D'acord amb l'article 181 del Reglament, el síndic de greuges exposarà un resum general de l'informe, i després serà el torn d'intervenció dels grups parlamentaris. Té la paraula, quan vulgui, el síndic de greuges, el senyor Rafael Ribó.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Vint-i-u de novembre de 2018. Analitzarem en Ple l'Informe anual de 2017, lliurat a principis de febrer, com hem fet cada any i com ja anuncio que d'aquí a unes quantes setmanes tindran a la seva disposició l'Informe 2018. Celebro que per fi ho puguem veure aquí, en el Ple; ho vam veure al juny a la comissió, tal com s'estableix en el Reglament de la cambra.

El 2017, sens dubte, és un any excepcional. I és un any excepcional on ens trobem amb els pitjors atemptats terroristes patits a Catalunya des de fa molts anys, i ens trobem amb tots uns esdeveniments que giren a l'entorn del que podríem anomenar «1 d'octubre».

Sobre els atemptats..., i seré en tot breu i telegràfic, tant per distància cronològica com pels debats que hem tingut en algunes matèries ja en Ple o en comissió en aquesta casa; pel que fa als atemptats, tots coneixen l'informe del Síndic que va ser lliurat al novembre del 2017 al Parlament. Informe que posava l'accent en temes que continuen sent vigents. No hi ha hagut cap compareixença parlamentària del Gobierno de España per explicar què va passar a Barcelona i a Cambrils: inimaginable en cap democràcia madura i consolidada. Atemptats que encara tenen com a cua de recomanacions del síndic el ple reconeixement dels Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya i com a policia que ha de tenir accés a tots els òrgans de coordinació estatals i internacionals en la lluita antiterrorista, com el tenen alguna altra policia de l'Estat d'una unitat subestatal com Catalunya. I el que no es pot admetre, com diu el síndic al seu informe, és que això sigui moneda de canvi de negociacions partidàries. La seguretat *mai* pot ser moneda de canvi partidària.

Queda pendent l'esclariment a fons dels vincles entre alguns personatges destacats en aquests atemptats i aparells de l'Estat. Tot això ho hem explicat a l'informe, ho hem debatut, ho hem explicat a la comissió del Parlament que es va convocar al respecte, i esperem que aquest Parlament avanci tant com pugui, i amb el rigor que vam veure en aquella comissió per part de tots els grups parlamentaris, per donar alguna resposta.

El segon fet excepcional, per descomptat, és el que va a l'entorn de l'1 d'octubre, amb tot el reguitzell tant de vulneracions de la Constitució i d'altres lleis en aquesta cambra i per part de la Generalitat, com la resposta que es va donar, tant amb una desproporció penal com amb una absència de la política. Feia temps que anava advertint, el síndic, de regressions d'alguns drets. Els més veterans recordaran quan el síndic deia, de la mà del Greco, que a Espanya hi havia una partidització creixent de la justícia. Avui quasi és un acudit dir-ho, recordar-ho. Quan a l'abril del 2017 plan-

tejàvem que a Espanya hi havia..., i ho dèiem no com a síndic, sinó seguint el que diu el Greco, una partidització de la justícia, que demanava una sèrie de correccions importants, amb mecanismes institucionals de la justícia, aleshores semblava que fèiem no sé quin tipus d'exageració; avui queda molt disminuït, perquè la realitat, una vegada més, ens ha desbordat.

L'informe, com tots els informes anuals globals del síndic, té tot un capítol de dades estadístiques, on trobaran totes les dades segregades per matèries: per origen territorial, per les persones, per gènere, per les administracions, etcètera. Té una anàlisi, en segon lloc, de les matèries i actuacions més significatives d'enguany, també de les que hem fet d'ofici, i té una anàlisi de totes les resolucions que no varen ser acceptades per les administracions. I també una petita mostra de les que sí varen anar endavant. I, per últim, un repàs de les activitats institucionals.

Hi han tres matèries que queden justificadament fora de l'informe quant al seu gruix, perquè tenen els seus corresponents informes anuals. La infància; fa molt pocs dies vàiem en aquesta cambra..., s'exposava en aquesta cambra l'informe d'infància de l'any 18, que esperem poder analitzar aviat com a Catalunya es compleixen, o no, els aspectes de la Convenció de Ginebra sobre els drets dels infants. Tenen, des de finals del 17, l'Informe sobre el mecanisme català de prevenció de la tortura, i des de juliol hi ha també l'Informe sobre transparència.

Em podria aturar en cadascun d'aquests apartats, en coses que ara són d'immensa actualitat, no les que s'han produït el 18 sinó les que es produïen el 17. Voldria només subratllar que allò que al 17 dèiem, al juliol, pel que fa a un tema tan important com és transparència i accés a la informació, que ens semblava que anàvem amb bona marxa, endavant, avui ens estem alentint. A les administracions de Catalunya hi ha un alentiment del compliment dels drets i els deures sobre l'accés a la informació de la ciutadania, i sobre la transparència dels cossos de les administracions. No anem al mateix ritme que havíem anat en el moment d'implantar tot el que era la llei que vostès varen elaborar.

Val a dir que nosaltres tornem a posar l'accent en les temàtiques socials, 2017. Segurament no amb tanta força com al 2016, perquè algú dirà que es comença a notar la recuperació de la crisi. Hi han dades macroeconòmiques en què es podria basar aquesta afirmació, malgrat que n'hi han d'altres que també ens senyalen que moltes unitats familiars a Catalunya continuen trobant-se en situacions de vulnerabilitat. I això es veu al 17 tant en serveis socials com en salut com en educació i com en habitatge.

Al 17 vàrem trobar dues disposicions que ajudaven a avançar col·lectius especialment vulnerables. Em refereixo a la implantació de la renda garantida de ciutadania com a nova prestació, que substituïa la renda mínima, per assegurar uns mínims de vida digna a les persones, i pendent aleshores del seu desplegament reglamentari. Demanaria que l'analitzéssim a fons quan veiem, d'aquí a poques setmanes, què ha succeït durant tot el 18, que és l'any ple d'implantació d'aquesta renda. I també assenyalant com a positiu el Reial decret de 6 d'octubre sobre el bo social i mesures de protecció dels consumidors d'energia elèctrica, un reial decret que preveia una sèrie de matèries, bàsicament, a l'entorn del descompte, que portava implícitament, i així ens ho varen ensenyar a finals del 17, una sobrecàrrega de treball en els centres de serveis socials, un augment de tràmits, una possibilitat de complicar la solució del tema.

Advertíem el 17, de nou, que la Llei de dependència a Catalunya no gaudeix prou de model de seguiment, ni d'instruccions, ni de protocol. I el Departament de Treball ens ha indicat recentment que està en línia d'aconseguir amb els ens locals una solució al respecte.

Dèiem el 17 que, evidentment, hi havia una saturació de serveis d'urgència, tant per les queixes que es rebien com per les visites *in situ*, per hores de permanència en aquests, per condicions, com es podia vulnerar el dret a la intimitat dels mateixos

pacients... I se'ns va parlar de seguida del Pla nacional d'urgència de Catalunya, que podrem valorar quant al seu compliment.

Un any més reiteràvem que hi havia moltes persones que no havien rebut el tracte adequat a l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques, quan se'ls ha d'avaluar en la seva capacitat laboral, i fèiem fins i tot una mostra al respecte, de vegades de la mà de la demanda d'alguns instituts propers a la mateixa Administració. Requeríem i tornàvem a demanar i torno a demanar una formació específica dels professionals que s'han d'encarregar d'una temàtica tan important.

Assenyalàvem coses encara en el camp social que afecten el programa Garantia Juvenil i la legislació que dificultava el seu ple accés, amb supòsits pendents de resolució.

Apuntàvem en aquest paquet social el gran tema que ens ha dut a una continuada discussió, però no resolució, que l'arrosseguem i que ara està molt més viu, de l'habitatge; ara ja, de l'habitatge d'emergència; ara ja, de l'absoluta necessitat d'abordar amb mesures de xoc aquesta qüestió de promoció de l'habitatge social.

No puc deixar d'assenyalar en aquest apartat, encara que pertany a un dels informes que hem presentat monogràficament i a dos d'específics, que continuem arrossegant el principal problema que té socialment l'educació a Catalunya, que no és l'adoctrinament –no fem jocs de mans–, és la segregació al nostre sistema educatiu. Segregació a l'entrada i segregació en la gestió dels centres educatius. El síndic va proposar en dos informes monogràfics l'anàlisi d'aquest fet i convidava tota la comunitat educativa a arribar a un pacte per combatre'l; vàrem aconseguir avançar molt, i vam quedar interromputs i escapçats en aquest esforç amb l'aplicació del 155. Parlo del 17. Els hi avanço: el 18, com deuen saber i com analitzarem al veure l'informe de l'any actual, hem reprès amb força aquest mateix camí, per veure si aconseguim un denominador comú d'agents tan diversos i contradictoris com hi ha en el món de l'educació, per combatre aquest mateix fet, que és el que agreuja la desigualtat d'oportunitats en l'educació a Catalunya.

Val a dir encara en el paquet social que gens ajudaren a resoldre totes aquestes coses les mantes vegades que el Gobierno de España va dur lleis d'aquest Parlament al Tribunal Constitucional; lleis socials que varen quedar aparcades per aquesta decisió que en comporta, una vegada recorregut per part del Govern, automàticament, la suspensió, sense conèixer la decisió del tribunal.

El segon gran apartat sobre el qual els vull cridar la seva atenció del 17, perquè continua sent vigent el 18 i creixent, és que no tenim prou cura del nostre territori. No som prou conscients del que significa com un bé col·lectiu la preservació del territori de Catalunya i de la petja que pot deixar per a futures generacions la creixent maniobra d'especulacions immobiliàries que de la mà d'imaginar-se que ràpidament es faran calés..., sense tenir en compte que s'està jugant amb un bé que s'ha de preservar per damunt de tot.

Tenen un informe monogràfic, que veurem aviat en comissió, on el síndic resumeix les normes, les accions i les polítiques públiques que són massa permissives amb les agressions al territori. I espero que encara hi podrem entrar més a fons quan l'agafem monogràficament.

En aquest apartat territorial voldria assenyalar també les qüestions que afecten quelcom que costa molt convèncer la nostra població que és un dret: el dret al descans, els sorolls, de tota mena, arreu. La lentitud, quan no paràlisi, d'administracions que no actuen davant de les demandes de la gent perquè se'ls respecti el dret al descans, no només en fets puntuals que van a l'entorn d'esdeveniments com festes majors, sinó en coses continuades i reiterades; mirar cap a una altra banda quan hi ha un cas concret en què cal actuar, i de vegades quan han caigut sentències molt dures al respecte. I el mateix diria sobre una qüestió en què encara no tenim normativa reguladora i estem obligats a tenir-la: la contaminació odorífera a Catalunya, que seria un tema important, de maduresa democràtica, poder-lo abordar.

Hem de dir que continuen creixent al síndic les queixes que van a l'entorn de la temàtica del consum, començant pels temes energètics, telecomunicacions, transport, abastament d'aigües... Que tenim una bona col·laboració amb les grans companyies. Que hauríem de ser capaços de donar molta més informació i trobar vies molt més ràpides de solució. Que de vegades anem massa coixos en l'atenció dels organismes oficials de consum, començant per l'Agència Catalana de Consum, en atendre les persones que tenen problemàtiques, i més quan la Unió Europea ens està reclamant una plena implantació de les ADR, les *alternative dispute resolutions*, que serien instruments molt ràpids i eficaços per resoldre aquest tipus de conflictes.

En aquest apartat –ara sembla que ho digui perquè tornen a haver-hi dades de pleníssima conveniència–..., ja els hi parlàvem de nou del Castor. I els parlàvem del Castor quan, des del 2014, vam disposar en aquesta cambra un informe a fons, monogràfic, del que creiem i jo continuo creient que és un dels escàndols més grans que ha viscut mai la democràcia espanyola, de com els diners de tots els contribuents i de tots els consumidors van a pagar un error monumental de càlcul de negoci per part d'iniciativa privada i de quan hi han informes del 17, que els assenyalàvem, d'instituts tan prestigiosos com l'MIT –el Massachusetts Institute of Technology–, que desmunta totes les excuses que s'havien donat, que no hi havia res a veure amb la injecció de gas i els terratrèmols que es donaven a Alcanar, a Vinaròs i a tota aquella part de la costa que va tenir cinc o sis mesos milers de persones amb la por diària i nocturna d'haver de sortir corrents per si començaven a sacsejar de nou els terratrèmols.

Tenim ara, teníem aleshores la sentència del Tribunal Constitucional. Senyores i senyors diputats, a tothom que s'estimi el Tribunal Constitucional!, sentència per unanimitat dels seus membres!, que diu que és nul de ple dret. I saben, tots els que entenen una mica de dret, que «*nul de ple dret*» vol dir tornar a la situació original! No s'ha fet ni un gram d'esforç per reclamar res dels 1.350 milions d'euros, que es van pagar bons europeus i que van anar cap als que havien fet les primeres inversions. Ara hi ha una sentència del Suprem que ha aturat el pagament del que significa el manteniment de la plataforma any rere any, que són aquestes desenes de milions d'euros; però aquests milers, que seran 4.500 al final de tot el període, amb els corresponents interessos, que el Tribunal Constitucional ha declarat nul de ple dret..., de moment, no hi ha la més mínima reacció! S'imaginem vostès, algú de vostès, a alguna entitat que desobeeix una sentència per unanimitat del Constitucional que declara nul de ple dret una acció que exigeix la restitució, què podria succeir-li? La resposta és molt senzilla, eh? Sorpren a aquest síndic que tant aquesta cambra com altres cambres i com altres instàncies que tenen molta més competència continuïn mirant cap a un altre costat, quan això està succeint.

Parlàvem també, en aquest mateix informe, de temes que afecten qüestions tributàries, com és la modificació substancial que es va fer amb la Llei bàsica de règim jurídic del sector públic, amb el tema de responsabilitats, quan deixa clar fins on han d'arribar les responsabilitats pels danys derivats del funcionament dels serveis públics, amb independència de l'opció o prestació directa o indirecta escollida per l'Administració.

Parlàvem, en aquest apartat de l'Administració, la necessitat de consolidar el dret a l'empadronament de tothom que estigui vivint a Catalunya. Prou de posar pegues des de les administracions a l'empadronament. A part que és posar pegues de forma cega, absurda i contradictòria, perquè és negar-se a reconèixer els que hi som! Altra cosa és demanar que es compleixin les previsions sobre l'habitatge, sobre les condicions de salubritat, sobre... Però deixar de reconèixer, que ja ve l'obligació des de la Ley de bases de règimen local, dels vuitanta..., d'empadronar tothom que està entre nosaltres, com encara succeeix avui i com assenyalàvem en l'informe de 2017, és un absurd.

També és del 17 i està pendent de legislació que no es pot cobrar l'impost de plusvàlua quan no hi ha hagut plusvàlua! Hi ha una sentència del Constitucional del 17, està per ser regulada! Encara rebem queixes al respecte; ho assenyalàvem ja el 17! Com li podem cobrar a un contribuent..., que pagui l'impost sobre una plusvàlua que potser ha estat al revés, se li ha devaluat aquell bé que ha adquirit? I d'aquí ve la sentència inequívoca del Tribunal Constitucional.

Parlàvem en l'informe també de temes que afecten les llibertats i seguretat, més enllà d'aquest conflicte excepcional que tenim analitzat en tres informes que hem vist o en comissió o en el plenari en aquesta cambra.

Parlàvem, en l'àmbit de llibertats i seguretat, que el tancament de la presó Model, que es va produir l'any 17, hauria de comportar l'assumpció per part de la ciutat de Barcelona de la seva responsabilitat en el sistema penitenciari. És fàcil que la capital de Catalunya expulsi de les seves fronteres qualsevol equipament que pugui molestar –i parlo amb la terminologia del Nimby. Barcelona té una quota de responsabilitat social que ha d'exercir, i està pendent. I està pendent de ser no planificada, que ja sé que hi han..., i puc ja sentir que em diran: «No, si està previst...» Previst, ja sé que hi ha moltes coses previstes, però ja som a finals del 18 i, que sàpiga aquest síndic, no s'ha fet cap pas endavant per, en realitat, complir amb aquesta qüestió.

Com també estan pendents coses que poden ser de detall, importants, com és tot el tema de les càmeres d'enregistrament, encara, en algunes dependències i com són..., en vehicles de transport. Tenen vostès informes extraordinaris, a banda dels quatre anuals de l'any 17, sobre l'aplicació de la Convenció de drets de la infància –que sàpiguen que va ser incorporat al de Nacions Unides; el de Catalunya va ser incorporat per voluntat de Nacions Unides a l'informe global internacional–; que hi ha l'Informe sobre el dret a la convivència, que en part toca temes que abans he dit, sobre el dret al descans, sobre l'aplicació a Catalunya de les normes que vostès van fer sobre la normativa europea dels drets de LGTBI, sobre la seguretat privada i, evidentment, el que ja he citat abans, sobre el terrorisme.

He de dir que les actuacions són, una vegada més, superiors a les de l'any anterior. Les tenen localitzades per tots els indicadors que estan previstos a la llei; poden veure el mapa global de Catalunya.

Hem incrementat el desplaçaments de l'Oficina del Síndic per tot Catalunya: quatre dies a la setmana estem per barris i localitats de Catalunya atenent la gent amb consultes o amb queixes, obrint la institució sempre en àmbits socials, amb prèvia publicitat, per atendre físicament les persones que no en tenen prou amb el contacte via correu electrònic o via *webcam* i videoconferència; que tenim, en aquest sentit, una resultant creixent, positiva, de col·laboració de les administracions amb la tasca del síndic.

Anem escurçant els dies de resposta de les administracions. Encara són massa llargs. Si miren l'informe i comparen els dies que triga el síndic, els dies que triga la persona o l'entitat que té la queixa i els que triga l'Administració, encara dobla o quasi triplica l'Administració als altres. Els demano, a tots els que tenen responsabilitats a les administracions, major disponibilitat i celeritat per atendre aquest tipus de demandes que pugui fer el síndic.

Hem de dir, un any més –i de la qual cosa estic molt satisfet–, que no hi ha hagut cap obstaculització negativa a les demandes del síndic. Algú se'n sorprendrà, però és que abans n'hi havien, i hem aconseguit eliminar-les. Sí que encara hi ha que..., tenim en aquests moments, des de l'any 17, vora el 76 per cent de resolucions acceptades plenament; un 20 i escaig per cent, parcialment, i queda un 2 i escaig per cent de resolucions no acceptades per les administracions, que, com saben, les resolucions del síndic no són vinculants.

Hem inaugurat nous instruments per fer encara més senzilla la relació amb el síndic. Hi ha una seu electrònica des del 17 que qualsevol persona pot utilitzar per

saber on és la seva queixa, la documentació d'aquesta, la resposta de l'Administració com va avançant, amb la màxima transparència.

I estem treballant colze a colze amb tots els altres agents que s'encarreguen de defensar drets a altres indrets, com poden ser els d'altres comunitats autònomes, o el Defensor del Pueblo de Espanya, o en el concert internacional.

Dic amb orgull que l'any 2017 es va celebrar en aquesta casa, en aquest Parlament, el II Simposi sobre Drets Humans i Llibertats, amb la participació del comisari europeu de Drets Humans, de la Defensora del Poble del Parlament de la Unió Europea, del director de l'Agència de Drets Fonamentals de la Unió Europea i de tots els defensors d'Europa, i que va donar com a resultat –i ho tenen tot en el nostre web; algunes diputades, alguns diputats hi van ser presents– tot un conjunt de conclusions que poden ser vistos avui com a previsió de coses que van succeint quan per Europa també, com a Catalunya i com a la resta de l'Estat hi han problemes seriosos per a l'avenç dels drets humans.

Res més. I moltes gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies. Gràcies, senyor síndic. Ara, per fixar la seva posició, tenen la paraula per un temps de quinze minuts els grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Ciutadans, en la persona del diputat Manuel Rodríguez.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, vicepresident. Diputats i diputades..., y bienvenido, señor Ribó. Informe del año 2017, editado en febrero y lo presentan ahora en el Pleno de noviembre. Solo diez meses, vamos bien; solo diez meses, parece que no haya pasado nada.

Lo que sí que hemos podido averiguar durante estos diez meses es que, en primer lugar, se calendarizan sus comparecencias según les conviene a los partidos separatistas, y, en segundo lugar, que tampoco le gusta venir mucho aquí al Parlament a dar cuenta de lo que realmente importa, y especialmente cuando la oposición le insta a que venga a dar cuenta. Únicamente, lo que a usted le importa.

Bien, hay dos comparecencias instadas por mi grupo político –el partido que ganó las elecciones en Cataluña, se lo recuerdo– en la que le solicitábamos durante el mes de octubre y durante el mes de noviembre, en primer lugar, que nos informase sobre los días 6 y 7 de septiembre, el golpe a la democracia. Queremos saber principalmente dónde estaba usted aquel día, por qué razón usted no paralizó aquel bodrio jurídico, y, además, no sabemos tampoco qué opinión tiene de aquella ley absolutista y que nos robaba nuestros derechos, a todos los catalanes.

En segundo lugar, también, usted se ha vuelto a escudar en los grupos separatistas para que bloquearan la comparecencia sobre sus bolos y sus comunicaciones que ha hecho a otros defensores del pueblo, *ombudsmen*, organismos internacionales, donde hablaba mal de España, donde hablaba también mal de nuestra democracia y donde hablaba también mal de nuestras instituciones.

Pero, como le digo, prefiere no venir aquí a dar la cara. Usted puede comparecer incluso a petición propia; no lo ha hecho, pero se escuda, como siempre, en los partidos separatistas y en Podemos. La pregunta es: ¿tanto miedo le da venir a explicarnos lo que hace cuando nadie le ve?

En relación con el informe, hay dos puntos. Por un lado, podríamos hablar de las problemáticas reales, que afectan a los catalanes, que incluso podríamos llegar a estar de acuerdo en muchos aspectos. En otros creemos que falta mucha precisión, pero, como comprenderá, con el tiempo que tenemos poco podemos hacer.

Luego hay otra parte del informe que podríamos definir como la parte del informe del comisario político Ribó, es decir, ahí le vamos a plantear una enmienda a la totalidad por la falta de rigor, porque se extralimita en sus funciones, porque actúa

a favor de una ideología política concreta –el separatismo– y además pierde usted cualquier legitimidad para representar a los catalanes como *síndic de greuges*.

En relación con el primer bloque, que lo denominamos «problemas reales de los catalanes». Antes de nada, usted ha comentado el caso Castor como uno de los más graves de la democracia. Bien, yo creo que también hay otros casos muy graves en los que en catorce años usted no se ha pronunciado: el caso del 3 *per cent*, el 3 *per cent* en obras públicas. En catorce años usted no ha abierto ninguna actuación de oficio ni ha elaborado un informe exhaustivo. Queríamos saber también por qué razón este caso parece ser que al *síndic* no le interesa.

O el caso de ATLL, Aigües Ter Llobregat. También las chapuzas, las chapuzas que pagamos todos los catalanes.

En su informe también destacaríamos algunas de las..., no podemos destacar evidentemente todas, porque tenemos muy poco tiempo, pero hablaríamos de los servicios de las urgencias hospitalarias. Usted..., nos parece alarmante que habla de que «aunque sea de forma puntual, en determinadas épocas del año». Pues bien, no es puntual, no blanquee la realidad. Se trata de un problema estructural, de recortes, de mala gestión, de falta de iniciativa política, de falta de interés por resolver los verdaderos problemas de los catalanes por parte del Departament de Salut.

E incluso hoy ha habido una interpelación sobre salud y el *conseller* decía que se cumplían los criterios que marca la ley para la atención en un centro de atención primaria, es decir, dos días. Si queremos ir al CAP, podemos solicitarlo y en dos días, en teoría, según la ley, nos tienen que atender. Dicho esto, un compañero mío, bueno, lo ha solicitado. Y, concretamente, en el momento en que lo ha solicitado le han dado fecha para el 11 de diciembre, es decir, para dentro de veinte días. Y ahora le pregunto: ¿le extraña que estén saturadas las urgencias, si tenemos que estar veinte días esperando?

Luego también otras cuestiones, por ejemplo, el tema de..., para una prótesis de rodilla en Bellvitge, son 89 días; en el Moisès Broggi, 173 días; una prótesis de cadera en Bellvitge son 72 días, o en Viladecans, 173.

Luego, otro gran tema, que creemos que no es menos importante: el sistema de protección a la infancia y la lucha contra el maltrato. Se habla de una presión asistencial más elevada, es todo un reto, pero especialmente ahora con los menores no acompañados. De hecho, sí que hemos visto que se ha expuesto un informe ahora en septiembre y otro en noviembre, pero en relación con el informe de 2017 no vemos que se exponga ninguna duda al sistema actual. Creemos que merece un examen exhaustivo y una profunda reflexión todo este sistema. Tampoco se hacía mención en ese informe a grandes problemas como por qué razón el 25 por ciento de los desamparos de toda España se llevan a cabo por la DGAIA.

O por qué no tenemos un reglamento que desarrolle la Ley de infancia desde el año 2010, ya van ocho años. O, por qué no ha abierto usted una investigación de oficio contra el señor Ricard Calvo, director de Infancia de Cataluña, sobre las irregularidades y la gestión de contratos de centros para menores tutelados por la DGAIA. ¿Por qué a usted no le interesa eso? Quizás porque este señor ha sido acusado de dar nada más y nada menos que 98 millones de euros a entidades afines; o porque este señor estaba en excedencia de sus empleados en la Fundació Acció Social Infància, con un contrato vigente, aunque suspendido. En su declaración pública omitió la entidad con la que había desarrollado su responsabilidad directiva, y a pesar de ello le concedió medio millón de euros. Finalmente, este señor fue cesado el día 29 de agosto por el anterior Gobierno, pero ante estos hechos, usted no abrió ningún expediente ni elaboró ningún informe.

También hay otro informe que creemos que es importante y relevante además de destacar que es el cómputo de mérito en la experiencia en encargo de funciones. Usted nos habla de que las administraciones públicas deben cubrir las vacantes por medio de concursos públicos, sin embargo, también hay dos figuras extraordinarias

como las comisiones de servicios o los encargos de funciones. Pues bien, usted –ya se lo dije en comisión– no predica con el ejemplo. Es decir, la institución del Síndic de Greuges concretamente tiene un 35,1 por ciento de eventuales, en comparación con otros órganos estatutarios es escandaloso. Y en comparativa le diría que concretamente el Parlament de Catalunya tiene un 5,2; el Consell de Garanties Estatutàries tiene un 0; la Sindicatura de Comptes tiene un 0,9; la Oficina Antifrau, un 9,4, i la Comissió Jurídica Assessora, un 0. Y usted tiene un 35. Creo que como mínimo se lo tiene que pensar esto y empezar por dar ejemplo.

Más cosas. Creo que también hay otras cuestiones que también afectan gravemente como serían las quejas al Institut d'Avaluacions Mèdiques, el programa individual de atención, la reserva de plazas de aparcamiento para personas con discapacidad, el acceso al programa de Garantía Juvenil, el empadronamiento de ocupas, el funcionamiento de las mesas de emergencia, los suministros básicos y el bono social.

Luego también tendríamos la segunda parte, el segundo bloque del informe. La del informe del comisario político Ribó, usted. Usted abre una actuación de oficio sobre las declaraciones del señor, del exsenador Santi Vidal, cuando hablaba de obtener los datos fiscales ilegalmente para el referéndum ilegal. Sin embargo, usted, dentro de este informe, lo trata como un incidente aislado, un exabrupto del señor Vidal. Bueno, pues, la realidad es muy diferente. Resulta que el Juzgado de Instrucción número 13 no lo considera un exabrupto, de hecho, le abrió diligencias y continúan esas diligencias. Pero es que además poco a poco vamos conociendo la verdad. Es decir, hay un informe de la Guardia Civil que constata que la Generalitat contrató dos programas para robar los datos fiscales de los catalanes. O bien que también la directora de la Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha sido imputada recientemente por el mismo juzgado ante la pasividad mostrada. ¿Por qué no abre una actuación de oficio ante el robo ilegal de datos de todos los catalanes? ¿Eso no le interesa al *síndic*? También quiero saber si es consciente de que miles de catalanes denunciaron esa cesión ilegal de nuestros datos y nuevamente usted lo blanquea, como es de costumbre.

Por otro lado, otro tema, la aplicación del artículo 155. Parece ser que el 155 cayó del cielo. Claro, si los días 6 y 7 de septiembre usted no estaba viendo la tele, no estaba en el Parlament, se había escondido o se había ido de vacaciones, eso no lo sabemos. Nos tendrá que responder usted. Pero concretamente el 155 se aplicó por una razón muy sencilla, porque aquí se vulneraban los derechos de todos los catalanes, porque aquí además se derogaron la Constitución y el Estatuto, se intentaron derogar. Y por suerte el Estado y la Constitución actuaron. Por lo tanto, usted no venga a darnos ni lecciones, ni creo que como mínimo la sorpresa de que..., como si el 155 hubiera caído del cielo. Lo plantea incluso como si supiera de dónde viene, pero no quiere reflejarlo en su informe.

La pregunta nuevamente se la hago: ¿dónde estaba usted los días 6 y 7 de septiembre? Díganoslo. Usted se vende además como un mediador en el extranjero, pero su cargo deriva directamente de la Constitución y del Estatuto de autonomía de Cataluña, que se intentaron derogar los días 6 y 7. Para evitar contestar a la siguiente pregunta también..., ¿qué hacía usted el día 26 de octubre de 2017 reunido con el comité para la rebelión? Díganoslo también. Quizás, creo que debería de plantearse una actuación contra sí mismo y finalmente dimitir.

Quejas..., bueno, usted lo define como «quejas al entorno del ejercicio del derecho a participación»; traducido al castellano –o al catalán, ¿eh?–: la celebración de un referéndum ilegal, básicamente. Se centra en dos ejes: por un lado, las elecciones al Parlamento de Cataluña. Bien, lo que sucede siempre, que se vota, ¿no? No plantea ningún cambio en la LOREG. ¿Para qué? Para que una LOREG sea justa, ¿no? Que, es decir, lo que votan los catalanes finalmente sea representado por los diputados aquí. O bien que..., también recordarles que CiU votó a favor del voto rogado,

ese del que usted se queja, pues, los partidos que le defienden..., aquí Convergencia i Unió votó por ese voto rogado. Creo que es importante que lo hable con los grupos separatistas, aquellos que le ayudan a bloquear sus comparecencias para que no venga a explicar al Parlament lo que no ha hecho y donde se escondía aquellos días.

Relación a la votación del 1 de octubre, lo cual en realidad es por no decir referéndum ilegal. Relata algunos hechos previos. Nos sorprende que no se indigna ante la interpretación fraudulenta de los grupos separatistas al Parlament en los días 6 y 7. Ni se muestra sorprendido ante lo que se proponía. Cualquier *ombudsman* o defensor del pueblo objetivo y que representa a todos sus ciudadanos se habría indignado y habría iniciado actuaciones de oficio contra los autores materiales de aquel golpe a la democracia. Cualquier defensor del pueblo lo habría hecho. Y, usted, no sabíamos ni dónde estaba.

Por esa razón me reitero, ¿dónde estaba aquellos días? ¿Por qué no actuó de oficio? ¿Por qué no abrió actuaciones contra los responsables? Y, además, una cosa que usted también sabe: usted podría haber paralizado todo aquello. Aquel bodrio jurídico que consideraba que, bueno, que se podía elegir a los jueces a dedo, que podía dejar inaplicable cualquier ley que no le parecía coherente al expresidente.

¿Es consciente de que con setenta diputados aquí también derogaron la institución del Síndic de Greuges? Cuando derogaron la Constitución y el Estatuto también derogaron el Síndic de Greuges y, ¿usted no es consciente de ello? O también que el 15 de setiembre de 2017 usted remite una misiva a autoridades en la que manifiesta la aprobación de dos leyes *ad hoc* pero curiosamente nos dice «leyes *ad hoc*» pero se olvida decir que eran leyes ilegales, que eran leyes suspendidas y que eran leyes inconstitucionales. Y además con posibles afectaciones con relación a la libertad de expresión, a la libertad de información y a la libertad de reunión. Derogan todo el marco constitucional. ¿Qué le habrían prometido, señor Ribó? ¿Nueve años más al frente de otro chiringuito político?

Por ello le hemos pedido su comparecencia y usted ha rechazado. Se ha escudado en los partidos separatistas. Y hemos enviado una carta a todos los organismos nacionales e internacionales a los que se había dirigido, y no se preocupe que también le enviaremos una carta. Básicamente en la carta, le relato: «El breve espacio del que disponemos en esta carta nos impide entrar en un relato pormenorizado de los hechos, pero queremos transmitirle la línea fundamental de lo que ocurrió. El señor Carles Puigdemont y el señor Oriol Junqueras, presidente y vicepresidente de la comunidad autónoma de Cataluña, idearon y pusieron en práctica un plan articulado que tenía por objetivo deponer la Constitución española y proclamar unilateralmente y de manera antidemocrática la independencia de Cataluña. Para ello hicieron aprobar, sin respetar el Reglamento del Parlamento, dos leyes que les otorgaban un poder sin apenas límites ni controles, cuya ejecución requería de la actitud connivente, cuando no abiertamente favorable, de multitud de cargos públicos que habían sido nombrados directamente por el propio Gobierno de la comunidad autónoma o por el Parlamento de Cataluña, gracias a la mayoría parlamentaria, que no social, de los grupos independentistas.

Y aquí es donde entra usted. Uno de los referidos cargos públicos es el señor Rafael Ribó, persona que ocupaba el cargo de *síndic de greuges*, *ombudsman* de Cataluña en aquellos meses, y que sigue ocupando en la actualidad. Su obligación como tal desde la no supeditación al poder político que se le supone habría sido la de levantar su voz y ejercer activamente sus competencias, en contra de la vulneración masiva de derechos fundamentales que se dio, que afectó no solo a los diputados de los grupos políticos a los que se despojaba *de facto* y *de iure* en funciones la representación política, sino al conjunto de la ciudadanía, a la que entre otros atropellos se les robaron sus datos personales para fines ilegales, usando el dinero público y los bienes públicos.

Sin embargo, en inequívoca y culpable dejación de responsabilidades del señor Ribó, prefirió no solo no reaccionar como habría sido su deber, sino desplegar una actividad personal de abierto apoyo a la política de los señores Puigdemont y Junqueras, contribuyendo así a dar imagen a la normalidad y legalidad, tanto a nivel interno como de cara al extranjero a lo que de verdad había sido un intento de secesión ilegal dirigido por una minoría radical nacionalista y populista, así como por movimientos populistas antisistema y antieuropeos. (*L'orador mostra un document a la cambra.*) Aquí tiene la carta. No se preocupe, que se la haremos llegar.

Por otro lado, y, por último, lo cierto es que nosotros le cuestionamos a usted, señor Ribó, el uso indebido de la institución del Síndic de Greuges, de su posicionamiento claramente político, y si un acto es ilegal, es ilegal y no hay nada que discutir. Se habría ahorrado horas y mucho papel, pero lo cierto es que esperamos que no alargue su agonía en el cargo después de catorce años, que, por cierto, son muchos años, y además muy largos, y especialmente cuando no cumples con tu función y con tu cometido. Diga la verdad y dimita.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, també per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Marta Moreta, pel Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Consellers, president, avui, a un mes i mig d'acabar l'any, debatem l'informe del 2017. Crec que no cal dedicar-hi més comentaris, està tot dit. Tirin enrere un any i situïn-se.

En altres ocasions, síndic, crèiem que l'informe anual era un bon document de treball que servia com a document base per fer la tasca de control de propostes de millora i definicions de l'actuació del Govern. I fixi's que ho deia, en passat, perquè en altres ocasions era un bon document, perquè, sobretot, estava elaborat sobre la neutralitat política que la Sindicatura de Greuges hauria de tenir; però, malauradament, de l'informe del 2017 no en podem dir el mateix.

En el darrer Ple, síndic, li deia que vostè ha decidit posicionar-se només d'una part, d'un costat de la societat. Ha decidit només representar uns quants, i a sobre ho fa sense la neutralitat que hauria de tenir, i nosaltres considerem que aquesta no és la posició que ha de tenir la Sindicatura de Greuges. Perquè, síndic, una part del seu informe el compartim, hi estem d'acord, sobretot tot el treball que fa referència a l'apartat social, però no podem compartir ni estar d'acord amb l'argumentació que fa d'altres temes, sobretot quan es posa en la vessant política, perquè, primer, no li toca, i segon, perquè deixa de representar la meitat de la població.

Vostè, com tots i totes, segurament té sentiments, pensa d'una determinada forma. Té també una posició política i una ideologia pròpia. Però, com a síndic de greuges de Catalunya, la seva forma d'actuar ha d'estar sota la neutralitat, l'equitat i la imparcialitat política. I aquest informe no compleix cap d'aquests adjectius.

I podem dir-ho ben alt, ben clar –no sé si m'escolta–, però sembla que vostè és com si sentís ploure. Això de la imparcialitat no va amb vostè. I sí que molts varem votar perquè estigués al capdavant d'aquest càrrec, però això no el fa impune a tot.

Tenim molts exemples d'aquesta manca d'imparcialitat: l'informe síntesi de les actuacions al voltant de l'1 d'octubre, l'informe de vulneració dels drets fonamentals i llibertats públiques amb ocasió de la reacció penal de l'1 d'octubre i l'aplicació de l'article 155, que ja varem debatre el passat Ple. I, miri, no em sembla malament que es redactin aquests informes, miri què li dic, no em sembla gens malament. Però sí que em sembla molt malament que no estiguin fets sota la neutralitat política. I, com ja li recordava en el darrer Ple, encara esperem que algun dia se n'adoni –se n'ado-

ni— que s'ha equivocat en no redactar els fets succeïts en aquest Parlament els dies 6 i 7 de setembre.

L'informe que debatem avui, vostè fa referència a sentències del Tribunal Constitucional, posant-lo com a referent en diferents àmbits: en àmbits com els límits de llibertat d'expressió, el dret del col·lectiu LGTBI, l'impost de plusvàlua, els presumptes maltractaments a l'entorn penitenciari, i podria seguir. Però, curiosament, de la vulnerabilitat dels diputats i diputades d'aquest Parlament, no cal parlar-ne, ni fer-ne cap informe específic. Malauradament, síndic, això demostra el que li comentava a l'inici: vostè ha decidit situar-se al costat d'uns i deixar de banda els altres. Ja no hi insisteixo més, perquè ja li he demanat per activa i per passiva, i no hi ha forma.

No voldria deixar l'oportunitat, de totes maneres, de felicitar el seu equip amb referència a les polítiques socials que descriu en l'informe. En matèria de gènere no deixa de ser paradigmàtic que les dones són les que més queixes fan en matèria social, mentre que els homes dediquen les queixes en l'àmbit de la seguretat ciutadana. Per tant, podem deduir que les dones pateixen més en matèria de polítiques socials? O bé que les dones només es dediquen a aquestes queixes perquè vivim en una societat molt patriarcal, on els rols encara home-dona estan molt estandarditzats? Potser ens cal fer una reflexió profunda sobre aquest tema.

Els darrers anys l'informe anual posa èmfasi en les polítiques socials, i és evident que ha de ser així, però no deixa de sorprendre'm quan, any rere any, i podem tirar molt enrere, acabem parlant dels mateixos temes, i sembla que no hi trobem cap solució malgrat l'augment de queixes que rep el Síndic de Greuges. Podem citar alguns exemples, com les urgències hospitalàries, la saturació que presenten alguns serveis d'urgències hospitalàries del Sistema Sanitari Integral d'Utilització Pública de Catalunya, conegut per «SIAP», les condicions que han hagut d'aguantar els usuaris com les lliteres als passadissos dels serveis, la vulneració del dret a la intimitat i la privacitat.

I no voldria deixar de parlar, també, de la representació paritària de dones i homes en els òrgans directius de les administracions; un tema que, d'altra banda, és recurrent també. La llei, la 17/2015, d'igualtat efectiva de dones i homes, aquesta llei que va ser aprovada per una àmplia majoria d'aquest Parlament, i que en el seu article 2 indica clarament que «les administracions públiques s'han d'atenir al principi de representació paritària de dones i homes en els seus nomenaments i en les seves designacions», i que ha de ser paritari en el termini de cinc anys a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta llei. Doncs estem en el tercer any i encara aquest tema no està solucionat. No avança, com deien, favorablement.

Com diu el seu informe, i amb paraules textuais, «les dones estan infrarepresentades». Home, esperàvem que digués alguna cosa més, però s'ha quedat aquí; simplement estan «infrarepresentades». Alguna cosa hauria d'haver comentat, dic jo, no ho sé.

No m'ha deixat indiferent tampoc la llibertat d'expressió i els drets del col·lectiu LGTBI, perquè aquest darrer any ha estat especialment complicat per a aquest col·lectiu. El síndic ha obert diferents actuacions d'ofici sobre diversos temes que segur que recordaran: els comentaris fets pel bisbe de Solsona sobre l'homosexualitat, o els comentaris fets pel capellà de la parròquia de la Immaculada Concepció, de l'Hospitalet de Llobregat, o la xerrada del senyor Philippe Ariño a la parròquia de santa Anna.

En el seu informe diu que, un cop analitzades, el síndic coincideix amb la Direcció General d'Igualtat que no és possible obrir un procediment sancionador. I, en el cas del bisbe de Solsona i el senyor Ariño, perquè no poden ser constitutives de cap infracció administrativa regulada. Tot i que les paraules del bisbe de Solsona es pot afirmar amb rotunditat que van ser escandaloses, anacròniques i inacceptables, a més, evidentment, de generar menyspreu i aïllament, comportaments considerats infraccions en el règim sancionador de la llei contra l'homofòbia, i, tenint en compte

tot això –que el meu grup parlamentari, a més a més, ha presentat en diverses ocasions propostes de resolució que han estat aprovades en aquest Parlament–, encara no s’ha fet aquest decret que ha de regular el procediment sancionador. I vostè en l’informe ni tan sols ho esmenta, que no està fet, ni en fa cap crítica, ni cap consideració.

Bé. En matèria de benestar social i respecte a la Renda Garantida de Ciutadania, el síndic demana fer efectives les mensualitats que queden pendents. Però no tenim cap resposta de les nombroses queixes que s’han presentat per part de persones afectades, i considerem que la Generalitat està fent una interpretació restrictiva de la llei: sollicituds que esperen més de quatre mesos per rebre una resolució, i a les quals no s’aplica el silenci administratiu positiu que marca la llei; denegacions poc justificades i una implementació de la llei plena de problemes.

La conselleria sempre s’escuda en la necessitat de tenir un reglament, però encara trigaran uns dos-cents dies –quasi res– per ser aprovats. Trobem a faltar que el síndic no expressi amb més rotunditat sobre aquest tema, ja que pensem que una persona en risc d’exclusió social no pot esperar dos-cents dies per rebre la seva prestació.

D’altra banda, hi ha un altre tema que ens preocupa i és la manca del parc públic d’habitatges socials, que a dia d’avui és del tot insuficient i que n’hem parlat moltes vegades en aquest Parlament. Ens cal incrementar-lo i el Govern ha de fer els esforços pressupostaris –està bé que hi hagi el conseller aquí– necessaris que permetin incrementar aquest parc d’habitatge. Amb això aconseguiríem, d’una banda, donar sortida a les persones que no es poden permetre un habitatge als preus de mercat, però també incidir en els preus globals de l’habitatge. Els ajuntaments no poden aplicar el seu dret a tanteig i retracte, perquè els seus pressupostos són molt ajustats, i no els permeten exercir aquests drets de manera suficient. Hauria de ser la Generalitat qui destinés més recursos a l’adquisició d’habitatge per aquesta via. No pot ser que en el tema de l’ocupació la Generalitat segueixi sense actuar deixant completament sols els ajuntaments, i s’ha d’intensificar la pressió sobre les entitats financeres buscant la cessió dels seus habitatges desocupats. No podem abordar la mobilització de l’habitatge buit de la mateixa manera si es tracta de grans tenidors o de petits propietaris. I, per tant, coincidim amb vostè en la necessitat d’impulsar mesures diferents per als dos àmbits.

Voldria acabar la meva intervenció parlant de les activitats que provoquen molèsties a causa de les pudors que emeten –vostè n’ha fet referència. Ens manca, de forma urgent, una normativa específica que reguli la contaminació odorífera. I, d’altra banda, hi ha moltíssimes poblacions que pateixen aquests efectes cada dia, i no podem deixar de lluitar perquè hi hagi aquesta regulació de forma immediata.

I, evidentment, podria anar desgranant molt més l’informe extens, amb molts temes interessants, però també he de dir que hi han molts informes temàtics que ens ajuden i ens permeten desenvolupar aquest nivell d’argumentació a les comissions que tenim habitualment, i deixaria la meva intervenció aquí.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor Joan Josep Nuet. Quan vulgui.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, president. Vicepresident, molt honorable consellera, diputats i diputades, en primer lloc, abans de començar, volia fer uns recordatoris; un, que repeteixo com un mantra i que seguiré repetint a cada intervenció parlamentària on el síndic assisteixi: la sindicatura de greuges és una institució independent del Govern de Catalunya, depèn d’aquest Parlament que ara, en aquest acte i en molts altres que fem a través de la Comissió parlamentària del Síndic, en fem el control parlamentari.

Dit això, estem davant de l’Informe de la sindicatura de l’any 2017, és la segona vegada que el discutim. El va discutir ja la Comissió del Síndic; avui hi tornem, ho

fem en Ple. L'any 2017, que no sé si estaran d'acord amb mi, va ser un any molt especial, van passar moltes coses especials. Per tant, deia a la Comissió del Síndic, i ho repeteixo aquí, que és normal que l'informe del síndic sigui, d'alguna forma, un mirall de la societat catalana. I les coses que han passat a la societat catalana les hem de trobar, sí o sí, a l'informe del síndic, perquè, si no, aquest síndic seria síndic no sé de quin lloc, però no seria síndic de Catalunya. Per tant, això és una constatació.

I, clar, a l'informe del síndic trobem l'1 d'octubre, trobem el 155, o trobem el fals adoctrinament a les escoles. I hi han diputats i diputades i grups parlamentaris que aquests informes no els agraden. Bé, és una opinió legítima. El que passa és que l'informe del síndic té tres-centes planes, eh? Si et cau al peu et fa mal, els ho puc assegurar.

L'informe del síndic diu que el 30 per cent de les queixes són queixes en problemàtica social. La primera temàtica de l'informe del síndic són queixes de temàtica social, com és normal des que el síndic fa informes en el període de crisi en el qual ens trobem; que el 24 per cent de les queixes són queixes que surten del territori. I, com molt bé ha dit el síndic, a la propera Comissió del Síndic avaluarem l'informe específic sobre territori. I, per tant, no parlarem del procés, parlarem del territori, perquè el territori també és un gran generador de problemàtiques. Perquè aquest informe és el resum de 16.000 queixes –16.000 queixes–, 26.000 expedients que s'han tramitat i 60.500 persones afectades. I el procés també hi és, però els puc assegurar que en aquestes tres-centes planes n'ocupa una part petita.

Sí, és veritat que alguns dels informes del síndic..., un que es va presentar aquí breument, el del 155 i l'1 d'octubre, té molta volada comunicativa. I que, evidentment, l'informe que es va presentar a la Comissió del Síndic, sobre el fals adoctrinament a les escoles, té molta volada política, però llegeixin l'informe del síndic; facin un esforç de llegir, una darrera l'altra les tres-centes planes. I els puc assegurar que si són grups a l'oposició trobaran molta energia i material per criticar el Govern de Catalunya. I si són grups parlamentaris que donen suport al Govern de Catalunya veuran que han de fer autocrítica en temes importants.

Per tant, vull fer aquesta prèvia, perquè, si no, sembla, realment, que no sé de què estem parlant, i realment l'informe del síndic diu moltes coses. En repassaré algunes, i al final llegiré tres conclusions que valorem, que valoro, que són importants.

Per exemple, l'informe del síndic parla dels processos de radicalització en el cas del gihadisme i de la manca de coordinació policial. És un problema, sí o no, que afecta Catalunya? Sí, sembla que sí.

L'informe del síndic parla de la regressió de drets, com els de reunió, expressió i manifestació, i la desproporció de la resposta penal als conflictes polítics, amb presons preventives i efectes sobre els drets socials que ha tingut la intervenció financera o l'aplicació del 155. És, sí o no, un problema de Catalunya? Sí, ho és.

Però l'informe del síndic parla de molts problemes socials. Per exemple, de la implementació de la llei i la prestació de renda garantida de Catalunya. És o no un problema de Catalunya? Sí, ho és. Demà a les dotze hi ha una protesta davant del Parlament de Catalunya. Poden assistir-hi, diputats i diputades, perquè l'antiga comissió promotora de la ILP sobre la renda garantida reclama la seva implementació. Per tant, demà hi ha aquesta protesta.

També es parla, a l'informe del síndic, de les ajudes a la dependència, de les problemàtiques d'urgències a la salut, dels problemes de garantia juvenil, del dret a l'habitatge i de la poca col·laboració dels grans tenidors de pisos i del necessari i major compromís de la Sareb. Són o no problemes de Catalunya? Sí, ho són, són problemes de Catalunya.

Parla també dels drets dels infants i adolescents, de la segregació escolar i dels menors no acompanyats. Pregunto: són o no problemes de Catalunya? Sí, són problemes de Catalunya, estan a l'informe del síndic, com no podia ser d'una altra manera.

De territori i consum. Es parla –s’ha dit aquí i ho repeteixo– de la contaminació acústica i de la contaminació odorífera, dues problemàtiques importants en el territori que motiven moltes queixes de ciutadans i de ciutadanes. És un problema de Catalunya.

Es parla també de promoure les fórmules de mediació i arbitratge, i de buscar sistemes alternatius de solucions extrajudicials; per tant, no judicialitzar tots els conflictes que hi ha a la nostra societat. Per tant, és un problema de Catalunya.

Es parla del cas Castor; evidentment, una realitat. Aquí tenim la presidenta del Parlament a la presó per portar en aquesta cambra un debat polític, i un empresari que es diu Florentino Pérez, que diu el Tribunal Constitucional que ens ha «mangat», d’una manera o d’una altra, més de 4.000 milions d’euros, campa *a sus anchas*; és un problema de Catalunya, i, per tant, també està a l’informe del síndic. (*Aplaudiments.*) Clarament, també.

Evidentment, temes de transparència: la regulació dels grups d’interès. Temes de llibertat i qualitat democràtica: l’1 d’octubre, però també el vot per correu el 21 de desembre. Les últimes eleccions al Parlament de Catalunya: milers i milers de catalans i catalanes que viuen a l’estranger no van poder votar. Està a l’informe del síndic perquè és un problema de Catalunya.

I també, evidentment, temes de seguretat ciutadana o de l’àmbit penitenciari, que no m’hi referiré, perquè són problemes que té Catalunya.

Tres recomanacions que fa el síndic, i amb això acabo i no exhauriré el meu temps. Les llegeixo perquè crec que són interessants. I són debats que hem tingut en comissió o que hem tingut al plenari. Per tant, el síndic aporta una altra mirada, un altre focus de llum que ens pot ajudar, o que a alguns ens pot ajudar i a d’altres no, perquè, evidentment, el síndic es posiciona, l’informe del síndic es posiciona.

Diu: «Els municipis han de preveure les solucions als conflictes arran de la implementació de centres de culte abans que es plantegin. En la implementació de centres de culte, els ajuntaments han d’actuar en representació de tots els veïns, sigui quina sigui la seva confessionalitat religiosa.» Per tant, una aportació de l’informe del síndic a la intolerància i a la visió de càstig, en podríem dir, o de criminalització, davant de determinades doctrines religioses.

Una altra conclusió: «L’actitud de les entitats financeres dificulta l’adopció d’acords de cessió d’habitatges desocupats per destinar-los al lloguer social. La manca d’accés a un habitatge assequible provoca situacions de sobreocupació, infrahabitatge i d’ocupació sense títol.» Per tant, una conclusió que recomano que el Grup Parlamentari de Ciutadans i el Subgrup Parlamentari del Partit Popular, que han portat aquí iniciatives en el tema de l’ocupació dels habitatges, tinguin en compte.

I la darrera, i acabo: «L’exercici de la coerció policial s’ha de ponderar amb la plena vigència de drets fonamentals, com ara el de la llibertat d’expressió. L’actuació penitenciària s’ha de regir pel principi de proporcionalitat i ha de ser compatible amb el respecte als drets humans», fins i tot amb aquells presos que són sobiranistes. Tots –tots– tenim dret als drets humans.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputat. Seguidament és el torn, en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, del diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Gràcies, president. Bé, des del nostre punt de vista, malauradament, no ens pot sorprendre aquest Informe del Síndic de Greuges, perquè, efectivament, l’Administració pública a Catalunya, inclosos els governs de la Generalitat, en tenen una plena responsabilitat en les causes que expliquen la major part dels problemes, de les incidències i de les queixes que l’informe del síndic ens relata.

Efectivament, mantenen un sistema sanitari amb urgències i llistes d'espera de dues velocitats, segons hom acudeixi..., accedeixi al sistema públic o accedeixi al sistema privat; un sistema privat que, d'altra banda, segueix fent negoci a costa de gestionar serveis i recursos de la xarxa pública.

Segueixen permetent desnonaments i no toca ni un pèl als grans especuladors del mercat de l'habitatge. Segueixen permetent que l'especulació immobiliària vagi de bracet amb l'especulació turística, destruint el territori, fent inhabitable l'espai públic i expulsant les classes populars dels nostres barris. Per cert, avui a Barcelona múltiples desnonaments. Vergonya, senyores i senyors del Govern de la Generalitat; vergonya, ràbia i indignació, una veritable ràtzia la que avui els Mossos d'Esquadra han desplegat a la ciutat de Barcelona. Però sàpiguen que no desnonaran la dignitat i la lluita que avui hi havia a Barcelona defensant el dret a l'habitatge.

Continuen mantenint els privilegis a les grans empreses que gestionen els subministraments bàsics per a la població, com l'aigua, el gas, l'electricitat, els transports i els comunicacions. I avui a Catalunya, encara, ser dona és haver de patir més que ningú els efectes de les retallades. I ser jove és sinònim de precarietat laboral. Ser immigrant és suportar encara el racisme institucional. I ser LGTBIQ és encara motiu de tota mena de discriminacions i violències en tots els àmbits de la vida. I hem de recordar, sigui dit de pas, que ara fa quatre anys de l'aprovació de la Llei LGTBI, i denunciar la total manca de voluntat política per a fer-la efectiva fins al moment actual.

I, a la vista d'aquestes polítiques, amb plena corresponsabilitat de totes les administracions públiques que tenen incidència en el nostre país, ens pot sorprendre que l'informe del síndic posi de manifest d'ofici o per les queixes rebudes aquestes deficiències de les polítiques públiques o el seu deficient compliment o aplicació? Es tracta d'un símptoma, d'un nou avís sobre els desigualtats estructurals i creixents en la nostra societat, i sobre les responsabilitats directes dels governs de l'Estat i de la Generalitat en les seves causes, com deia al començament de la meua intervenció, i també sobre la manca de capacitat i de voluntat real a l'hora de revertir-les.

Ja ho vàrem proposar en el proppassat debat de política general: cal un pla contra la pobresa. Cal que la infància, vingui d'on vingui, rebi un tracte just i inclusiu. Cal que expropiïn ja els habitatges buits i els posin a disposició d'un parc públic d'habitatge al servei de les classes populars. Cal que la igualtat d'homes i dones en les relacions laborals sigui un fet. Cal un salari mínim de 1.200 euros per començar a dignificar les relacions laborals en aquest país. Cal acabar ja amb els concerts escolars, que causen la segregació, i un sistema públic gratuït i universal d'educació des de la bressol fins a la universitat. Cal que els més rics paguin més amb una fiscalitat social i justa, i cal una xarxa única de sanitat pública, així com cal també que s'aturin les agressions especulatives i extractives sobre el nostre territori. I per a tot això cal voluntat política i autodeterminació per posar la vida al centre i encarar profundes transformacions estructurals en la nostra societat.

Volent que minvin els casos que el síndic cal que atengui? Doncs apliquin aquestes polítiques i en veuran resultats immediats.

Però, abans d'acabar, voldria també posar un especial accent en alguns aspectes. Voldria aprofundir una mica en el tema de l'habitatge.

Mirin, com a mínim, es donen per perduts 42.000 milions d'euros dels 56.000 que va aportar l'Estat per rescatar la banca. Això en una situació en què només en el primer trimestre de l'any CaixaBank va guanyar 704 milions d'euros. Per posar-ho en dimensió, l'any 17 el Govern autonòmic va destinar-ne només 129 a polítiques socials d'habitatge. S'ha permès que la banca acumuli 47.000 pisos buits només al Principat, molts dels quals han passat a mans de fons voltors. És a dir, en comptes d'haver-se cobrat el rescat bancari amb propietats immobiliàries, s'han regalat els diners i s'ha permès que la banca fes caixa extra amb els pisos buits que tenia, i

aquest negoci de més l'han fet facilitant l'aterratge a casa nostra d'una de les formes més nocives i agressives i depredadores del capitalisme actual, els fons voltors.

Les polítiques progressistes «de boqueta» sobre habitatge són totalment insuficients. Cal una mesura de debò, una mesura que respon a la voluntat popular i que demostraria exercir un veritable exercici de sobirania política i econòmica. Cal l'expropiació sense indemnització de tots els pisos en mans dels bancs i els fons voltors per transformar-los en habitatge públic.

També vull posar un especial accent en el capítol que el Síndic dedica finalment a la vulneració de drets humans i democràtics, que és secular i estructural, i practicada per totes les administracions, sobre la nostra població i el nostre territori. La llei mordassa, primer, i la repressió contra el moviment independentista, després, en són extensions i ampliacions perquè el règim del 78 només se sosté per la repressió i per la no separació de poders, per la judicialització de la política i per la politització de la justícia, repressió sobre la població civil, dissolució d'institucions, empresonament i exili de representants polítics i socials, tancament de webs, censura de mitjans de comunicació, criminalització de la protesta i de la dissidència. Aquesta és la naturalesa del règim del 78, organitzat políticament i econòmicament mitjançant les estructures de l'Estat espanyol. L'única solució, la ruptura democràtica mitjançant l'autodeterminació.

Discrepem del Síndic en la seva consideració de l'aplicació del 155. No n'és la causa principal, la desobediència sempre legítima a lleis injustes, sinó la naturalesa antidemocràtica de l'Estat espanyol. Amb tot, valorem la seva proposta de resolució política i no penal al conflicte, però el diàleg democràtic i resolutiu, i tothom ho sap, només seria possible sobre la base del reconeixement efectiu del dret a l'autodeterminació, de la llibertat de presos i preses i del lliure retorn d'exiliats i exiliades. I això, síndic, vostè sap que no és possible. No hi ha qualitat ni voluntat democràtica a l'Estat per assumir-ho. Avui, la unilateralitat és l'únic camí democràtic possible.

I, per acabar, volem fer un elogi del síndic, de la institució de la sindicatura de greuges. Sens dubte, una institució que es pot valorar d'excel·lent, una institució que contribueix de forma clara a la qualitat democràtica en el nostre país i a millorar les garanties en la relació entre l'Administració pública i la ciutadania.

Gràcies, i felicitats per la seva tasca.

El president

Moltes gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn de la diputada senyora Andrea Levy.

Andrea Levy Soler

(L'oradora comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...muchas de las consideraciones que ya se han hecho en intervenciones que me han precedido.

Este es un informe que llega con retraso. Este es un informe que cumple lo justo con la obligación de la institución que representa, el Síndic de Greuges; pero que la persona, el cargo físico que la ostenta aprovecha para su propio interés de parte, para seguir construyendo un relato. Yo he escuchado la intervención del señor Ribó y creo que ha sido en el minuto uno, uno y medio, o si no, a más extender, en el dos, que ya estaba hablando del 1 de octubre, de la represión del 1 de octubre. Por lo tanto, entendemos que él sigue de comisariado político en su interés.

Por tanto, este es un informe que no es objetivo e independiente, como fuera la obligación que se desprende de la propia Ley de la sindicatura de greuges. Es, por tanto, un informe que desprestigia la institución. Podríamos estar y estamos de acuerdo en algunas cosas que se dicen en ese informe, en algunas críticas que se hacen; pero, desde luego, lo que nos sorprende es todo aquello que obvia, de manera flagrante, este informe, que llega con retraso. Obvia, por ejemplo..., ha hablado aquí el señor Ribó extensamente del asunto del caso Castor, pero no ha hecho ni una sola

menção al bodrio que supuso el contrato de Aigües Ter Llobregat. Sonroja, si más no, que no abra ningún cajón de la Generalitat para saber qué sucedió y como se hizo esa contratación.

No habla tampoco de la cesión de datos personales. Parece ser que los datos personales que se movieron de un sitio a otro, y a saber a qué empresas en el extranjero se vendieron los datos personales de muchos catalanes..., tampoco se habla de ello. Ni tampoco se habla, por ejemplo, de forma interesada, me imagino, en el apartado que presenta en este informe sobre quejas entorno al derecho de participación –habla usted de las elecciones, habla usted, en fin, de estas cuestiones–, de la manipulación en los medios de comunicación públicos de Cataluña, de TV3 y Catalunya Ràdio. Oiga, en campaña electoral, dos denuncias del Partido Popular por editoriales que se hicieron en Catalunya Ràdio por periodistas de esa cadena nos dio la razón la Junta Electoral Central de que se habían hecho incumpliendo la neutralidad debida a los medios de comunicación.

Usted lo obvia. ¿Y por qué lo obvia? Porque usted no cumple con la labor que le encomienda... –desde hace muchos años, por cierto, quizá ya demasiados y eso ha hecho que se le haya olvidado cuáles son sus obligaciones–, de independencia y objetividad. Y por eso vuelvo a pedir a esta cámara y a los diputados de esta cámara... –lo hice en la anterior ocasión, cuando el *síndic* vino a presentar su relato de parte del 1 de octubre–, vuelvo a pedir a los medios de esta cámara, ya que parece que no pone a su disposición el cargo después de no cumplir con las obligaciones, que activemos ya el mecanismo para pedir la dimisión del *síndic de greuges*, y, en concreto, el artículo 14.1.f de la propia Ley del Síndic de Greuges que permitiría, dado el incumplimiento de imparcialidad, independencia y objetividad del *síndic de greuges*, poner fin a un mandato que ya no representa al conjunto de los catalanes, que simplemente desprestigia la institución y que solo sirve de paraguas para continuar el relato independentista y denigrar aún más las instituciones de todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn, en nom del Grup Parlamentari Republicà, de la senyora Gemma Espigares. Quan vulgui.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Vicepresident, consellera, consellers, diputades, diputats, crec que amb aquest informe és important que comencem felicitant l'equip i també el *síndic* per la feina feta. És un informe que ja vam veure el 25 de juny a la Comissió del Síndic. Per tant, sorprèn aquesta pressa que de sobte alguns grups han dit. Jo no sé si és ironia o és una broma, però quan Ciutadans i el PSC ens venen aquí a dir que arriba tard –que probablement és cert i, per tant, que en prenguem tots nota perquè no torni a passar el mateix–, potser que parlin amb els seus portaveus, perquè a la Junta de Portaveus no només venia tard, sinó que van demanar que anés al proper Ple, que no corria pressa. Per tant, també siguin una mica coherents, no vinguin aquí a dir-nos una cosa quan després també ja tenen interès a posposar-ho.

Deia que és un bon informe, perquè segueix una metodologia, segueix un rigor. És cert que a nosaltres hi ha coses que no ens agraden, coses que no ens agraden perquè s'han de millorar, i coses que voldríem que fossin d'una altra manera; però, com a mínim, posa els elements damunt la taula que cal que estudiem. I la voluntat és avançar, i ho és en el moment que el 98 per cent de les propostes que vostè fa són acceptades i són millorades per l'Administració. I crec que és una dada important: que el 98 per cent de les propostes siguin acceptades vol dir que hi ha una bona voluntat per avançar en totes aquestes propostes i que encara ens queda marge perquè puguem avançar en aquelles que no.

Del 2017, ho deia molt bé el diputat Nuet, hi ha com a mínim dos fets extraordinaris: els atemptats del 17 d'agost, uns fets brutals en aquest país, que no havíem vist

mai, i una feina excel·lent d'un cos dels Mossos d'Esquadra que, tot i que a alguns els van *torpedejar*, van poder fer. I crec que havent-hi la comissió que hi ha d'investigació dels atemptats, el que hem de fer és deixar a la comissió que tregui les seves pròpies conclusions, citant la coordinació i el reconeixement que necessita el cos, amb el CITCO, també amb els organismes internacionals, amb l'Europol, però deixem treballar la comissió.

I l'altre fet de vulneració flagrant de drets és l'1 d'octubre, i és la presó preventiva que hem tingut aquests últims mesos; una repressió brutal de l'Estat que també vam poder discutir la setmana passada al Ple.

Crec que és cert que quan alguns diputats ens deien abans, al punt anterior, de fet: «És que no estem d'acord en tot.» I tant que no! Però, quan sents depèn de quins tons i depèn de quines propostes, i quan sents depèn de quines crítiques de comissari polític, de desprestigi, de «plegui ja i, si no, li portarem una moció de censura», quan veus això dius: «No 300, no, 366 pàgines d'informe, i n'hi ha que només el busquen per trobar-hi els llaços grocs, dius..., bé.» Després, demanem plens per parlar de convivència, però acabem parlant de tot menys de convivència. Demanem informes del síndic per parlar de salut, per parlar d'universitats, per parlar de temes socials, i acabem parlant dels llaços grocs o fins i tot de lo que no té l'informe. Volem informes a mida, cosa que és evident que no es pot fer, i que a més a més, si no, doncs, no passa res, li demanem al síndic que plegui ja i que en vingui un altre... Però, total, el que vingui al darrere tampoc els agradarà. Si això ja ho podem tenir clar ara.

Al final vostè ha dit que li feia una esmena a la totalitat, a l'informe. De fet, ja ho va dir a la comissió. Tenia el dubte de si avui ho repetiria o no. Miri, l'única esmena que vostès fan és a la qualitat democràtica. Aquesta és l'única esmena que vostès fan a la totalitat.

I dos coses més, o almenys una, perquè l'informe parla poc, parla poc de la part dels símbols franquistes, però quan aquest matí el senyor Carrizosa li ha dit a una companya meva «ja mí qué me cuenta!», sí, sí..., *a usted se lo cuenta*. Si no, vagi a preguntar als regidors de Lleida, eh? –coneix Lleida, eh?, ens queda una miqueta lluny, però estan a prop–, i vagi a preguntar com li donen suport a un alcalde socialista perquè no tregui ni un «punyetero» carrer franquista de Lleida. (*Aplaudiments*.)

Mirin, parlem de l'accent social d'aquest informe, de la part important també que té aquest informe en tot el tema social. Fa uns dies una bona companya em deia: «Mira, al Parlament no es ve a parlamentar, es ve a fer eslògans polítics.» Doncs deixem un moment els eslògans polítics i parlem de temes socials. Parlem de salut: parlem de salut per parlar del Pla integral de llistes d'espera que cita el síndic en aquest informe, i de com el 2017 57 milions d'euros –57 milions d'euros– van ajudar a abaixar el nombre de persones que esperaven en llista d'espera, abaixar els temps, a fer més de trenta mil intervencions quirúrgiques que van ajudar en tot això, i van ajudar, també, a abaixar els diagnòstics, i la primera visita a l'especialista, i moltes coses que vam estar discutint amb la proposició de llei de llistes d'espera. És cert que aquest pla integral no ho va poder solucionar tot, i a més era temporal. I aquest decret que presentarem al gener, i que es va anunciar i que està acordat amb els comuns és el que ens ha d'ajudar també a posar més ordre en aquestes llistes d'espera, no només en la primària –que ho dic tantes vegades com calgui: ha de ser la porta d'entrada al sistema sanitari–, sinó també per ajudar aquella població més vulnerable, que està patint més en temes de salut.

També hi va haver 17,8 milions d'euros addicionals a l'atenció urgent. I també se'n parla a l'informe de les urgències i de com el Planuc pot ajudar també a que no hi torni a haver..., amb la campanya d'epidèmia de grip més gran que hi va haver l'any passat, que aquest any ens pugui portar una planificació que ens eviti algunes de les situacions que ens vam trobar.

També parla de la Llei d'universalització de la salut. En vam parlar molt a la Comissió del Síndic, amb l'Informe especial de la universalització de la salut, però, com a mínim, deixi'm citar-li el que ja vam parlar, que és que finalment el PSOE va retirar el recurs del Tribunal Constitucional i, per tant, tornem a tenir vigent una llei d'universalització de la salut per no deixar ningú a fora.

I amb això no n'hi ha prou, i en som conscients. I per això li demanem al Govern que tingui en compte també, en els pressupostos aquesta inversió necessària en salut, no només en totxo, no només en inversions, que, evidentment, són ben vingudes sempre que venen, sinó sobretot en la tecnologia, en la recerca, en tot el que tenen els professionals.

I amb això celebri l'acord al que avui han arribat els sindicats i el Govern, pel Siscat, perquè amb els centres sanitaris concertats s'aprovi el conveni col·lectiu, que ens ha d'ajudar a millorar aquests salaris, i una feina que ha fet el Govern i que d'aquesta tampoc no havíem sentit a parlar en els altres grups. Doncs avancem; avancem en temes socials i avancem en temes de salut, també per als professionals.

Però, deia, inversió no només en tot això, sinó que sigui un govern valent i que aposti per la promoció de la salut, perquè només invertint en prevenir i en promocionar la salut evitem haver d'invertir després en despesa per curar el que no hàgim pogut prevenir abans.

Parla de moltes altres coses, l'informe, parla de transparència, dels avenços significatius que s'han fet amb l'aprovació del codi de conducta, amb els registres dels grups d'interès. És cert que hem avançat molt respecte al número de grups d'interès que hi havia registrat. També és cert que això no és feina del Govern, és feina de tots que seguim avançant. Per tant, una altra cosa de les recomanacions que fa el síndic que ens hem d'anotar.

Parlem d'habitatge i del compromís per augmentar el parc social. I no només de compromisos, sinó que parlem de fets, i parlem, en els dos últims anys, de més de mil habitatges socials, 44 milions que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha posat, amb l'adjudicació de més de 1.150 habitatges per a persones en situacions d'emergència, per a més de seixanta mil famílies. Això no només és parlar de compromisos, que també ho hem de fer, sinó és parlar de fets, que ja hem anat complint.

En el cas d'Interior, no només això dels atemptats del 17 d'agost que els parlava, sinó els narcopisos al Raval, amb la coordinació amb l'Ajuntament de Barcelona. El protocol per prevenir la radicalització. Moltes de les recomanacions que vostè feia el 2017 i que ja s'estan treballant o ja s'han acabat de fer.

També amb el Treball i Afers Socials. Parlava de retards, parlava de l'atur jove, parlava de menors no acompanyats, però també de la renda garantida, de la protecció de la infància, de la garantia juvenil.

Per posar-los també algunes dades: Programa oportunitats, 211 milions d'euros, millorant en tres mil joves; programa singular, 30 milions d'euros per a més de cinc mil joves; pràctiques per a gent jove, 15 milions d'euros, 1.400 persones.

En global, gairebé deu mil joves (*remor de veus*) que han vist millorada una oportunitat amb aquest programa de garantia.

Parlem d'educació, com a eina que ens pot ajudar en la cohesió social per reduir la segregació –que també en parla l'informe, i que també s'hi està treballant–, per l'escola inclusiva, per les guarderies, però també per les universitats.

Aquest mati algú ens deia: «Cinc milions d'euros que poden servir per donar 2.500 beques universitàries.» No sé a quin preu compta les beques universitàries, eh?, perquè pagar la universitat és molt més que pagar la taxa, és viure, és desplaçar-se, és moltes més coses. Però tot i així, comptant que per a vostè és aquest el preu que té. Si agafem els 87 milions d'euros que ens van costar els «piolins», sap quantes beques podríem fer? Primer, tenir-les transferides, que hi ha moltes sentències del Tribunal Constitucional que ens les donen; més de quaranta mil persones,

«piolins» inclosos i alguns dels catalans que no poden anar a la universitat perquè hi ha aquests diners que els hem gastat en altres coses.

I, miri, de paritat, també parla l'informe de paritat, igualtat d'oportunitats, no només amb els alts càrrecs i el Govern. En aquest Govern tenim ja més secretàries generals que secretaris, per tant, anem avançant.

També el Govern d'Espanya, l'última vegada, va tenir moltes més ministres de les que havia tingut mai. Però això no només va de que hi hagi més dones en alts càrrecs, que també, això va de formació, va de feminització de les institucions, i va també de suport a la unitat d'atenció integral a les agressions sexuals, que avui la consellera denunciava, i sortia una notícia dient que cada dia –cada dia– hi ha una dona que pateix una agressió sexual, i això no va només de diners, això no ho podem tolerar. (*Aplaudiments.*)

Acabo. Deia que molts d'aquests problemes es resolen amb diners, altres, no; si més no, tots no. Està clar que uns pressupostos socials, i els últims ho eren. El 75 per cent de la despesa no financera dels pressupostos del 2017 eren per a despesa social; 1.355 milions d'euros addicionals, per tant, necessitem que aquesta despesa social hi sigui, hi sigui reflectida als pressupostos.

Però no només això. Esquerra no està només aquí per aprovar uns pressupostos socials, que, evidentment, també. El president d'Òmnium Cultural, ahir, en un acte, el Marcel Mauri hi posava veu i deia «quatre-centes nits a la presó» –quatre-centes nits a la presó– «que la meua presó valgui la pena». Que valgui la pena és que avancem en drets democràtics, és que avancem cap a una república. Però que hi avancem perquè aquesta república ha de ser social, i socialment més justa.

I si ja hi ha coses que les podem fer ara, no cal que esperem a després. I això vol dir que avancem cap a tenir uns pressupostos on hi hagi unes taxes més baixes, que hi hagi unes beques que realment permetin que puguem anar a la universitat, que l'atenció primària, realment, tingui aquells diners que necessita per poder fer la feina de prevenció i de promoció que cal, que retornem totes les pagues als treballadors que ho necessiten, i per fer això el que ens hem de trobar és que a l'informe del 2018..., al del 2018 probablement parlarem encara de repressió, parlarem encara de presó preventiva, com a mínim al del 2019 els casos de problemes socials que ens hem trobat siguin molts menys dels que són ara.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya és el torn ara del diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, president. President, vicepresident, consellers, consellera, diputats, diputades, síndic, benvingut una vegada més a la sala de plens, i l'equip que l'acompanya. En primer lloc, vull començar per felicitar la institució del síndic per la feina feta recollida en aquest informe, per l'activitat del 2017, tècnicament molt rigorosa, molt professional i molt equànime, i molt detallada. I de fet ens aporta una valuosa eina d'anàlisi, de proposta i també de coneixement del que ha estat el 2017.

Arriba tard, no arriba tard? No ho sé. Per les dates, fem l'informe del 2017, doncs, gairebé al finalitzar l'any. Per tant, òbviament, doncs, en aquest aspecte arriba tard, però a l'inici del mandat teníem, doncs, tots els informes del síndic damunt de la taula. Alguns ja s'han tractat en comissió, d'altres en aquest Ple. Per tant, l'activitat del síndic està al dia, eh? Per tant, si avui tractem aquest informe una mica a destemps no és perquè no haguem..., l'agenda l'hem promogut des de la comissió d'una altra manera, no?

L'informe del 2017 ens ofereix un termòmetre força precís de l'estat de la qualitat democràtica del país, dels dèficits dels serveis públics i de la vulneració de drets

personals i col·lectius. I de les preocupacions emergents de la ciutadania sobre diversos àmbits de la vida quotidiana. Ara bé, aquest informe del 2017, no ha estat un any qualsevol. L'activitat del síndic s'ha vist incrementada notablement pels fets ocorreguts durant aquest any. Aquest informe té com dos grans apartats, el que fa referència a l'activitat, podríem dir, més ordinària, sectorial del país i dels fets ocorreguts de forma excepcional, doncs, l'any passat, no? Per tant, l'activitat del síndic òbviament havia de tractar tots aquests temes.

L'any 2017, segurament, pels fets ocorreguts, passarà a ser un any, és un any molt excepcional, ha estat un any molt excepcional i passarà a marcar un abans i un després en la vida política d'aquest país, de Catalunya i també de l'Estat. El mateix informe tracta aquests fets com els de la sotragada de país. És obvi que dels últims informes que fa el síndic, deguda la seva equanimitat, doncs, no siguin del gust de tothom. És obvi que això sigui així, fonamentalment, pels temes d'àmbit més nacional, pel que ha succeït el 2017 en l'àmbit nacional no agraden a la bancada de Ciutadans, òbviament. En alguns aspectes potser fins i tot a nosaltres tampoc ens agrada com algun d'aquests informes s'han tractat. El Grup de Ciutadans va comentar en el seu moment que faria fins i tot una campanya internacional per denunciar la parcialitat del síndic. No sé si aquesta campanya s'ha fet, si no s'ha fet, però, en tot cas, ens agradaria saber quin és l'impacte que aquest fet ha tingut a nivell europeu, no?

Deia que l'informe té dos grans apartats. S'ha fet referència a molts d'ells. Un és els aspectes més ordinaris, els de caràcter més social, que fan de referència a multitud d'aspectes, no? L'informe diu que el pitjor de la crisi econòmica sembla que queda enrere. Això seria qüestionat. Òbviament, la crisi que hem patit és molt estructural i les conseqüències són molt importants. En aquest sentit, patim una enorme vulnerabilitat en moltes famílies, cosa que també destaca algun apartat el síndic; un increment de la pobresa amb símptomes de cronificació; una important demanda d'atenció social, amb dèficits a les urgències hospitalàries; una demanda creixent d'habitatge de lloguer assequible; uns serveis socials en alguns aspectes saturats; una atenció a la dependència que exigeix més recursos; una tendència demogràfica a l'envelliment que demana prevenció a les necessitats presents i futures; ens alerta de la segregació escolar i de la pobresa infantil; les dificultats dels joves per trobar feina. Aquests són alguns dels aspectes de càrrega social, doncs, que aquest informe ens detalla.

I, com també ens acostuma el síndic, no només diagnostica les queixes sinó també suggereix propostes i alternatives que el Govern en bona part entoma i, com també s'ha dit, moltes d'aquestes propostes són assumides pel mateix Govern.

El síndic ha fet menció d'un tema, respecte al tema Castor, dient que el Parlament no ha atès, diguem-ne, aquesta qüestió. En tot cas, deixi'm, síndic, que li detalli l'activitat que aquest Parlament ha fet respecte a aquesta qüestió.

El 29 de desembre de 2014, el Parlament va presentar un recurs d'inconstitucionalitat al Tribunal Constitucional. Aquest recurs, òbviament, va ser el motiu pel qual el 21 de desembre de 2017, bastants anys després, per cert, el Tribunal Constitucional l'estima parcialment. El 8 de febrer d'aquest any, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya demana a la Mesa que tramiti la demanda de la seva execució. Aquesta demanda està ja tramitada, però està pendent d'admetre's a tràmit. Deu ser que no deuen córrer gaire pressa, aquests 1.300 milions d'euros de diner públic que han de revertir en benefici de la ciutadania. Per tant, síndic, aquest aspecte, doncs, crec que fora bo que el tingués present, que en tot cas aquest Parlament ha estat al cas, diguem-ne, del tema Castor. A més, s'ha constituït una comissió d'investigació per anar a fons sobre el que ha passat en el tema Castor i esgrimir les responsabilitats.

Tota la part social de l'Informe del síndic del 2017 representa un terç del que són els expedients que el síndic ha tractat durant l'exercici del 2017. Hi han tots els temes territorials, de medi ambient, mobilitat, transparència, el tema de les contaminacions de sorolls, odoríferes –de les males olors–..., per tant, tots els temes vinculats a nivell

territorial. Però vull posar l'accent en que un terç..., que, a més a més, es sostén any darrere any aquest percentatge d'expedients sobre el tema social..., és molt important.

En aquest sentit, vull fer una lectura del que..., una mirada –una mirada– que no s'ha fet respecte a l'informe del síndic. Quan he llegit l'informe, que és, realment, de molts fulls, tres-cents seixanta i escaig, deien, que hi han molts expedients, que està molt ben detallat, un s'adona que el país té molts reptes per abordar, que té necessitat de poder, necessitat de competències, necessitat de recursos per atendre les necessitats que té avui la ciutadania.

La següent part de l'Informe del síndic que fa referència als fets del 2017 vinculats als fets de l'1 d'octubre, en bona part són conseqüència d'això. I m'explico. Ja fa uns quants anys, els governs de la Generalitat ja van constatar que l'Estatut de Catalunya era insuficient per atendre els reptes del país, i en aquest sentit ja el president Maragall en el seu moment, quan era president de la Generalitat, va promoure, amb els grups que l'acompanyaven al Govern, i també de l'oposició, la reforma de l'Estatut, precisament per dotar el país de més competències, de més recursos i de més poder polític. Aquella va ser una porta tancada.

Posteriorment, l'any 2012, el president Mas promou, intenta negociar el pacte fiscal. Aquella va ser també una porta tancada. Posteriorment, les reiterades propostes dels presidents Mas i Puigdemont, reclamant el llistat d'obligacions del Govern amb Catalunya, aquesta també va ser una porta tancada. No es poden tancar totes les portes quan es cerca, des de fa anys, diàleg i negociació, perquè aleshores el problema esdevé de dimensions monumentals i la indignació social creix sense aturador. Aquest és l'origen del conflicte. No és una qüestió identitària, és una necessitat de voler donar resposta a les necessitats que té la ciutadania del nostre país.

Els fets que es van produir el 2017 obeeixen en bona part a això, a haver trobat totes les portes tancades. El Ple del Parlament cercava sortides, el Ple del Parlament els dies 6 i 7 de setembre, amb un informe que el síndic, doncs, qualifica, que va haver-hi desobediència i que el que es va intentar és un intent de trobar una sortida política i democràtica des de la legitimitat de la sobirania parlamentària, des del compromís electoral i la legalitat catalana, després d'haver constatat que totes les portes del diàleg es trobaven reiteradament tancades.

Posteriorment, un altre dels fets, doncs, de l'octubre de l'any passat, en aquest cas, del setembre, l'inici de l'escalada de repressió contra la celebració del referèndum, que provoca la indignació social que va requerir la intervenció dels líders socials, de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart, per canalitzar de forma pacífica la manifestació de la indignació social de la gent. Quina contrarietat que es trobin a la presó per aquests fets. La celebració del referèndum de l'1 d'octubre, amb l'enorme violència exercida pels cossos policials de l'Estat, que restarà a la memòria de molts per sempre més. L'aplicació de l'article 155 de la Constitució, una autèntica repressió institucional, i cop d'estat, de dubtosa legalitat, encara pendent de resposta dels recursos fets pel Parlament i pel partit de Podemos. Les conseqüències del 155 encara per conèixer amb precisió, i una comissió d'investigació que recentment s'ha constituït. I, l'aplicació del Codi penal als dirigents socials i polítics, ni més ni menys que acusats de rebel·lió i sedició, una desmesura que només s'entén des d'una actitud revengista políticament. Quines garanties avui podem tenir d'un judici just, atenent als últims fets del cas Marchena? D'aquests aspectes, també se'n fa referència a l'informe.

I el síndic també ens apunta una sortida, que és la sortida del diàleg. Aquesta és una causa política que només pot ser abordada des de l'espai de la política. El síndic té el bon costum de fer aquests suggeriments. I, en aquest cas, aquests aspectes de la sotragada del país de l'any passat... –«sotragada de país», com es menciona en l'informe–, la sortida que ens proposa el síndic és diàleg, diàleg i diàleg.

La mà estesa al diàleg hi ha estat sempre, i hi persisteix, tal com han manifestat reiterades vegades tant el president Puigdemont com el president Torra. No hi ha bones receptes sense bons diagnòstics. I el diagnòstic és reconèixer la realitat. Per

iniciar aquest diàleg, cal reconèixer que avui hi ha més de 2 milions de persones que volen que Catalunya sigui una estat independent en forma de república. I, segons les enquestes, entorn del 80 per cent volen que aquesta qüestió es resolgui votant.

Com respon l'Estat davant d'aquesta qüestió? No pas amb diàleg, sinó amb repressió, fent ús de la força: la policial i la penal. I així passa del cop de porta rebut cada vegada que el país ha demanat més competències i més recursos, al cop de porra, exhibint la cara més fosca, autoritària i repressiva, empresonant, reprimint drets fonamentals com el d'expressió, com el de manifestació, provocant una regressió dels drets fonamentals, i posant el rei com a principi amenaçador.

L'Estat té por del diàleg, l'Estat té por de la democràcia, l'Estat té por de l'opinió dels catalans. Estem pel diàleg, sí, tal com diu l'informe, el diàleg, però es fa difícil si no es posa el comptador a zero; si no s'arxiva la causa penal contra els encausats; si no s'alliberen els presos i que els exiliats puguin tornar a casa. S'ha de partir del reconeixement del problema amb la seva fesomia real per negociar un referèndum d'autodeterminació. Aquest és el diàleg que ens pot oferir una sortida al conflicte.

I els que penseu en altres alternatives a la independència de Catalunya, seduiu, emplaceu-nos a un combat d'idees, de propostes, d'alternatives, a un combat democràtic i pacífic amb l'horitzó d'un referèndum pactat. Aquesta...

El president

Diputat...

Antoni Morral i Berenguer

...els fets de la sotragada de país que fan referència a aquesta qüestió han estat únicament i exclusivament per buscar una sortida que doni al país més poder...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps...

Antoni Morral i Berenguer

...més competències i més recursos per resoldre precisament els problemes que té la ciutadania de Catalunya.

Per tant, és sobre aquesta qüestió que hem...

El president

Diputat, se li ha acabat el temps...

Antoni Morral i Berenguer

Sí, vaig acabant, president...

El president

(El presidentriu.) Se li ha acabat el temps, diputat. *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments. Aplaudiments.)* Gràcies, diputat. És el torn ara, de nou, del síndic.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Dues qüestions procedimentals molt ràpides. El calendari el fixen vostès, i el fixa la Junta de Portaveus, tant les meses de les comissions com la Junta de Portaveus per al plenari, per tant, el dia que vostès convoquin aquesta institució, serem aquí, tal com plantegin en l'ordre del dia que acordin. Si de cas, debatin entre vostès què pot succeir amb les seqüències dels debats.

I una altra qüestió procedimental, que m'agradaria a veure si la podem aclarir definitivament: el mandat que té el síndic? Doncs, mirin, poden posar-hi tots els epítets que vulguin vostès, que els agrada molt recordar un epítet, que jo ja no me'n recordava, d'ell, des que a la Via Laietana, a la fitxa dels grisos en plena dictadura..., hi deia, a la meua fitxa, deia «rojo separatista», eh? Ja m'havia oblidat d'allò de «separatista»... –i tant! *(Aplaudiments.)* Però, deixant els epítets de banda. El mandat té unes normes i unes reglamentacions, com va recordar la senyora Levi: 2004, tots

els grups, més els més separatistes, sembla ser, de la cambra, que estan aquí davant meu, em van votar; 2010, tots, unànimement. Ara, hi ha un mecanisme... –la senyora Levi l'ha argumentat–, escolti'm, tres cinquenes parts de la cambra, com són els necessaris per nomenar, poden desnomenar amb un debat. Per això som aquí, és el procediment. I ja està, no torneu a donar una altra vegada voltes a això. Però cadascú que recordi al seu dia quin tipus de mandat va fer i, a més, amb quin contingut, que ara m'hi referiré.

Han tornat una altra vegada al debat sobre els tres informes –no un, tres–: abril del 2017, novembre del 17 i maig del 18, que estan debatuts en aquesta cambra. Un no fa tants dies, aquí mateix. Tornem-hi. Molt sovint, en les intervencions que jo he sentit, no han entès l'anàlisi del que ha succeït amb tots els drets socials, territorials, de consum, etcètera, el 2017. Tornem-hi: tres informes. Sé que abans han debatut coses de memòria històrica, amb una altra qüestió que han tingut. Estan d'acord, o no, amb el que diu l'informe de Nacions Unides, l'últim, del senyor De Grief, sobre memòria històrica a Espanya. No sé si ha sortit en el seu debat. El complirem? No el del síndic, eh?, no ho diu el síndic, que, clar, és parcial. Però el que asseguruen Nacions Unides i el senyor De Grief és parcial? Ho diu el senyor De Grief en nom de tot el ventall de Nacions Unides. El complirem? Està per complir, eh?

Són, vostès, partidaris o no de seguir el que diu el Greco, que Espanya havia d'anar molt «al tanto» que no s'anés partiditzant la justícia? No ho diu el síndic, ho diu el Greco. Ja sé que hi ha algun grup que ho diu allà i aquí em diuen parcial, perquè ho dic jo aquí. Aquí és el que em sorprèn: o sigui, allà resulta que ho diu el Greco, vostès no ho diuen, segurament perquè ho diu el Greco..., està per complir, eh? D'onze resolucions, n'hi han sis per encetar i cinc, en part, encetades. Però aquesta no. Com bé es veu amb l'espectacle a què estem assistint en aquests moments. Suposo que estem tots d'acord en aquesta qüestió que diu el Greco, però si ho diu el síndic, aleshores resulta que és parcial.

O els mecanismes concrets que el síndic, en aquest informe, precisament, a part dels tres, que en van plens..., en aquest informe en concret, pàgines..., des de la pàgina 9, que és el pròleg, i 10, i després la continuació la centra en el pròleg i en un apartat concret torna a parlar de les il·legalitats comeses en aquesta cambra, de les inconstitucionalitats, de les seves suspensions i és en aquest, que no es dedica a aquesta cosa, perquè n'hi han tres dedicats a aquest tema.

Però ara jo entro en si en l'Informe de 2017, que és el que caldrà analitzar encara més quan d'aquí poc vegin el del 2018, perquè n'és continuació en molts apartats..., dels tres informes que els parlo, tot el que contenen, ja poden fer els exercicis que vulguin, dissortadament, ens queden molts anys per endavant a la nostra societat per parlar-ne. I quan dic a la societat, no dic només Catalunya, eh? Hi ha una escletxa que afecta a tot l'Estat espanyol, i dissortadament, per la manca de política per abordar aquest problema, trigarem generacions en abordar seriosament aquesta qüestió. I tanco el tema.

Mirin, nosaltres hem presentat molts informes que estenen, desenvolupen i precisen el que hi ha en aquest: sobre LGTBI, n'hi ha un de monogràfic; com sobre igualtat de gènere; sobre infància, n'hi han dos, el 17, a part de totes les actuacions d'ofici i resolucions. Un, el que ve mandat per llei –i legal– de la comissió de Ginebra, i, un altre, sobre el conveni que fins i tot va ser portat, per demanda..., d'afegir-se al de Nacions Unides; que, en comptes de provocar, perdonin, un cert orgull en tots nosaltres –que Nacions Unides ho incorpori al seu informe–, resulta que s'ignora. D'infància, hi ha a l'abast quantitat d'elements, en aquest informe, a banda de l'específic: de problemàtiques socials, de territorials... O sigui, problemàtiques..., d'on emanen? No se les inventen el síndic i els seus col·laboradors: emanen de les seixanta mil i escaig persones que al 2017 es van aproximar al síndic, i van fer confiança a la institució del síndic. Varen plantejar les seves queixes i resulta que podem donar un índex cada vegada més elevat de resolució d'aquestes problemàtiques de drets.

I, a més, ho hem fet puntualment de la forma més transparent possible. Se'n parla de l'ATLL i del que hem dit sobre l'ATLL. L'ATLL és un acord del 2012, que és declarat nul pel Tribunal de Justícia al 2015. Estem parlant de l'Informe 2017. És a dir, és que al final anirem a la prehistòria per anar a buscar quins són els elements que es poden argumentar, no sobre el que hem discutit ja també en comissió.

I sobre Territori, doncs, evidentment que hi han agressions, i en parlarem. El 3 de desembre hi ha una sessió de comissió del síndic per donar un informe sobre això, o, igualment, el 26 de novembre se m'ha demanat comparèixer a la comissió del Castor, i que empalmarem amb totes les coses a què m'he referit sobre la sentència del Constitucional.

Vull fer una reflexió molt, molt directa, al Grup de Ciutadans. Vostès, els seus portaveus, repeteixen constantment arguments que es basen o en la ignorància o en la falsedat. I els repeteixen constantment. Se'ls contesta. És igual, tornem-hi. Avui s'han repetit una altra vegada arguments que ja van ser contestats. Alguns d'ells, o es basen en la ignorància o es basen en la falsedat. I els donaré un exemple flagrant, facilíssim de comprovar. «Vostè, síndic, té eventuals.» I encara com no han dit, com algú ha dit en declaracions públiques, que tinc servents; no de la gleba, però tinc servents –*siervos*, eh?– faig la traducció al català.

La llei obliga a tots els defensors a contractar eventualment els seus assessors. Hi ha una institució defensora del poble d'una comunitat on Ciutadans va donar majoria parlamentària al Govern, que el cent per cent dels seus treballadors són eventuals –el cent per cent. Imaginin-s'ho vostès. I això ho deuen saber. N'hi han d'altres, eh? I n'hi han algunes que no els puc dir perquè no ho publiquen. El síndic sí que els ho garanteixo que fins a l'últim detall ho tenen, des de fa vuit anys, molt abans de la Llei de transparència, al nostre web. Hi ha algunes institucions de les quals no els en puc donar les xifres perquè no les publiquen, i vostès ho saben.

Però, tornem-hi: «Vostè és el que té més eventuals del món.» És la tercera vegada que els ho dic: «Facilíssim de comprovar.» És tan fàcil com entrar al web, dels que ho trobaran, que n'hi ha que no ho trobaran; demanin-ho, si de cas, que tenen mecanismes per demanar-ho, i ho podran saber.

Però, per què els ho dic? Perquè nosaltres treballem –i quan dic «nosaltres» és el conjunt de gent del síndic, que avui som uns quants aquí– molt, molt fluidament i molt fructíferament, amb moltes diputades i molts diputats de Ciutadans. I donem tota la informació que se'ns demana, i ens ajuden a plantejar nous problemes constantment, des de fa molts anys. A què ve ara, de cop i volta, aquesta invalidació a bloc?, aquesta voluntat d'erosionar una institució? No se n'adonen, que estan erosionant la institució?

Han fet una distribució, la van anunciar, i el senyor Rodríguez hauria de saber que sí, que el seu grup ha distribuït per tot Europa una carta a tots els defensors d'Europa, que vostè ha llegit, que a mi també se'm va fer arribar –a mi també se'm va fer arribar–, però també li haurien d'haver informat que el president mundial dels *ombudsmen*, la màxima autoritat que hi ha en el món en nom dels defensors, els ha contestat a les seves màximes autoritats I, sap el que els diu? A part de recordar-los que *mister Ribó is president of the European Region* –suposo que s'entén aquest anglès meu d'estar per casa; ara sí que els ho tradueixo de l'anglès, perquè és una *parrafada* una mica més llarga–, «estem particularment molt amoïnats per assegurar la independència de tots els nostres membres, i els demano», –els demana als dos que l'escriuen, les dues màximes autoritats del seu grup–, «els demano» –que, per cert, lamento que no hi siguin–, «respectuosament que tinguin molt de compte per evitar prendre accions o fer comentaris que puguin tindre l'efecte d'amenaçar la independència del síndic».

Gràcies, president.
(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, síndic. Atès que el síndic ha obert torn de paraules, si els grups tenen interès a intervenir, obriríem un torn. Entenc que no? (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs, quan vulgui, senyor Rodríguez.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, president. Senyor síndic, a veure..., he escuchado, bueno, me ha parecido muy curioso que la mayoría de los grupos, que parece ser que ahora le dan apoyo, que son la CUP, Esquerra y Junts per Catalunya, le dicen que usted es ecuaníme. Pues bien, le tengo que decir que cuando a usted le digan que es ecuaníme, que no se lo crea, no se lo crea mucho. Porque, en realidad, lo que quieren decir es que lo hace muy bien, pero lo hace muy bien para *sus* intereses, no para el conjunto de los catalanes.

Luego también, a ver, lo que le pido es que..., y se lo pido claramente, es que dimita, porque lo que ha hecho es pervertir la institución. Usted está actuando como un comisario político dentro de esta institución. Es más, incluso hay ciudadanos... –hoy mismo lo hemos recibido–, hay ciudadanos que tienen que irse al defensor del pueblo porque usted no les ampara en sus derechos, como, por ejemplo, el tema de los lazos amarillos.

Quiero recordarle que la libertad de expresión de las personas en instalaciones públicas tiene un límite en el principio de neutralidad ideológica, que parece que se le olvida, de los poderes públicos, que no son partidos políticos o entidades de la sociedad civil, y que tiene su fundamento en los ciudadanos que acuden a ella: hospitales, instalaciones policiales, delegaciones de hacienda y un largo etcétera.

Luego también nos ha parecido curioso que todos los grupos nos han interpelado a nosotros en lugar de preguntarle al *síndic*, hacerle una serie..., de plantearle cuestiones, decirle si va a abrir algún expediente..., no, al contrario, parece que el objeto era Ciudadans, ¿no? Pues bien, evidentemente, vamos a contestar a esas cuestiones.

Al señor Nuet, es decir usted tampoco habla de los días 6 y 7 de septiembre, es decir, creo que es importante leerse el informe del *síndic* y verá que los días 6 y 7 de septiembre... Por cierto, su grupo también estuvo los días 6 y 7 de septiembre. Usted estuvo aquí, y se dio un golpe a la democracia, y usted sabe de eso y en cambio no ha comentado nada sobre ese tema.

Por esa razón también creo que es interesante leerse el informe del Síndic, porque incluso hablabas de catorce años donde no habla de la corrupción de Convergencia, donde ha habido contratos opacos y donde ha habido mordidas del 3 por ciento. Eso no le interesa al síndic. Tampoco le interesa lo de Aigües Ter Llobregat, parece ser que es un tema muy antiguo. Pero, claro, caso Castor es del año 2014 y Aigües Ter Llobregat del 2015. Quizá tendríamos que rememorar un poquito en el pasado.

A la portavoz de Esquerra, a ver, en cuanto a lo de Lleida... ¿Sabe lo que hay? Hay un acuerdo entre Ciudadanos y el equipo de Gobierno, pero para que el espacio público esté libre de ideología amarilla, solo para eso. ¿De acuerdo? Con lo cual, no venga a decir mentiras, y si dice..., pues, bueno, venga y pruébelo. Y si además se respetasen las sentencias judiciales, no tuviéramos un fugado de la justicia que se negó a desconvocar un referéndum ilegal, impuesto tras un golpe a la democracia los días 6 y 7 de septiembre, el Estado no hubiera necesitado gastar ni un solo euro en defender la Constitución en Cataluña. Eso se lo aseguro.

Más cosa. Al portavoz de Junts per Cat..., bueno, campaña internacional, llámelo como quiera. Básicamente les hemos enviado una carta diciendo las verdades. Ante la mentira, decimos la verdad. Únicamente explicar verdades como puños. Pues, básicamente, que tenemos un *síndic* de *greuges* alineado con los partidos separatistas. Es un hecho. Que, además, se puso de perfil ante un golpe a la democracia. No ha explicado los días 6 y 7 de septiembre, y sigue sin hacerlo. Y que además no ha he-

cho informes objetivos, tanto por acción como por omisión. Y, obviamente, lo que hemos dicho antes: pervierte la institución.

Y en relación con su última intervención, también recordarle que según la última encuesta del Gesop, dice que el 42 por ciento de los catalanes estarían a favor de ese hipotético referéndum, no el 80, no mientan, ¿vale?, al menos básense en datos objetivos. Repiten argumentos falsos, ya sea por ignorancia o porque realmente creen que..., bueno, quieren engañar a la gente.

En cuanto al *síndic*, un 35 por ciento de eventuales..., dudo mucho que lo ordene la ley, la verdad, un 35 por ciento me parece un poco exagerado.

Luego, más cosas. En cuanto a su informe, hablaban de una actuación de oficio por un tuit que usted consideraba catalanófilo, ¿no? Pues, bien, nosotros lo que sí hicimos es un detalle de todas las actuaciones que usted no abrió. Por ejemplo, cuando agredieron a dos chicas de la plataforma «Barcelona con la Selección» por parte de radicales independentistas, y que se detuvieron a dos personas en marzo de 2017; usted no abrió nada. También los tuits xenófobos, racistas, en los que se trata de colonos a la mayoría de catalanes que tenemos raíces en el resto de España; tampoco abrió ninguna actuación.

Luego, tampoco en los artículos del *molt honorable president* donde nos llamaba «bestias taradas» –tampoco. De las declaraciones de personas no gratas, aquellos que piensan diferente, a la líder de la oposición en Cataluña; tampoco abrió nada.

De los ataques con piedras a domicilios particulares, pintadas en vehículos, cartas con amenazas de muerte a concejales, o simplemente por pensar distinto. Usted no hizo nada.

Tampoco, de la ocupación de los espacios públicos con simbología independentista en instituciones públicas y espacio público. Ya le enseñaré la carta. Tenemos que acudir al defensor del pueblo. Por cierto, que va a actuar de oficio.

Tampoco de la vulneración de los derechos lingüísticos a aquellos padres que quieren escolarizar a sus hijos en castellano; tampoco ha hecho nada.

Bueno, por ejemplo, las declaraciones de Lluís Llach cuando hacía referencia a los funcionarios públicos. No sé si se acuerda, las amenazas expresas a los funcionarios, o la huelga política del día 3 de octubre del 2017, en la que millones de catalanes no pudieron acudir a su centro de trabajo o ir a los colegios simplemente porque había unas personas que ocupaban las calles y las carreteras.

Y viendo que no me ha contestado sus preguntas, por curiosidad quiero preguntarle si usted sabía que Puigdemont iba a traicionar a Junqueras la noche del día 29 de octubre. ¿Sabía que lo iba a traicionar? O incluso, ¿qué opinión les merece que el defensor del pueblo...

El president

Aquest torn és per parlar de l'Informe del Síndic de Greuges del 2017. Li demanaria que centrés la seva intervenció en el que correspon.

(Aplaudiments.)

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Perdone, presidente, estamos hablando de las cosas que no ha relatado en su informe, son hechos objetivos que sucedieron durante el año 2017, y básicamente son confirmaciones. Por lo tanto...

El president

Li demano que se centri en l'informe, diputat. Ja entenc que l'han alludit i, per tant, vulgui respondre; però, en tot cas, que centri la seva intervenció en l'informe del síndic, que d'això es tracta. Gràcies, diputat.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Gràcies, senyor president. Y luego, también, ¿qué opinión le merece que un defensor del pueblo, previo a un golpe a la democracia, se hubiera reunido con aquellas

personas que lo produjeron? Me refiero, concretamente, al día 22-F. ¿Qué le parece que el día 22-F el defensor del pueblo se hubiera reunido con esos señores?

Ya sabemos la respuesta: usted no representa a la mayoría de catalanes, hace actuaciones según le conviene y actúa como una parte política más. Por esa razón, cuando le dicen los partidos separatistas que usted es ecuaníme, no se lo crea. Haga el favor y dimita.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

El president

És el torn ara... *(El president de la Generalitat demana la paraula.)* En tot cas, després del debat, president, al final del debat... *(veus de fons)*, al final del debat, president. En nom del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem, el senyor Nuet. Quan vulgui.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. Només per apuntar, breument. En primer lloc, qui s'hagi llegit l'informe del síndic... –una altra cosa és que potser hi ha gent que no se'l llegeix, i això, bé, doncs, no té solució, no ho podem arreglar aquí–, qui s'hagi llegit l'informe del síndic sap que parla de les jornades del 6 i del 7 de setembre de l'any 2017, i que qualifica aquestes jornades com una greu alteració constitucional. Això està a l'informe del síndic.

Ara bé, a l'informe del síndic, senyor diputat, també hi ha que la resposta penal de l'Estat no pot vulnerar els drets fonamentals. I és això el que no els agrada a vostès, això és el que no els agrada. *(Aplaudiments.)*

I saben..., i sap, senyor diputat, per què no els agrada? Perquè vostès cada dia són més el partit...

El president

Diputat, li demano que se centri en parlar de...

Joan Josep Nuet i Pujals

...o el grup parlamentari de «todos a la cárcel».

El president

Senyor Nuet, senyor Nuet... *(Aplaudiments.)* Els demano, de fet, d'això es tracta, que si hi intervenen se centrin en l'informe, no s'interpellin entre vostès, perquè, si no, estem desviant el debat. Ja ha fet la reclamació el diputat, la fa ara el senyor Nuet. Si volen intervenir i centrar-se en l'informe, perfecte, si no, no s'alludeixin entre vostès.

És el torn ara del Subgrup Parlamentari... *(Veus de fons.)* Molt bé. Doncs del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. *(Veus de fons.)* Tampoc? *(Pausa.)* Del Grup Parlamentari Republicà?

Gemma Espigares Tribó

Només per reiterar el que ja vam veure a la comissió: zero per cent propostes, cent per cent queixes, cent per cent monotema, zero temes socials. Això sí que és de l'informe. L'informe parla de temes socials i parla de tota la resta. I jo el que demanaria és que el proper informe, el del 2018, ens centrem en la resta.

I per la interpellació, president, entenc que em donarà la paraula al final, perquè m'ha fet al·lusions personals.

El president

Sí, al final farem, si ho desitgen, al·lusions. Molt bé; doncs acabem aquí el debat. El president m'havia demanat per al·lusions, i després la senyora Espigares. Endavant, president.

El president de la Generalitat

Per al·lusions, president. Perquè penso que també vostè es va reunir amb els representants dels grups, justament, per demanar que en aquesta cambra hi hagués un respecte institucional, que sincerament en aquesta intervenció, aquesta última intervenció, jo no l'he vist enlloc, aquest respecte institucional, ni amb el síndic de greuges ni amb la resta de grups, i, si em permet també, en el meu nom.

Per tant, li prego que els insults que s'han dit, atenent a la reunió que vostè va tenir, doncs, que no es permetin aquests insults en aquesta cambra, eh?

Gràcies.

(Aplaudiments. Gemma Espigares Tribó demana per parlar.)

El president

Senyora Espigares... Jo els recordo, els recordo que el que vam plantejar en aquesta reunió, i atès el que havia passat a l'últim Ple, és que no permetríem arribar a l'insult personal, a la desqualificació personal. Que tothom podia plantejar amb llibertat d'expressió... *(Veus de fons.)* La llibertat d'expressió té a veure amb què jo pugui ara parlar i expressar-me, diputats. Que vam plantejar que, òbviament, qualsevol grup parlamentari podria intervenir amb els seus plantejaments, els que fossin, des del faristol o des de qualsevol altre moment i punt del debat en aquestemicicle; que la línia que no traspasaríem mai era la de l'insult personal i la desqualificació personal. Ho saben perfectament, perquè és el que vam plantejar en aquesta reunió i és també la responsabilitat dels grups, no només respectar el que diuen el Reglament i el codi de conducta, sinó també allò a què es van comprometre tots els grups en aquesta reunió.

Digui, senyora Espigares.

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, president. Només perquè m'ha dit si no sabia el que tenia a Lleida. Ho sé perfectament: a Lleida el que tenim és el pacte de la vergonya entre lo que queda del Partit Socialista i Ciutadans. *(Remor de veus.)* I li recordo, per si no ho té clar, eh?: carrer en Carmelo Fenech, Joan Manuel Nadal i Gaya, Alcalde Sangenís, Alcalde Montaña..., li podria fer una llista molt llarga de tot el que queda. Als carrers franquistes no se'ls classifica i se'n treuen quatre; als carrers franquistes se'ls erradica.

(Aplaudiments.)

El president

Molt bé. Acabem... *(Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois demana per parlar.)* Digui'm, diputat. Per què em demana la paraula? Quines al·lusions, concretament?

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Personals, directament, del senyor Nuet, i també de la senyora Espigares.

El president

Digui.

Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois

Bé, amb relació al senyor Nuet, vostè ens ha fet referència a nosaltres com a primer partit de l'oposició, i ha vingut el senyor Ribó i no li ha dit absolutament res, només un massatge. Vostè s'ha comportat com el síndic del síndic. Només això.

A la senyora Espigares, comentar-li que, bé, el que sí que hi ha és un pacte perquè hi hagi neutralitat política als carrers de Lleida *(veus de fons)*, i, evidentment, que es compleix la Llei de memòria històrica.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Gràcies al síndic i al seu equip, com sempre, per la seva intervenció i la seva presència aquí.

Interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat

300-00043/12

Seguim amb l'ordre el dia. El següent punt és la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Exposa la interpel·lació el senyor Alejandro Fernández. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Bé, primer de tot, no sé si m'equivoco o no, però, senyor Maragall, és probable que sigui la darrera vegada que tenim un intercanvi de debat en aquesta legislatura; per tant, desitjar-li tota la sort del món, no electoral, però sí personal, en el que hagi d'afrontar en els propers mesos.

Dit això, també dir-li que vostè és el darrer representant d'una política absolutament errònia que, al nostre entendre, ha portat desprestigi a Catalunya, en lloc de promocionar-la en el món. Hem de tenir present que l'any 2015 es decideix reformular tota la nostra política exterior amb un departament d'extersors destinat, com deia fa un moment, no a promoure Catalunya, sinó, essencialment, a desprestigiar Espanya, que són coses radicalment diferents, i que ens ha donat episodis de tot tipus al llarg d'aquests tres anys: episodis de *fake news*, de relacions estranyes... Algun dia li explicàvem en alguna comissió que aquest prestigi que nosaltres, internacionalment, havíem sigut capaços d'assolir amb figures com en Gasòliba, en Guardans, etcètera, que eren capaços d'establir ponts amb el millor de les democràcies europees..., ara la realitat és que se'ns coneixia a Europa, bàsicament, per tenir relacions estranyes amb la ultradreta de Finlàndia, Rússia, Itàlia o Gran Bretanya, fet absolutament indiscutible, i després li demostraré per què és indiscutible, perquè vostès mateixos, de manera explícita, han acabat reconeixent que això és així.

Per dur a terme aquest tipus de política, vostès van dissenyar uns instruments que han..., en fi, esdevingut absolutament estèrils, però que ens han costat molts diners. Primer, van decidir que el nom havia de ser «Afers Exteriors», fent veure que ja Catalunya era un estat independent; el nom, evidentment, el van haver de canviar. Després li van dir al senyor Romeva «*minister*», també fent veure una cosa que no era real i que va donar algun espectacle esperpèntic internacionalment, en termes protocol·laris, o fins i tot en alguna televisió britànica, amb un episodi recordat per tothom. Després, posteriorment, van aprovar una llei d'acció exterior que, evidentment, va tenir un recorregut curt, però que va tenir en les anomenades «*ambaixades*» la seva màxima expressió, unes anomenades «*ambaixades*» que ningú internacionalment va tractar com a tals. En definitiva, unes accions estèrils però que van costar uns recursos ingents.

Quin va ser el resultat tangible de tota aquesta política? Doncs el resultat va ser zero reconeixements internacionals posteriorment al 27 d'octubre, en una de les operacions polítiques més cares, però a la vegada ruïnoses, de la història de la política europea contemporània.

Després, va arribar l'article 155, que és evident que no els agrada sentir el que diré, però va intentar posar ordre i sentit comú i recuperar la internacionalització de l'economia catalana, el turisme i la cultura, com a eixos fonamentals de la nostra acció exterior, que és el que dicta el sentit comú, en lloc de gastar-se els diners en les accions a què acabo de fer esment.

Amb posterioritat, ja amb l'entrada del Govern actual de Catalunya, es va decidir reobrir el Diplocat, però es va decidir reobrir el Diplocat obviant les investigacions per malversació de fons en algunes accions que no estrictament estan totes relacionades amb el procés, sinó que alguna es podrien considerar directament de corrupció pura i dura, i, en lloc d'intentar depurar responsabilitats sobre el que havia passat, vostès han decidit insistir en l'error i, d'alguna manera, blanquejar i netejar pràctiques corruptes i absolutament faltes d'ètica en l'etapa anterior de Diplocat.

I van decidir recuperar la qüestió de les delegacions. Aquí ve la primera pregunta que li plantejo en aquesta interpellació; és a dir, n'han obert unes quantes, han anunciat que n'obriran unes quantes més, ens podem imaginar a què es dedicaran, però m'agradaria, doncs, que ens desenvolupés en seu parlamentària l'estratègia i, sobretot, si tenen previst fer el mateix que havien fet en l'etapa anterior, perquè ja sabem perfectament cap a on condueix.

El segon element fonamental d'aquesta interpellació té a veure amb la presentació del pla Europa –del pla Europa. I aquí és on connectaré amb la idea que en l'inici de la intervenció li plantejava, sobre aquestes amistats perilloses que han tingut vostès en els darrers anys i que han desprestigiada una imatge de l'acció exterior catalana, que havia tingut un enorme prestigi històricament.

Perquè vostès, en la mateixa presentació, han parlat de dos eixos bàsics del pla Europa, dimarts. El primer és curiós, perquè parlen de combatre la imatge, diuen vostès, «errònia» que associa l'actual Govern de Catalunya al populisme i al moviment antieuropeu. És a dir, vostès mateixos estan reconeixent que nosaltres teníem raó, que ara mateix a la resta d'Europa tenen aquesta imatge de nosaltres. I això és culpa exclusivament de vostès, perquè van decidir impulsar aquest tipus de polítiques, van decidir tenir aquestes amistats perilloses, van decidir reunir-se i fer-se fotos amb el pitjor de cada casa en el conjunt d'Europa –el pitjor de cada casa. És normal que ara estiguin preocupats per la imatge que tenim a Europa.

I la segona qüestió, un segon eix en el seu pla Europa és recuperar la presència de Catalunya a la Comissió Europea, efectivament. Des de l'any 2013 que la Comissió Europea no rep un president de la Generalitat de Catalunya. Fa cinc anys; curiosament coincideix amb el procés separatista.

I jo em pregunto: no s'han plantejat que potser, en lloc de fer un pla Europa nou, el millor seria acceptar que tot el que van fer anteriorment era un autèntic desastre i ens ha portat al desprestigi? No s'han adonat que el millor pla Europa possible és precisament renunciar a la seva estratègia des de l'any 2015, i aleshores és possible que tornem a recuperar el prestigi que havíem perdut, és possible que deixin d'associar-nos al populisme i al moviment antieuropeu i és possible que la Comissió Europea ens torni a rebre?

En definitiva –i amb això acabo–, el procés separatista, en termes d'acció exterior, ha suposat per a Catalunya menys Europa, més populisme a Catalunya i més desprestigi. Renunciïn-hi definitivament, l'hi demano, senyor conseller. És aleshores quan podrem tornar a Europa de debò i podrem recuperar el que havia estat la nostra singladura històrica amb relació al moviment europeista, que, efectivament –insisteixo en això–, havia estat durant moltes dècades absolutament impecable.

Aquests serien els elements bàsics sobre els quals nosaltres desenvoluparem posteriorment una moció de cara al proper plenari.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència, el senyor Ernest Maragall.

El conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència
(Ernest Maragall i Mira)

Gràcies, president. Gràcies, senyor Alejandro Fernández, per la seva intervenció i el to, perquè almenys..., en fi, s'ha mantingut, a diferència d'altres coses que hem pogut sentir avui molt sovint, dintre de l'àmbit de la crítica política, no? És clar, una crítica política jo crec que si la descabdellém, en veurem un mínim detall..., es mostra absolutament infundada i sense cap element ni d'aproximació a la realitat ni tan sols de respecte a les dades i a la informació de la que vostès mateixos disposen, no?

I, en fi, podem retrotraure'ns al 2015 i podem retrotraure'ns al que va passar el 2016 i el 2017, i molt especialment al que va passar abans, durant i després del mes d'octubre de 2017, amb relació, molt concretament, a aquesta qüestió, a l'acció exterior de Catalunya. Jo el primer que li haig de dir és que si alguna cosa em sento avui és absolutament orgullós de la tasca que el conseller Raül Romeva va desenvolupar al capdavant del Departament d'Acció Exterior durant els anys que vostè ha esmentat. I me'n sento perfectament orgullós perquè va dur, efectivament, la millor presència, la millor representació i la millor capacitat d'explicació del que estava succeint i de l'aspiració catalana i del que és Catalunya i del que representa Catalunya com a valor afegit, en termes democràtics, per la Unió Europea i per tot el món, i davant també de totes les institucions internacionals. De manera que, almenys des d'aquest punt de vista, n'estic molt no només orgullós, sinó també convençut que aquella feina d'aquells anys va representar, ha representat el millor punt de partida per al que ara, quan hem assumit nosaltres, després de l'aplicació del 155, la responsabilitat de govern..., hem pogut comptar, hem pogut, diguem-ne, partir d'unes..., en fi, d'unes evidències, d'unes realitats, d'una capacitat de contacte, d'un respecte perfectament explícit per part d'institucions, organitzacions polítiques, països, representacions parlamentàries, etcètera, arreu del món.

Ha parlat vostè, i em sembla molt bé que n'hagi parlat, del pla Europa. Llàstima que no hagués vingut ahir, eh?, a la presentació del pla Europa, que va ser ahir a la tarda, efectivament, perquè, en fi, vostè ha llegit i ha mal llegit o mal usat algunes de les afirmacions que hi han, però és obvi que no..., que, en fi, que fuig del seu contingut real, perquè demostra exactament el contrari del que vostè intenta demostrar: perquè demostra fins a quin punt, amb aquest pla Europa, el que estem fent és donar un pas, efectivament, sòlid, jo crec que solvent, ambiciós, en el doble sentit d'afermar la presència i la influència de Catalunya a la Unió Europea i a tot Europa, enllà de la Unió Europea, i a més d'aconseguir quelcom que Europa necessita urgentment, que és recuperar la credibilitat i la confiança dels ciutadans d'arreu del continent, que en bona part han perdut per raó de les polítiques, precisament, dels grans grups polítics que vostè representa molt directament avui aquí, durant els últims deu anys, que han perjudicat d'una manera escandalosa, d'una manera catastròfica, i que han produït, diguéssim, milers d'efectes secundaris en termes de desigualtat, en termes de marginació social, en termes de pèrdua de serveis públics, en termes de pèrdua de drets individuals i col·lectius a les nostres societats.

I el que estem fent des d'aquesta convicció, des de Catalunya, és reaccionar contra això i a favor d'Europa. I ho fem sostenint les posicions més proeuropees, que em sembla que per avui..., més proeuropees en el genuí sentit de la paraula, perquè intentem i tractem i serem coherents amb el que els valors que es recullen en els tractats de la Unió Europea estableixen com a drets, com a objectius, com a principis en els quals basar totes les polítiques europees.

De manera que, en fi, des d'aquest punt de vista, estic absolutament tranquil. No només tranquil: estic absolutament convençut de que estem efectivament donant les primeres passes i estic convençut que en els propers mesos i anys aquest Govern continuarà donant encara millor, i encara amb més ambició, i encara amb més resultats, el que ha de ser, efectivament, aquesta presència, aquesta representació, aquesta influència de l'acció exterior del Govern de Catalunya.

Vostè ha parlat de recursos? Gosa parlar de recursos en aquesta matèria? Sap quant van costar les delegacions catalanes a l'exterior l'any passat, l'any 17? No van passar..., miri el pressupost liquidat, devem estar al voltant dels 4 milions d'euros. I tota l'acció exterior, tota la part d'acció exterior del departament està al voltant dels 35 milions d'euros. I, si vol, compari-ho amb els 1.500 i escaig milions d'euros que destina el Govern espanyol, que el seu partit presidia fins fa ben pocs mesos, en el concepte d'acció exterior. Vull dir que amb aquest 2 per cent del total del pressupost, o 0,25 per cent que representa el cost de la nostra presència directa, física, amb les delegacions catalanes arreu d'Europa i del món..., veurà de què estem parlant realment.

És a dir, la meva convicció, i jo crec que la meva posició, seria l'evidència que hem de multiplicar per bastant l'aplicació de recursos a defensar i a representar i a influir des d'aquesta presència exterior arreu d'Europa i del món. I és el que estic convençut que anirem fent amb les noves delegacions que ahir mateix vam aprovar obrir, i amb les que seguirem obrint, sens dubte, en les properes setmanes i mesos, no?

També estaria bé, per cert, senyor Fernández, que poguessin vostès..., en fi, el que no puc és amb els recursos tan moderats que tenim assegurar-li que li puc pagar el viatge des del departament, però jo l'invito, en la mesura que sigui possible, que visiti vostè la nostra delegació permanent a Brusselles, que visiti vostè les delegacions a Roma, a Berlín, a Londres, etcètera, que visiti la dels Estats Units, que vam reobrir la setmana passada, que parli amb els nostres delegats i delegades, que constati quina és la feina que estan fent, i quin és el seu perfil personal i professional, i que vegi fins a quin punt estan o no..., són o no coherents amb la..., en fi, amb la missió i amb la funció que un país necessita de si mateix a l'exterior.

En els contactes nombrosos i, per cert, d'alta utilitat, que vam poder mantenir la setmana passada als Estats Units, vam, efectivament, constatar fins a quin punt la capacitat d'explicar..., fins a quin punt és necessari que expliquem qui som, que expliquem què som en aquests moments com a país i com a societat, que expliquem el que passa a Catalunya i a Espanya, que expliquem el que ens passa en termes de repressió i en termes de persecució sistemàtica de les institucions espanyoles, almenys des del punt de vista judicial i policial, i que expliquem també quins són els nostres projectes, quines són les nostres intencions, quina és la nostra posició sobre qualsevol dels temes que ens afecten com a societat moderna, perquè moltes de les decisions que es prenen arreu d'Europa, a la Unió Europea, a Brusselles, a les institucions europees o inclús als Estats Units ens afecten directament.

Només cal que..., o cal que li expliqui quina és la profunditat i la intensitat de les relacions econòmiques de Catalunya, per exemple, amb els Estats Units? O cal que li expliqui fins a quin punt hi han...? Sap quantes empreses nord-americanes hi han a Catalunya? Més de mil. I vuit-centes empreses catalanes estan arreu dels Estats Units.

Té sentit o no té sentit que l'acompanyem? I això no és una qüestió només de promoció comercial, que tan dignament..., i de representació o de persecució d'inversions estrangeres aquí, que tan dignament duu a terme Acció. I no és només una qüestió de representació cultural des de l'ICEC o des de l'Institut Ramon Llull o des de promoció del turisme; és una qüestió de representació global, de fins a quin punt les nostres societats han d'estar protegides, acompanyades i han de sentir-se participants. Els catalans arreu del món són catalans, són ciutadans de ple dret, i així ho demostren i ho diuen i ho manifesten contínuament. De manera que és també la nostra obligació, com és el nostre dret el d'estar presents davant de les institucions europees, com ja hi estem.

Vostè diu que no ens reben des del 2013. Lamento desmentir-lo. Ja s'estan produint contactes a diversos nivells a la Comissió Europea, ja hem entrat de sobres, ja estem treballant a la Comissió Europea, que és també la nostra obligació. I ho seguirem fent, i segur que ho farem amb encara més eficàcia i amb tota la visibilitat que convingui. No tinc cap mena de dubte sobre aquesta qüestió.

I, per últim, miri, deixi'm dir-li, no sé si parlant de malversació... Jo li demano que retiri una paraula de les que ha dit, que és «corrupció». No té cap element per dir que hi ha corrupció. Pot criticar la despesa; critiqui-la. Li sembla millor...? Jo estic convençut que els ciutadans d'aquest país molt majoritàriament recolzen aquesta despesa, i estan a favor de que hi dediquem aquests recursos, els del departament i els del Diplocat, els que es van utilitzar i els que es seguiran dedicant des de Diplocat els propers mesos. Però retiri absolutament la paraula «corrupció», perquè no és ni certa ni en absolut adequada a la realitat digna, a la realitat de solvència professional amb la que s'estan duent des del departament –i des de Diplocat ben aviat– totes aquestes actuacions.

I si vol parlar de malversació parli del cost de la repressió que estem patint en aquest país; parli del cost de la justícia que s'està aplicant en aquesta país, absurda, injusta i injustificadament, i aleshores veurà quants centenars de milions, començant pels 80 dels policies dispersats a Barcelona el mes d'octubre de l'any passat, estan efectivament sent detrets dels drets dels nostres ciutadans, dels drets de tots els catalans.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Des de l'escó? (Pausa.) Sí. Té la paraula ara, per a la rèplica, el senyor Fernández, des de l'escó.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies. De manera telegràfica, senyor conseller. Primer, jo he parlat, efectivament, de «probable malversació, que esdevindria corrupció». El que vostè no em pot dir és que la malversació no és corrupció perquè hi ha gent que estava d'acord en les accions. És una definició de la corrupció que no li puc acceptar i, per tant, no retiraré l'expressió que he fet servir.

Després m'ha convidat vostè –l'hi agraeixo molt– a visitar totes les delegacions que hi han pràcticament al món, i que em diu que allà m'explicaran les coses que fan. Crec que seria més barat per a tothom, tot i que l'oferta és molt atractiva, que en lloc de portar-me com si fos el Willy Fog a donar la volta al món, que ens donessin els informes que hem demanat per escrit i que s'han negat reiteradament a donar-nos. Per tant, crec que seria molt més econòmic per tothom.

Després, és veritat que 35 milions d'euros, dit així, doncs, no és una quantitat que pugui semblar astronòmica. Però només una dada, perquè és curiós, eh? És que coincideix exactament amb la quantitat que se'ls deu als treballadors públics de Catalunya en pagues extres. Miri, ja hem trobat una destinació per als diners que vostès han malbaratat durant tot aquest temps.

I, finalment, també una dada, només per qüestió de reflexió. Resulta que Catalunya exporta més a Cantàbria que a Estats Units. Ho dic també perquè reflexioni sobre algunes de les coses que ha plantejat.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández. Finalment, el conseller té la paraula per cinc minuts més.

El conseller d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència

Gràcies, president. Amb la mateixa brevetat. Vostè no ha esgotat –i té dret a fer-ho– el seu temps, jo tampoc ho faré però sí que em sembla que val la pena aclarir alguna qüestió. Miri, demani tots els informes que convingui, eh? Els hi donarem tots com ja ho estem fent. Estem complint estrictament amb la Llei de transparència sense cap mena de dubte. I em sembla que estem, estic en condicions, en fi, d'explicar-li personalment amb tot el detall que convingui.

Ja ho he fet, eh?, d'explicar en compareixença parlamentària a la Comissió d'Exteriors quin és el rol, quina és la missió i quin és el pla i quina és l'activitat i quin és l'encàrrec que tenen les delegacions catalanes a l'exterior. I ho tornarem a fer a mesura que es vagin obrint i que hi hagin més coses concretes, més tangibles de retorn, de resultats i de rendiment de comptes que han de dur a terme. Naturalment que sí. Aquesta és la nostra obligació però és també el nostre orgull de fer-ho. No és que no ens n'amaguem, és que volem lluir del que estan fent aquestes delegacions a l'exterior. I ho farem amb tota certesa i amb tota claredat.

I un segon comentari respecte a allò dels 35 milions. Miri, jo ja entenc que vostès voldrien que Catalunya no existís i no es moguéssin d'aquí, que fóssim un poble calladet, tancadet, però existim, estarem al món. Gastarem 35 milions i els que facin falta per ser dignes de la nostra representació i de la nostra responsabilitat institucional. I això és el que ens demanen els ciutadans de Catalunya. És tot el contrari, vostè voldria que això no existís, que els 35 milions..., que desaparegués el departament, que desaparegués qualsevol vestigi de presència exterior a Catalunya.

Miri, no només no ho aconseguirà, s'equivoca profundament. Els ciutadans de Catalunya ja li han donat l'esquena democràticament. I si segueix afirmant aquest tipus de coses, que vostè vol esborrar Catalunya del mapa en termes internacionals, doncs, evidentment seguirà aprofundint en la desaparició política del que vostè representa.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre la lluita contra les violències masclistes

300-00044/12

A continuació, esgotat aquest punt passàrem al següent, que és el tretzè i últim per aquest vespre, que és la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra les violències masclistes del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Per exposar la interpel·lació té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Bona nit, diputats, diputades, presidència. Consellera, ens ha tocat una mala hora per la conciliació per parlar de les violències masclistes i també per l'assistència al Ple, lamentablement.

Un 25 de novembre tres activistes polítiques van ser assassinades a mans de la policia secreta del dictador Rafael Trujillo a la República Dominicana, van ser les germanes Mirabal: la Patria, la Minerva y la María Teresa. Aquest ha estat el dia escollit per commemorar el Dia internacional de l'eliminació de la violència contra les dones. Milions de dones van ser assassinades, maltractades i agredides abans d'aquell dia. Milions de dones ho han estat des d'aquell dia; també a Catalunya, clar.

El 2018 sis dones a Catalunya, segons el còmput oficial, com ens recorda el president cada vegada que hi ha una nova víctima: la Patrícia, la Francisca, la Laia, la Mari Paz, l'Estela i una veïna de Barcelona que va morir a cops de bat del seu marit que després es va suïcidar. Però també un nen, també hauríem de parlar de l'Eloi, de Sabadell, que va morir assassinat quan el seu pare va decidir acabar amb la seva vida i amb la del seu fill estimbant el cotxe per un precipici per tal de no tornar-li a la seva mare. Perquè l'Eloi, igual que molts altres nens i nenes, també són víctimes de la violència masclista i són un dels grans oblidats de totes les estadístiques, de totes les polítiques i de les lleis contra la violència masclista, també la que tenim aquí.

No hi són totes tampoc en aquesta llista. Són moltes més que sis perquè el còmput oficial només contempla aquelles que han estat assassinades per les seves parelles o exparelles, com es poden imaginar tots vostès, n'hi ha moltíssimes més. I només un exemple més també, la nena de tretze anys de Vilanova que va morir presumptament a mans del seu veí. Ella també és una víctima de la violència masclista. I també per ella va aquesta interpel·lació.

Per totes elles, per moltes més, ens veiem obligades avui a fer aquesta interpel·lació al Govern. Perquè estem a quatre dies del Dia internacional contra les violències masclistes i perquè hem de recordar que la meitat de les dones catalanes declaraven el 2016 haver estat víctimes de la violència masclista. Només hem de fer una foto aquí, mirar les dones que hi ha i calcular la meitat i segurament unes quantes aixecaríem la mà.

Hem sentit dir moltes vegades en els darrers anys que cal prioritzar la lluita contra les violències masclistes; hem sentit el compromís que el Govern ha declarat tenir per la seva erradicació; han sentit la consellera i portaveu del Govern, la senyora Artadi, afirmar que l'abordatge de totes les manifestacions de la violència masclista constitueix una de les prioritats polítiques del Govern. També el senyor Buch ha afirmat que la societat s'ha d'alarmar pel fet que continua havent-hi un nivell de tolerància respecte a la violència sexual. Doncs sí, estem alarmades. Estem alarmades, indignades, impacients i sobretot espantades. Estem molt espantades. I per això des d'aquí volem demanar accions immediates i determinants per posar fi a la violència masclista. Estem alarmades per les vint-i-tres mil denúncies de l'any passat, per les quaranta-sis afectades per violència masclista que hi ha cada dia a Catalunya.

I estem també una mica alarmades perquè no sabem si «prioritat i compromís» vol dir el mateix per nosaltres que pel Govern. Per nosaltres, què vol dir «prioritat i compromís»: mesures concretes, plans estratègics, polítiques aterrades, avaluació continuada, recursos professionals suficients i en bones condicions per atendre les dones víctimes i això, com sempre, vol dir pressupost; vol dir recursos.

Per sort tenim un bon marc de treball amb la llei del 2008, la Llei del dret de les dones a l'erradicació de les violències masclistes, que, efectivament és innovadora, sobretot perquè si comparem amb la resta del que hi ha al voltant és de les que està més avançades. Però també és cert, i s'han fet crides des de les organitzacions feministes, que cal entomar ja una reforma d'aquesta llei per incloure moltes de les coses que van quedar-ne fora en el seu moment.

Deu anys després de la implementació de la llei les xifres són les mateixes; han augmentat les denúncies; han augmentat les consultes al telèfon de suport; han incrementat les dones que van als serveis. Per tant, és urgent que hi hagi un increment en els recursos. La llei cal aterrar-la, aplicar-la i acostar-la a les dones. El seu grau de desenvolupament, sap greu dir-ho, però no ha estat fins ara una prioritat del Govern, ja que no hi ha hagut ni pressupost ni infraestructura suficients per a la seva aplicació real, efectiva i equilibrada a tot el territori.

Tampoc ho ha estat l'Institut Català de les Dones, que és el principal òrgan rector de les polítiques de dones del Govern, que va veure com passava de 12 milions d'euros el 2010 a 7 i mig el 2014, i el 2018 segueix en 8 milions. Fem deu anys de l'aplicació de la llei. El 2008, 12 milions; el 2018, 8 milions. Sense comentaris.

També alarma el retard en la presentació del pla contra les violències masclistes. En van tenir un del 2012 al 2015, i ara se n'ha presentat un que és una proposta per al 2018-2022. Tres anys entremig sense full de ruta d'una de les prioritats polítiques del Govern. Tinc una prioritat política, però no tinc un full de ruta ni tinc una planificació de com la faré.

En aquests tres anys: 22 dones assassinades, 42.721 denúncies en l'àmbit familiar i de la parella, quasi 4.000 denúncies contra la llibertat i la indemnitat sexual, 35 mutilacions genitals femenines detectades i 32 matrimonis forçats. En els tres anys que no hem tingut un pla. Res a dir, també.

Ara tenim aquesta nova proposta, que s'ha començat a treballar, però que ja els avisem que tindran molta feina, perquè rebrà un munt d'esmenes, perquè no s'ha fet partint del treball amb les entitats que porten el tema, que són expertes en la matèria, i, per tant, tampoc té un pressupost que doni resposta a quines són les necessitats. Això és una altra de les alarmes que tenim. Com ens alarma que es presentin les dades de l'Enquesta de violència masclista del 2016 i ens alarma que es presenti el 2018, i que l'anterior hauria estat el 2009. És a dir, tenir dades efectives i veraces del que està passant amb les dones víctimes de violència masclista és fonamental per planificar els serveis i els recursos que es necessiten.

No podem fer front a una societat profundament patriarcal, que és això el que genera les violències masclistes, només amb declaracions i compromisos verbals. Calen polítiques efectives. Calen recursos econòmics i professionals suficients i amb bones condicions de treball. Ens arriben moltes alertes de les males condicions que té la gent que atén les víctimes de violència domèstica. I cal, evidentment, augmentar els recursos. Els avisem, també, seguim parlant de pressupostos; serà una de les nostres línies vermelles de cara a parlar de qualsevol proposta pressupostària per al 2019: quin és el pressupost, com es reverteixen les retallades en la política contra la violència masclista i com s'incrementen els recursos al territori.

Ara faré un petit recull –petit, perquè no em donarà temps de fer massa més– dels diferents informes que es van presentar a la jornada que va avaluar els deu anys de la llei, i en què van participar algunes persones del Govern, algunes persones d'aquest Parlament. Sorprenentment, els informes, que haurien d'estar tots a la pàgina de l'Institut Català de les Dones, no hi són tots, costa trobar la informació. Per això nosaltres hem demanat compareixences a la Comissió d'Igualtat, perquè creiem que aquesta informació és necessària per la feina que fa aquest Parlament, que és legislar i fer seguiment de l'acció de govern.

I n'enumeraré unes de ràpides: l'avaluació feta sobre el model d'abordatge i la xarxa d'atenció i reparació posa en evidència manca de recursos suficients per donar una atenció de qualitat a dones i infants; dificultats de coordinació entre serveis; precarietat laboral de les professionals. Tots aquests diagnòstics es poden consultar a la pàgina de l'Institut català, aquests sí. La manca de tenir en compte factors que agreugen la discriminació, com el fet de ser d'origen divers, LGTBI o amb capacitats diverses. Molt poca detecció i actuació enfront dels casos de mutilació genital femenina i matrimonis forçats. Ja ho hem dit, i ho tornem a dir: no es garanteixen els drets dels fills i filles de les dones afectades. Tot i que la llei i el protocol preveuen que també han de ser subjectes de processos d'atenció i reparació, no és així. Ho són les seves mares, però no hi ha una atenció suficient per a nens i nenes. Fills i filles de les víctimes han de ser una prioritat també per a aquest Govern.

Com dèiem, la llei parla de reparació jurídica, econòmica i social. I justament una de les peces més febles d'aquests processos és l'accés a l'habitatge. Hi ha dones que surten després d'un procés de reparació d'una situació de violència masclista amb un suport de quatre-cents euros i sense sostre, sense una casa. Quina vida pot emprendre aquesta dona després d'haver superat la situació de violència masclista?

I entrem, pel poc temps que queda, a la gran no inclosa en totes les accions que fem, i és la violència institucional, que no es va poder incloure el 2008 i que és absolutament urgent. Demanem a les dones que actuïn, però quan actuen no tenen acompanyament, estan soles. Segur que tots vosaltres, o espero que moltes de vosaltres, vau veure el programa del *Sense ficció* que va fer TV3. No cal que citi tots els casos que van posar aquestes dones de la desatenció que pateixen quan finalment fan el pas de fer la denúncia, començant per l'atenció a Mossos, i els experts ens han fet una crida molt clara que el moment de l'atenció a Mossos és fonamental a l'hora de recollir la demanda, tant per recollir com han passat les coses com per animar la dona a seguir endavant amb el procés. No es poden trobar que de bones a primeres no hi han professionals especialitzats i que no hi han professionals suficients.

Nosaltres no entenem com un govern que predica que prioritza l'erradicació de les violències masclistes no es responsabilitza d'això. Hem de posar les institucions al servei de les dones perquè no tinguin por.

Aquest diumenge, milers de persones ens tornaran a fer un crit des del carrer. Estarem allà a fora al carrer, demanarem que ens deixin de matar, demanarem que ens deixin d'humiliar, demanarem que ens deixin d'assetjar. El moviment feminista ens cridarà, a les institucions. Quina és la resposta que donarem? La violència institucional és no donar resposta. Quan les institucions són còmplices és que no donem resposta i no fem prou per evitar que matin les dones.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fer la resposta a la interpellació té la paraula la consellera Elsa Artadi.

La consellera de la Presidència (Elsa Artadi i Vila)

Bé, gràcies. Gràcies per la interpellació, gràcies, a més, pel moment en què heu decidit fer-la. Efectivament, és important tot l'any, però sí que és veritat que hi ha moments de l'any que sembla que... *(veus de fons)*, no, no nosaltres, però, en general, la societat hi està més atenta, que és al novembre i al març, i, per tant, d'alguna manera també cal aprofitar-ho.

Perquè, certament..., i subscriu moltes de les coses que has dit, i, de fet, estic encantada i celebro que condicioneu els pressupostos a que hi hagi un bon programa, una bona orientació de tot el que són polítiques de dones, no només de violència però d'igualtat, que al final és la base que produeix tot l'altre. I, a més, et convido a treballar juntes, que vingueu a l'ICD i intentar millorar plegades la feina. Perquè, certament, la violència masclista és una vulneració dels drets humans, és una representació devastadora d'aquesta cultura androcèntrica, que també en parlaves, que posa en una situació de domini, una situació de poder, de privilegi, d'abús els homes per sobre de les dones.

Hi ha una expressió a la llei, a la 5/2018, que deixa clar que el problema no el podem tractar des d'una perspectiva falsament neutral de les institucions, perquè precisament si no reconeixem aquestes desigualtats que hi ha, d'entrada, és molt difícil de corregir-les.

Cal una resposta global, cal una resposta coordinada. I aquí és on l'ICD intenta treballar conjuntament amb departaments –i veig aquí el conseller El Homrani, que és molt important el seu departament– en les diverses formes, en els diversos àmbits.

Hi ha molts temes dels quals has parlat. I ara segurament em desendreçaré –després continuo també–, és cert que ara estem celebrant, no?, aquests deu anys. Des de l'ICD es van començar a organitzar aquestes jornades al maig, precisament per fer una avaluació. Molts dels estudis, aquests que citaves, precisament es demanen des de l'ICD, perquè ens ajudin a veure on som, com ens hem posicionat, i, arran d'això, també s'han encarregat tres col·laboracions amb entitats de dones especialitzades, doncs, per tenir una anàlisi de la llei, per veure quines propostes s'han de fer per millorar, per fer una avaluació de l'eficàcia dels recursos, que certament són limitats i han sigut molt més limitats del que haurien d'haver estat i per fer un estudi sobre la garantia de drets a una educació i una informació no masclista des d'una perspectiva feminista.

És un punt de partida. Hi havia coses a la llei que en el seu moment, doncs –perquè ja era molt ambiciosa, ja era molt pionera–, potser no es van abordar tant, i potser jo ara em referiré a dues, que n'anava a parlar més tard, però com ha sortit el tema ja en la teva primera intervenció en parlo: una són les situacions específiques, no? La dona migrada, prostitució, entorn rural, vellesa, discapacitat, centres d'execució penal, transsexualitat. Tot això que es tracta al final de la llei i que hi fa refe-

rència i que és molt important, doncs, clar, no hi ha un únic model de dona, no hi ha un únic model de violència masclista, es detalla en deu articles, però només s'hi fa referència de dir: «Bé, s'ha de tenir en compte això, s'ha de tenir en compte...» I que és important, perquè hem de tenir aquesta visió. Però, clar, si ens hi fixem –abans també parlaves de dades– el 44 per cent de les dones amb discapacitat declara haver patit abusos per part de la seva parella o de la seva exparella. És una xifra que està molt desfasada comparat amb el que és la població general, que ja és altíssima.

O el fet que hàgim de fer una reflexió també, a nivell de la societat, d'aprofundir en l'àmbit de les persones amb disconformitat amb el gènere, incloent i començant a normalitzar situacions també d'aquelles persones que no s'identifiquen ni amb home ni amb dona, d'acord amb el que tenim, la concepció aquesta tradicional del que són els gèneres. S'ha de treballar, hem de treballar més amb les entitats i amb les expertes pel que fa a fer un pas endavant, en una llei que també va ser pionera, que marca ja, que és l'11/2014.

Pel que fa a la victimització secundària o la victimització institucional, que n'has parlat molt, i que certament dilluns se'n va parlar molt. Per cert, un parèntesi. Dilluns era molt decebedor, perquè l'auditori era immensament femení, i hi havia, destacava, la presència del president, del vicepresident de la Mesa, d'en Gerard, i segurament algú més que no vaig veure, però era immensament femení. Clar, si hem de canviar, com canviem aquesta societat que és masclista per una societat que sigui més igualitària i només hi anem dones, tenim un problema.

Però, anant al que em parlaves, que realment tenim un problema –tenim un problema–: quan hi ha una dona que és víctima de violència masclista ja hem fracassat, d'entrada. Però és que, a més a més, el que ja no podem permetre és que hi hagi un maltractament addicional com a conseqüència de les intervencions, perquè encara és més silenciada. Aleshores, aquí hi ha dos grans blocs. Un és el de la formació. Des de l'institut s'està fent un pla director, també, perquè la formació no siguin bolets separats, i la formació ha de ser tan genèrica com específica, de tothom que hi treballa, en el tractament a la recuperació de dones que han patit violència masclista. Però és que aquesta formació ha de ser obligatòria. Perquè, si ens topem amb no poder imposar que sigui obligatòria, ens trobem sempre amb el mateix, que són les mateixes dones, les que estan superformades, que tenen en els cursos.

Una millora que sí que s'ha pogut fer és que la gent que ve a la formació, doncs, després es pugui emportar en el seu lloc de treball i hagi de fer una aplicació en el seu lloc de treball de la formació que ha rebut. Perquè, si no, també ens trobàvem que la gent es formava, tornava i com que estava..., bé, que a vegades costa, no?, fer l'enllaç? La formació és fonamental precisament per estalviar-nos el si és creïble o no és creïble, si la tractes prou bé o no, si li fas les preguntes adequades, si l'acompanyes bé.

I, després, l'altre gran àmbit, que malauradament no és l'únic, és en l'àmbit jurídic. I aquí, bé, podem afectar fins on podem afectar, però el que no podem és fer veure que no existeix, perquè això no ens eximeix de responsabilitat. Escoltàvem, dilluns: «Catalunya és el lloc on es dicten menys ordres de protecció a les dones que ho demanen.» Aquí, que, a més, hi havia la consellera de Justícia, i que vam estar comentant, des del mateix departament s'està fent un estudi, s'està pensant com fer un estudi i com implementar-lo per entendre ben bé què està passant amb aquest fenomen. Però és que no només se'n declaren molt poques, sinó que l'Observatori de la Igualtat de Gènere –que, en part, ja es va crear l'any passat precisament per tenir més informació, per tenir més dades–, clar, ens diu que només el 47 per cent de les dones assassinades en l'àmbit de la parella havien presentat denúncia. O sigui que hi ha moltes barreres per aconseguir la poca protecció que, a més, es dona.

M'avanço, eh?, però ja ho havíem anunciat, que hi haurà un pacte nacional, en el qual esperem que hi puguem col·laborar molt activament, i es preveu millorar l'atenció de dones en situació de violència masclista, en el moment de les denúncies; però,

sobretot, al llarg de tot el procés judicial, que és un procés que és molt dur, que és un procés de tornar a viure una situació que és extremadament dramàtica en un moment que has estat vulnerada.

El Departament de Justícia disposa d'un reforç d'acompanyament en la seu judicial, orientació a persones víctimes en delictes de violència masclista i està funcionant bé. Hauria de ser més gran però està funcionant molt bé. A la darrera comissió nacional ens van estar explicant els resultats i aquest mateix divendres en tornarem a parlar, que fem una jornada al Departament d'Interior que, precisament, es diu «Desmuntant la justícia patriarcal».

Tens molta raó, també –i era un dels elements que jo crec que hem de canviar, i és urgent que ho canviem, sobretot en aquests aspectes que són transversals, a l'Administració, com és el tema de la igualtat, com és el tema de la violència, com pot ser el tema de la salut mental, no?, que afecta diferents departaments–, que, a l'hora de fer un pressupost, a l'hora de tenir clar què es fa, què fan tots els departaments i quins diners gasten, jo reconec que nosaltres des de l'ICD a vegades ens costa tenir la fotografia, i que, a vegades, tenim reunions i sabem coses que s'estan fent que potser no ho sabíem. Això descoordina, això no ajuda a l'avaluació, això no ajuda al retiment de comptes, tant la feina que heu de fer vosaltres com la que fem nosaltres com la que fan les entitats.

En el marc de les entitats –i després repassaré altres coses que us volia explicar també d'actuacions que estem fent i altres que farem–, és cert el paper històric que han tingut els moviments feministes; un paper històric que, malauradament, en el que és el conjunt de la societat, està poc reconegut, i, per tant, també el que estem intentant fer o el que fem cada dia a través de l'ICD és, doncs, reconèixer que la participació dels grups, que les associacions, les entitats, les expertes són clau.

Un dels elements que hem impulsat, per exemple, és la revisió del decret del Consell Nacional de Dones de Catalunya. Vam tenir la darrera reunió a Lleida fa cosa d'un mes, i perdoneu l'anècdota, però a la taula presidencial érem tres de l'Administració i una d'una entitat. Clarament, tot això s'ha de canviar per poder participar.

El tema de les subvencions. Tot el que és l'àmbit de l'Administració pública, la relació de les subvencions amb proveïdors que col·laboren d'una manera molt activa i molt fonamental a donar serveis ha anat també evolucionant. En alguns camps ha anat més ràpid, en altres s'ha anat més lent. S'ha passat a convenis, s'ha passat a altres fórmules, i per això estem en plena revisió de les formes, no només per donar més agilitat, que és un clam, sempre, quan hi ha una subvenció, encara que sigui per una altra administració, però no només en això, sinó per un tema de reducció de la incertesa.

I també participen, per exemple, es va fer el procés de participació en el programa d'intervenció integral contra la violència masclista, el que anomenaves abans; per tant, sí que hi ha hagut aquesta participació. S'ha fet a través del Consell Nacional Contra la Violència Masclista, i, en aquest moment, ja està en la fase d'anàlisi del comitè d'expertes, que és el que farà que realment el tinguem tancat, ja, l'hem de tancar abans que acabi l'any (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i després explico més coses.

(Aplaudiments.)

El president

Torn de la rèplica per a la diputada. Quan vulgui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Consellera, jo, després d'ahir, de la intervenció del president, també, no?..., és el que diem: o sigui, quan parlem ens posem molt d'acord i compartim molt, la cosa ve quan aterrem, el que parlem i en el que diem que estem d'acord quan parlem. I nosaltres hi insistirem: això vol dir recursos. Però vol dir recursos significatius, perquè si estem d'acord, també, que anem tard, que hem perdut molt de temps, que la im-

plementació de la llei ha sigut deficitària, que la resposta que s'està donant no està a l'alçada ni en matisos ni en quantitat ni en qualitat, vol dir que, com a mínim, esperem que el pressupost de l'Institut Català de les Dones arribi l'any vinent al que tenia l'any 2010, que això vol dir, pràcticament, doblar el que té ara, perquè és el mínim que considerem. Com a mínim, tornar al 2010, tot i que creiem que la situació s'ha agreujat, i que, per tant, haurien de ser més diners.

El que vostè comenta de la impossibilitat de saber quant es gasta aquest Govern en violències masclistes, jo ho signo. Avui hem presentat una pregunta per veure si aconseguim treure una miqueta l'entrellat. Ha estat pràcticament impossible. Sabem el que fa l'Institut Català de les Dones, podem fer un càlcul del que fan el pressupost del SIE, del SIAD, però és impossible entendre-ho... I això, sap greu dir-ho, però vol dir que la transversalitat tampoc s'ha aplicat ni se la creuen gaire com a govern, perquè, si no, no hauria de ser tan difícil que l'Institut Català de les Dones, que és l'òrgan que vetlla per la transversalització de les polítiques de dones, tenir aquesta informació. Perquè..., que m'expliquin com és tan possible...

Més coses concretes, que nosaltres sí que demanarem. Vam fer..., gràcies a la nostra iniciativa es va aprovar per unanimitat al debat de política general una moció que demanava incrementar un 35 per cent la partida específica als pressupostos de l'any 2019. Clar, s'ha de crear una partida específica que reculli tot això; s'ha de canviar l'enfocament pressupostari de les violències masclistes. També vam demanar, i es va aprovar, crear una comissió d'avaluació pressupostària que determini quin és el pressupost necessari per desplegar aquesta llei. Es crearà, aquesta comissió, que estava a la moció que es va aprovar? Hem parlat de la creació del pacte nacional, que també estava en una moció que va presentar un altre grup i que hi vam donar suport. Quan es convocarà? Quan es començarà a posar en marxa? Quan ens assegurem a parlar? I, sobretot, quan aterrem el que allà parlem? Quan passarem de les paraules als fets?

Mínim –mínim–: s'han de duplicar els nombres de SIE; n'hi han vuit i n'hi hauria d'haver, com a mínim, setze. Això, més o menys, són uns 3 milions d'euros. Estaran al pressupost de l'any vinent? El SIAD, el pressupost que tenen..., o sigui, hi han ajuntaments que reben 35.000 euros l'any per poder posar en marxa un SIAD. En quines condicions treballen les persones que estan al SIAD?

L'Ajuntament de Barcelona ha fet municipals totes les persones que treballen als sistemes d'atenció a les dones, perquè és la millor manera de garantir condicions laborals, condicions psicològiques, que també necessiten les persones que atenen les dones víctimes de violència. Això són fets concrets, això són polítiques concretes. Ens podem posar d'acord en el diagnòstic i en les mesures cap a on avancem, però necessitem posar-nos d'acord en els temps en els quals fem aquestes modificacions.

Ara també rebran una transferència, de més de 14 milions d'euros, de l'Estat. Quin és el pressupost? A què es destinarà? Quin és el full de ruta per implementar això? Quina serà la contrapartida que posarà la Generalitat en els seus pressupostos? És que ho hem dit moltes vegades: no n'hi ha prou. I jo crec que la funció que ha de tenir també l'Institut Català de les Dones i la seva conselleria és garantir aquest compromís de totes les àrees del Govern perquè apliquin això. I el tema de mossos és fonamental. I el tema de formació a futurs jutges, també és fonamental. I vostè ho deia, que ha de ser obligatori i que no sempre es pot. Però a mossos, i a personal funcionari, sí que es pot fer, sí que es pot condicionar aquesta formació. Sí que es pot posar una mesura concreta, que faci que les persones tinguin més recursos i més eines per atendre les dones víctimes de violència masclista.

I en habitatge, ho hem demanat moltes vegades: o sigui, què pensa fer la Generalitat per posar els habitatges necessaris per real·lotjar les dones víctimes de violència masclista? Com pretenem que una dona pugui sortir d'una situació de víctima de violència si està condemnada a conviure al mateix edifici, al mateix pis que viu el seu agressor? Que si li caduca l'ordre d'allunyament i ha de seguir vivint en el ma-

teix barri, amb els seus fills, anant a la mateixa escola. Com els garantim aquest habitatge? Ja els dic que no els ho garantim impedit la mesura del 30 per cent, com s'ha fet avui, que és una mesura per aconseguir més habitatges socials que es puguin posar a disposició de les dones víctimes de violència.

Llavors, deixem de dir que estem d'acord en moltes coses, que ho estem... Bé, no ho deixem de dir, diguem-ho, però llavors aterrem, a veure si estem d'acord en com s'aborden aquests problemes.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn de la consellera.

La consellera de la Presidència

Estem d'acord a «aterrar-ho». *(L'oradorariu.)* Per tant, espero que la interacció que tinguem no només sigui el dia que tenim una interpellació, sinó que sigui més fluïda, per poder fer-ho, diguem-ne.

El tema prevenció. En prevenció s'ha de treballar intensament, perquè si només ens preocupem d'una part, que és molt dramàtica, que és quan ja ha succeït, no serem capaços d'abordar el problema. En aquest sentit: nou protocol del Departament d'Interior, formació a través de l'Escola de Funció Pública. Això és feina que ja s'està fent.

S'estan millorant, actualitzant els protocols, també, del Cos de Mossos d'Esquadra, però, sobretot, s'està intensificant el que és la formació. De fet, és dels llocs, afortunadament, on ens és més fàcil fer la formació.

En l'àmbit de la reparació és clau el tema dels habitatges, i, per tant, en el pacte aquest és un dels elements que ha de ser-hi. En el 2017 es van poder adjudicar 102 habitatges per a dones víctimes de violència masclista, però és evident que, sobretot, en el cas que venen de violència en l'entorn familiar, és que ha d'anar per aquí. Per tant, és un dels temes que s'ha de reforçar.

En el pacte. En quina situació estem? Es va explicar en la darrera reunió de la Comissió Nacional per a la intervenció coordinada de violència masclista, i en aquest entorn en el que hi ha diputacions, col·legis professionals, circuits territorials, associacions, sindicats, inclús ens estatals com la Delegació del Govern i la Fiscalia Superior de Catalunya, s'estan fent reunions bilaterals amb tots ells. Estem en aquest moment, s'està treballant amb tots els departaments. I, ho repeteixo, hi ha dos dels departaments que més feina s'està fent i més activament estan..., i, per tant, la idea és acabar de fer un pressupost en el qual, evidentment, els diners que venen de l'Estat..., perquè aquest programa ja existia, però el Govern del PP s'havia oblidat de dotar-lo, i ara afortunadament s'ha recuperat. Ha de tenir aquest pressupost, i hem de tenir clar a on estan cada una de les partides.

La previsió és tancar-lo els primers mesos del 2019, perquè si no ens en seguim anant. I basar-lo en l'estratègia que ja estem aprovant. No pot anar, tampoc, descoordinat.

Parlaves abans de l'Enquesta de violència, la que vam presentar, la del 2016, que la vam presentar el 18. Ha d'haver-hi compromís que això es repeteix; n'hi haurà una específica, l'any vinent, de violències sexuals, però a vegades no sabem si els recursos s'estan utilitzant més perquè hi han més agressions, o perquè les dones ho coneixen més. És evident que la necessitat de dotar-les és la mateixa, però és important saber si és que estem tenint més o menys... I tenim molt poca informació. Abans ho deïes: sabem les dones que han estat mortes, a vegades, inclús, només comptabilitzem les de dins de la parella, però no les de l'àmbit comunitari, o familiar, o laboral, etcètera. Per tant, molta feina en aquest sentit. Molta feina en la sensibilització. També ha d'haver-hi un canvi, i està havent-hi un canvi. L'any passat amb la campanya

del «Només sí és sí!», de posar el consentiment, que ha de ser explícit, que és molt diferent del «No és no»; és molt diferent, i també s'han d'anar canviant...

Estem desenvolupant el règim sancionador del que és la Llei d'igualtat, però que en algunes coses també afecta, una altra vegada, perquè és la base en els temes de violència sexista. Aquí és on hem de poder, també, sancionar continguts sexistes dels mitjans de comunicació. Per tant, estem treballant en aquesta línia, i estem revisant, i quan dic «revisant» és perquè ho estem revisant i hem de veure realment fins on podem anar, també amb els criteris de subvenció en els mitjans de comunicació. Aquí són eines com el que s'ha fet amb la guia de contractació des del sector públic, que són eines que el sector públic té molta interacció amb el sector privat, i com que és un gran contractador ha de poder fer de palanca i canviar les coses. A la guia de contractació, doncs, també s'hi van posar. I ens passa, encara, una mica com el que ens passa amb formació, que podem donar més punts, podem instar, però ens costa molt encara fer-ho obligatori. I, per tant, volem veure si aquestes recomanacions tenen una translació i, si no, haver de ser, encara que sigui per un canvi de la llei, poder ser més agressius en aquest tema.

La xarxa d'atenció i protecció efectiva, evidentment, és prioritària, hi ha defectes que tenim, i són molt clars... Com, per exemple, que no a tot arreu del territori podem donar resposta vint-i-quatre hores al dia tres-cents seixanta-cinc dies a la setmana, i això és una desigualtat territorial que no ens podem permetre. I, per tant, en aquest sentit, s'ha de poder avançar. Com, de la mateixa manera que no existeix un model coordinat integrat i consensuat de l'abordatge de violències sexuals, i que ja ens ho deia, en l'estudi de Generación Positiva, precisament per anar en aquesta línia. I també ho deies tu, desenvolupar una atenció específica i especialitzada adreçada als fills i filles. A l'enquesta també ho vèiem, que hi havia una relació, hi ha un component intergeneracional que es transmet, i, per tant, si realment volem aturar i fer un canvi cultural, també hem d'actuar en aquestes línies.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Abans de... *(Veus de fons.)* Abans de suspendre la sessió fins demà, els faig avinent que es proposa, proposem un canvi de l'ordre del dia de demà, d'ordenació, de les mocions, pel qual la moció número 19 passaria després de la moció número 20, i la 21, abans de la 20. En tot cas, tinc entès que els grups ja estan informats, i per tant ja saben exactament quin és el canvi que es proposa.

I, d'altra banda, també, informar-los que demà, després del punt 19, que és aquest que hem canviat, i, per tant, serà l'últim del migdia, abans de la pausa per dinar, que es llegirà la Declaració del Parlament de Catalunya sobre els abusos sexuals a infants, que han acordat el conjunt dels grups, i, per tant, que és una declaració institucional que llegirem demà a aquesta hora, després de l'última moció, abans de la pausa per dinar.

Aixequem la sessió fins demà al matí, a les nou.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i tretze minuts.